NAR

EMRE GÜL

22

Giriş

Bileğime geçirdiğim poşeti, normalden daha fazla sallayarak iki katı ses çıkarırken, dudaklarımda tutturduğum bir ritim ve bu ritimle alakası olmayan adımlarla yürüyordum. Mayıs ayında olmamıza rağmen, dün gece hiç durmaksızın yağan yağmurun ardından, şimdi gözüme gözüme ateş eden güneşin varlığı, doğanın insanlıkla alay edişi değildi de neydi?

İlkbaharın gelmesiyle zengin koca bulmuş genç bir kadın gibi süslenip çiçeklenip böceklenirken doğa... Ne var ki benim için pek bir değişiklik ifade etmiyordu bu durum. Mevsimdi bu... Değişir dururdu. Ben daima parkamı giyer, beremi takardım. Hava da ne halt ederse etsin, keyfi bilirdi.

Bir mahalle boyu, elimde şıngırdattığım anahtarlardan uygun olanıyla, apartman kapısını açıp içeriye girdikten sonra ayağımla tekrardan kapattım. Bizim dairenin bir alt katındaki daireye geldiğimde, zili çalıp uslu bir çocuk imajı vererek kapının açılmasını bekledim. Tabii ki bu çok uzun sürmedi, kapı açılmadığından. "Hadi be Sado!" diyerek, iyiden iyiye beklemekten sıkılınca homurdandım. Bir kez daha çaldım kapıyı sonra. Bu sefer açılacağını, içeriden ayak sesleri yerine, şangır şungur bilezik sesleri duymaya

başlayınca birkaç saniye içinde anlayıp bir adım geriye çekilerek beklemeye devam ettim.

"Çınar! Oğluşum, nihayet gelebildin!"

Öyle cana yakın gülüyordu ki ona karşılık vermeden durmak neredeyse imkânsızdı. Aynı şekilde sırıtırken, elimde tuttuğum poşeti uzattım.

"Kız, seninki laf etmesin akşam? Bak, ev batıran, diye adın çıkacak, demedi deme!" dedim şakasına. Karşılıklı gülüştükten sonra otoriter bir ev hanımı duruşu takındı hemen.

"Kim karışabilir ayol?"

Sonrasında eliyle omuzuma dokunup "Hadi anacım, siz de gelin çabuk, birazdan başlar gün!" deyip tekrardan güldü.

Güldüğünde, gözleri kısılıp kırmızı kırmızı yanakları ortaya çıkınca, insanın ısırası geliyordu resmen. Başımı onaylarcasına sallamamla basamakları üçer beşer çıkmaya başladım. Bizim deyimimizle Sado, normal insanlara göre Saadet Teyze... Ruhu gençmiş, o yüzden şimdiki gençler gibi kendisine Sado demeliymişiz, öyle istedi. Evet... Kendisi, apartmanın minnoşlukla kutsanmış insanıydı. Mahaldeki kadınları toplar, mutlaka ayda en az bir kere de olsa [illegible] yapardı ve hepsine bizi de çağırırdı. Evet... Çınar, altın gününde!

Nihayet eve geldiğimde, kapıyı kırarcasına açıp içeriye girdim. "Balım!" diye böğürerek daldım odaya.

"Alo!.." Hâlâ uyuyordu. "Uyansana kızım!" Ayağımla dürttüm omzunu. "Kime diyorum!" Yine hiçbir tepki vermeden, uyuz uykusuna devam etti. "Karşımdaki ölü olsa tepki verirdi anasını satayım!" diye söylenerek, etrafıma bakındım.

Balın'ın odasında işe yarar bir şey bulamayınca, akşam film izlerken sonunu getiremediğimiz kola geldi aklıma. Sinsice salona gidip dibinde en az üç bardak kola olan şişeyi aldım ve tekrardan koşarak Balın'ın odasına geldim.

"Bağışla beni yüce..." Durdum... "Ne diyorum lan ben?" Şişenin kapağını açtım ve kendimden bile beklemediğim bir anda, "Geber köpek!" diye bağırarak, kolayı üstüne başına serptim.

Çığlık çığlığa yatakta fok balığı gibi çırpınışını zevkle izlerken şahsıma ettiği pek muhterem küfürler, kulaklarım tarafından bipleniyordu. Ben, kapının eşiğinde çoktan yerimi alıp sırtımı duvara yaslayarak oturduğumdan, her zamanki gibi bakışları önce çevreyi tarayıp sonra beni fark etmişti.

"Yaptığın iş mi Çınar? Sabah sabah duş almak zorunda mıyım ben?" diye cırlayıp başının altındaki yastığı hırsla bana doğru fırlattı.

Havada yakaladığım yastığı kollarımın altına alırken, "Demek Çınar olduk, ha? Hani senin Nar'ındım? Ne oldu? Yazıklar olsun Balın İmge Hanım abla!.. Kırdın kalbimi!" dedim. Numaradan dudaklarımı büzüp bakışlarımı yere çevirdim.

Birkaç dakika boyunca ben öyle durdum, Balın beni izledi ve sonra, "Gel öpeyim, gel!" deyip bayramda elinin öpülmesini bekleyen teyze edasıyla yatakta doğrulup kollarını açtı.

Kucağımdaki yastığı kenara atıp oturduğum yerden ona doğru uçarken, masaya doğru uzanıp eline aldığı sürahideki suyu suratıma serpmesi bir oldu.

"Dıkşın, dıkşın!"

Keyifle bir kahkaha attı, ben şaşkınlık içindeyken, "Öldün, çık!" dedi.

Ters ters baktığım sırada, sürahinin dibinde kalan suyu da tekrardan döktü.

"Bir kola etmez belki ama en azından sen de zahmete gir bakalım Çınar Efendi!"

Elimle, yüzümdeki suyu silerken, "Ulan, madem sinsilik yapacaksın, bari söyle de üzerimdekini çıkarayım. Şimdi Sado'nun gününe nasıl gideceğim ben?" deyip daha çok çattım kaşlarımı. Parkasız tuvalete bile gitmeyen ben, altın gününe böyle nasıl gidecektim?

"Sen git Sado'ya, 'Çınar yanlışlıkla öldü, bir dahaki sefere telafi edecekmiş.' de." dedim, kendimi evde kalmış büyük kız kardeş gibi yatağa bıraktım. "Can evimden vurdun beni Balım!.." diye, iyiden iyiye ajitasyon yapmaya başladım. "Yaşarken öldürdün beni!"

"Öyle deme lan!" deyip sokuldu yanıma. "Çınar'ım!.. Nar ım!.. Nar Tanem!.. Bir tanem!.." Kolumu tuttu sonra. "Kalk hadi, Sado'ya gidelim!" Dakikalardır yere sabitlediğim bakışlarımı, çok kısa bir süreliğine Balın'a çevirince, "Oğlum, bakma şöyle! Yeminle samanyolundaki kaynanalar gibi hissettim kendimi." dedi. Kolumu sarstı. Birkaç dakika daha aynı ortamı koruyup Balın'a vicdan azabı çektirdikten sonra bir anda gülmeye başladım. "Salak!" deyip tuttuğu kolumu iterek bıraktı.

"Hadi güzelim, kalk duş al hemen. Sonra inelim aşağı kata." dememle, üzerine çektiği ince battaniyeyi bacaklarının üzerinden atıp yataktan kalktı. "Ulan!" diye bağırdım bir anda. "Benim boxerım değil mi o?" Yataktan fırladım

hemen. "Hem de en sevdiğim! Götüme giymeye kıyamadığım!"

"Çınar!.. Vallahi açıklayabilirim!" deyip geri geri gitmeye başladı.

"Neyi açıklayacaksın yahu?"

"Boxerını neden giydiğimi..." Ellerini korkuyla salladı.

"Neden giydin?"

"...çünkü onu ben de çok sevdim!" deyip bir anda koşmaya başladı kahkaha atarak. Salonun içinde kaçarken konuşmaya devam etti. "Oğlum, çok güzel! Hem de yıldızları çok minnoş duruyor!"

Salonun köşesine sıkıştığında, "Bak!.." deyip olduğum yerde durdum ve "Şimdi güzel güzel boxerımı bana teslim edersen kimsenin canı yanmaz. Hem şu haline bak!" deyip ellerimle alt kısmını işaret ettim.

"Ne varmış halimde?"

"Sen onu giymek için eksik değil misin kızım?" diye sordum, elimi belime koyup.

"Olsun, ne olacak sanki... Evin içinde biz bizeyiz!" deyip omuz silkti küçük bir kız çocuğu gibi. "Sen benim sütyenimi giysen ben laf etmem ama! Senin bu yaptığına küserim bak?"

"Tamam... Tamam... Al senin olsun, al!" deyip başımdan savarken, parkayı çıkarıp attım koltuğun üzerine.

Siyah bir pantolonun üzerine bordo bir gömlek giyip sıradan bir erkek olmanın hüznüyle aynadaki yansımamı seyrettim. Ta ki Balın da hazırlanıp odaya girene kadar... "Süs köpeği gibi oldum!" diye homurdandım.

"Saçmalama! Nar gibi olmuşsun! Benim çatık kaşlı Nar'ım!" Yüzümü ellerinin arasına aldı. Nar, derdi bana, Nar'ım. Nedenini hep merak ederdim ama hiç sorma fırsatım olmamıştı.

"Neden bana Nar diyorsun?" diye sordum.

"...çünkü dışarıdan tek bir kişi gibi görünsen de içinde binlerce kişi saklı. Tıpkı nar taneleri gibi... Sonra... Nar zor bir meyvedir, kolay kolay kimse uğraşmak istemez. Seven bile... Sen de öylesin, zorsun. Sen çılgının tekisin. Sen benim Nar'ımsın oğlum!" Yanaklarımı sıkıverdi birden. "Çok seviyorum ulan seni!"

"Kendine gel kızım, Balın İmge'sin sen. Böyle mıç mıç ne oluyor?"

"Of, ne bileyim, neyse hadi gidelim!" dediğinde, kolumu hafifçe yana açıp koluma girmesini sağladım. Balın buydu işte. Ben nasıl onun Nar'ı isem o da benim Balım'dı. Sevgili falan değildik ama aramızdaki bağ öylesine güçlüydü ki... Ne aileler ne kan bağıydı bizi birbirimize teslim eden. Sanki yaradılırken birbirimize sahip çıkmamız tembih edilmişti. Farklıydı bağımız, güçlüydü.

Kapı açıldığında, içeriden gıybetin ayak sesleri duyulması gerekirken, yine bizim Sado'nun ayak sesleri geliyordu. Demek gün daha başlamamıştı!

"Hoş geldiniz çocuklar! Geçin içeri, geçin." deyip kapıyı ardına kadar açtığında, birkaç dakikalık ayakkabı çıkarma seremonisinin ardından içeriye girdik.

"Seninkiler gelmemiş daha?" dedim, masanın üzerine dizilmiş çeşit çeşit yiyeceklere göz gezdirirken. "Gelmeseler

de olur!" dedim sonra, ağzıma sarmalardan birini atarken. Balın ise masum ev kızı olup bir köşeye oturuvermişti bile.

"Bozmasana!" diye uyardı Balın. "Sado'm hazırlamış o kadar, emek etmiş!"

"Yesin ayol, ne olacak? Sanki o cadaloz karılar gelince başka şey mi yapacak? En azından oğluşum yesin, hatta kalk sen de ye hayatım!" Sado'ya neden bu kadar değer verdiğimizi anlatacak en iyi cevaptı bu söyledikleri.

"Prenses'im be!" deyip Sado'ya sarıldım. "Sado!" dedim, kurabiyelerden birini ağzıma attıktan sonra. Sado, bakışlarını bana çevirip o bakışlarıyla konuşmaya devam etmemi istedi. "Hani sen demiştin ya, nar kırmak bereket getirirmiş. Ben geçen ay kırdım ama gelen giden yok. Yanlış mı kırdık acaba? Yoksa kaderimiz bile kabul etmiyor mu zengin olmayı?" deyip saf saf baktım Sado'nun yüzüne. "Hayır, olan eve oldu! Ortalık battı, bir de onu temizlemekle uğraştık!"

"Olur, anacım, olur!" dedi gülerek Sado. Sonrasında başka bir şey konuşamadık çünkü tek bir zille tüm mahalledeki kadınlar eve doluştu. Sonrası malum... Aylık mahalle gıybetinin dokümanı!

Birinci Bölüm

Çoğu zaman yaptığım gibi, yine balkonda yere çöküp oturdum ve sırtımı soğuk duvara yasladım. Kimi zaman sabaha kadar bile oturduğum olurdu. Birkaç dakika öylece karanlığı seyrettikten sonra bir sigara yaktım kaybettiğimin ardından. Evet... Kaybettiğim boxerımın ardından yaktım bir sigara. Daha götüme giyip helalim bile olmadan, Balın sahip olmuştu ona. En azından tesellim, yabancıya gitmemiş olmasıydı.

Sigaramın sonuna geldiğimde izmaritini, günde ağzında kısır varken üzerime hapşıran teyzenin balkonuna gönderip kalktım yerimden. Balın'ın odasına doğru yürürken, aynı zamanda da son derece rahatsızlık veren dar kesim gömleğimin düğmelerini açtım sırayla. Daha Balın'ın odasına varmadan gömlekten kurtulmuştum bile. Balın ile yaşamak gerçekten harikaydı. İlk önceleri, Sado dâhil tüm apartman sakinleri bizim sevgili olduğumuzu, hatta evi de fingirdemek için tuttuğumuzu sanmışlardı. Apartmanın ahlaksız ikilisi! Kötü yola düşmüş zamane gençleri... Ne kadar da tatlıyız apartman ahalisinin gözünde, öyle değil mi?

Odaya girdiğimde Balın, kucağında laptop ile oturduğu yerde uyumuş kalmıştı. Onun bu haline istemeden de olsa güldüm ve yanına doğru yürümeye devam ederken, "Tatlı

ihtiyarım benim!" diye mırıldanarak kucağındaki laptopu usulca kapatıp kucağından aldım. Klavyenin üzerinde duran elleri iki yanına düştüğünde uyanacak gibi olmuş fakat anlamadığım birkaç şey mırıldanıp kendi kendine kayarak yastığına koymuştu başını. Ayaklarının üzerinde durduğu örtüyü kurtarıp yine ağır hareketlerle omzuna kadar örttüm.

Balın, bilmem kaçıncı rüyasında kaybolup giderken, ben her zaman yaptığımı yapıp kapının girişine, yere bıraktım kendimi. Sırtımı duvara yaslarken, dizlerimi karnıma kadar çektim. Böylece karşımda uyuması, onunla tanıştığımız günden, birkaç saat öncesinde yaşadıklarımıza kadar her şeyin film şeridi gibi gözümün önünde canlanmasına neden oldu. Onunla ortaokuldayken tanışmıştık. Daha küçücük bir çocuk iken... Bir totem yapmış kendince okulun bahçesinde otururken; kendisiyle muhatap olan ilk çocuk, büyüyünce evleneceği adam olacak diye. Bunu neden yaptığını sorduğumda hiç arkadaşı olmadığı için canı sıkıldığını, o yüzden yaptığını söylemişti. Beklemiş dakikalarca ama çevresine bir erkek bile yaklaşmamış. En sonunda zil çalıp hayal kırıklığı içerisinde sınıfına dönerken, ben çılgınlar gibi koşup çarpmıştım ona. İkimiz birlikte yere yuvarlandığımızda, toteminin gerçek olduğunu düşünüp her teneffüs yanıma gelip durmuş, benimle birlikte oynamak istediğini söylemişti. Eh, "Bir çay içebilir miyiz?" diyecek değildi ya! Günler sonra ise arkadaşlığımız iyice artmış, üstelik bir de ailelerimizin dost olduğunu öğrenmiştik ve o gün bugündür belki de evli bir çiftten, yıllarca sevgili olan insanlardan çok daha güçlüydü bağımız. Dört yıldır ise hiçbir rahatsızlık duymadan aynı evi paylaşıyorduk. Ne o ne ben, birbirimizden çekinmezdik hiç. Evin içinde üstsüz

dolaşırdım çoğu zaman. Bazen de bir tişört, bir boxer ile... Birbirimizden asla rahatsız olmazdık.

Elimle yerden destek alıp kalktım ve tekrardan balkona yöneldim. Temiz havayı ciğerlerime doldururken, biraz önceki yerime oturdum tekrardan. Üzerimde hiçbir şey olmadığından, duvarın soğukluğu iyi gelmişti. Hemen yanımda duran kutudan bir dal daha çektim. İyiden iyiye soğumuştu hava. Mevsim yaz olmasına rağmen hava serinse asla durmazdım içeride. Huzur verirdi sanki balkonda saatlerce pineklemek. Sabaha kadar oturmayı düşünüyordum çünkü uyku bana pek uğrayacak gibi durmuyordu bu gece de.

Sabah uyandığında, üzerime hapşırmış olan o teyze, balkonunun izmaritli halini görür görmez üst katındaki komşusunu küp küp doğrayıp köpeklere atacaktı muhtemelen. Bu ihtimale omuz silkip ömrü biten bir diğer sigarayı da gönderdim o balkona.

Karnıma kadar çektiğim dizlerimi uzattım ve başımı balkonun duvarına dayayıp gökyüzüne baktım. Taşındığımız ilk gün, Balın'la dilek dilemiştik tam burada: Yıldızlar gökyüzünden nasıl ki vazgeçemiyor, ayrılmıyorsa, biz de birbirimizden hiç ayrılmayalım, diye. Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu, öyle değil mi? Biz, saatlerce bir yıldızın kaymasını bekleyip o kaydıktan sonra tutmuştuk dileğimizi çünkü o yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu yüzden dileğimizi ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunmuştuk.

Birkaç dakika boyunca, gözümü ayırmadan gökyüzüne bakmaya devam ettim. Neyse ki bu kez şanslı günümde olmalıydım ki kayan bir yıldız görmek için saatlerce beklemem gerekmedi. Gözümle takip ederken, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Bir yıldız görünürde kaybolduktan

birkaç saniye sonra konuşmak için araladım dudaklarımı. "Bir gün olur da ben de Balın'ın hayatından böyle kayıp gitmeye kalkarsam..." Cümlemi tamamlayamadan sustum. Düşünmek bile sızlatmıştı canımı. "O gün bütün gezegenler yörüngesinden sapıp bana kaysın!"

"Yirmi sekiz... Yirmi dokuz... Otuz..." Tanıdık bir ses tarafından işittiğim rakamlar birbiri ardına sıralanırken, bedenim buz kesmişti sanki. Bedenimdeki soğukluğun yanı sıra boynumda bir ağrının baş göstermesiyle fırladım yerimden. Uykumdan işkenceyle uyandırılmanın acısıyla çırpınırken, Balın halimden aldığı keyifle kahkaha atıyordu; homurdandım uykulu sesimle.

"Ne yapıyorsun kızım?" dedim. Balkonda öylece uyuyup kalmıştım. Hızla, popomdaki soğukluğa ellerimi bastırıp hemen kemerimi gevşettim. Elimi arkaya atıp boxerımdan içeriye soktum. "Hah! Eyvallah Balın, bi' götüme buz sokmadığın kalmıştı!" İçimden avuç avuç küçük buz kalıpları çıkıyordu. "Kızım, altıma sıçtım da soğuktan o mu dondu, ne bunlar?" Ben çırpınırken, Balın çoktan gülmekten beyaz ışığa doğru yol almıştı bile. "Sen attın bunları değil mi?" Kemerini gevşetip düğmesini açtığım pantolon, çırpınışlarım yüzünden kendini ayaklarımın dibinde buluverdi. "Kaç tane lan bunlar?" Aldığım buzları yere atıyordum. "Yoksa bunlar benimle sevişti de küçük küçük buz mu doğurdum lan, bu ne?"

Balın, kahkahalarının arasından güçlükle bana cevap verdi. "Ben... Ben at... attım onları!.." diyerek devam etti gülmeye. "İntikam!" diye bağırarak yumruğunu havaya kaldırdı sonra.

Popomu iyice yoklayarak tüm buzları çıkardığımı anladım ve daha fazla kendimi taciz etmemek adına elimi çektim ve bir boxerımda oluşan ıslaklığa, bir Balın'a baktım ters ters.

"Ulan insafsız, ben sana böyle işkence mi ettim? Şıçamayacağım senin yüzünden!"

"Amma abarttın be Nar'ım!" deyip omzuma vurdu bir tane.

"Abarttım mı? Abarttım?" deyip alık alık baktım yüzüne. "Kıçım dondu oğlum, ne demek abartın?" Daha söylenmeye devam edecektim ki balkonunu izmarit yağmuruna tuttuğum evin sahibini balkona çıkarken gördüm. "Şşş..." dedim Balın'ın kolundan tutarak. "Sakın sesini çıkarma!" Tam Balın'ı da almış içeriye koşacaktım ki ayaklarımın dibinde duran pantolon yüzünden daha ilk adımda yere kapaklanıverdim. "Siktir!" diye bağırırken, hemen arkama baktığımda, teyzeyi balkonunun kapısını açmış çıkarken gördüm ve "Koş içeriye Balın!" diye bağırıp ben de emekleyerek girdim içeriye.

"Ne oluyor Çınar?" diye sorup duruyordu Balın merakla.

Balkonun kapısını örttükten sonra yarı çıplak halimle attım kendimi koltuğa. Evet... Genelde boxer ve tişörtle dolaştığımı söylemiştim ama istisnai durumlarda bu şekilde yarı çıplak da kaldığım oluyordu. Neyse, Balın'dan bir şey olmazdı.

"Dün üzerime hapşırıp her tarafımı kısır yapan karı var ya..." deyip susarak, Balın'a hatırlaması için birkaç saniye süre verdim. Başını onaylarcasına salladıktan sonra ise devam ettim. "Dün gece içtiğim tüm sigaraların izmaritini onun balkonuna attım. İntikam!"

"Oha!" diye şaşırdı, sanki beni hiç tanımıyormuş gibi.

Omuz silktim ben de. Umursamaz bir yüz ifadesi takınıp "Ne yapayım, canım sıkılmıştı!" dedim.

"Sigara içmeyeceğine söz vermiştin?" diye kızdı.

"Hadi ama yine başlama be Balım!" deyip başımı arkaya attım.

"O zaman ben de içerim!" diye inatlaştı benimle.

Tam içerim içemezsin kavgasına başlayacakken, telefonumdaki bildirimlerle oturduğum yerden doğrulup:

"Ne oluyor lan?" diye sordum şaşkın şaşkın ekrana bakarken.

İkinci Bölüm

"Ne oldu?" diye sordu Balın, merakla yüzüme bakarken. "Söylesene, ne oluyor?" diye ısrar etti sonra.

"Dur Balım, dur!" deyip gelen mesajları okudum tek tek. "Haydaaa!" diye bir tepki verdim birkaç mesajın ardından. "Bana mı halleniyor acaba lan?" diye sesli sorguladım. "Hiç yorulmadın mı bu kadar mesajı atarken ulan?" deyip tüm mesajlar bittikten sonra telefonu Balın'a uzattım. "Al... Oku!"

"Kim o?" diye sordu telefonu elimden alıp kendini tekli koltuğa bırakırken. "Tatilde değil miyiz?" diye cevabını bildiği bir soru sordu Balın, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken. "Ne istiyor olabilir ki senden bu?"

Alt dudağımı büzüp omuz silktim hafifçe.

"Geri arasana?"

"Kafayı mı yedin kızım, ne diye uğraşayım? Tatil boyunca ölü taklidi yaparım daha iyi!" Tekrardan arkaya bıraktım kendimi. "Hayatta uğraşamam!"

"Ya önemliyse? Baksana, ısrarla arayıp durmuş? Valla o deli parçalar seni..." deyip birkaç saniye bir şeyler düşündü ve sonra konuşmaya devam etti. "Yanında da beni!"

Korkuyla ayırdı gözlerini ve kısa bir an sustu. "Sen aramazsan ben ararım?"

"Arayıp ne diyeceksin?" diye sordum, kaşlarımı alaycı bir tavırla yukarı kaldırırken.

"'Çınar, artık götünü parayla silecek kadar zengin oldu ve beni eski köle hayatımdan kurtarıp hususi elemanı olarak kanatları altına aldı. Lütfen söylemek istediklerinizi bana bildiriniz...' Nasıl?" Benimle alay edişini sonuna kadar dinleyip hemen sonrasında, dün gece çıkardığım gömleği oturduğum koltuğun kenarında görüp hışımla aldım elime ve bir top haline getirip Balın'ın suratına fırlattım. Gömleğin yüzüne örümcek ağı gibi yapışmasının ardından, on beş ila yirmi saniye kadar yüzü kapalı durdu. Daha sonra yüzündeki gömleği alıp umursamazca inceledi. Ben kahkahalarımı kesip ne yaptığını seyrederken, "Hmm..." dedi keyifle, incelemeye devam ederek. "Bu gömlekle uzun zamandır kesişiyorduk zaten. Aldım ben bunu, giyerim Nar Tanem!" dedi, şirin olmaya çalışan ama benim gözümde, atıl üstüme, kopar kafamı, anlamı taşıyan bir ifadeyle.

Şokumu atlatmamla birlikte kaşlarımı çattım bir anda. "Hayır..." Ellerimi kaldırıp aklından geçenleri reddedercesine salladım. "Hayır... Hayır..." Sonra ellerimi, dur ve sakince elindekini yere bırak dostum, tavrı takınarak indirip devam ettim. "Ahdım olsun, intikam yeminleri eder, unicornlu boxerını rehin alırım... ya da dur!.." deyip birkaç saniyemi düşünmeye adadım. "Unicornlu boxerı çift ürünü olarak almıştık, değil mi? Aynı unicornlu boxerdan bende de var yani... O zaman!.." Biraz daha düşündüm sessizce fakat bir şey bulamayınca, dudak büzüp bakışlarımı Balın'a çevirdim.

"Kendimi ayak bileklerimden kesip ikimizin kulaklığını uç uca bağlar, kendimi tavana asarım. Yeter, eşyalarımı rahat bırak ulan!" diyerek öne attım kendimi.

"Bana ne? Nereni kesersen kes! Yeter ki evin içinde yapıp ortalığı kirletme," deyip ellerini beline dayadı bir evhamlı anne edasıyla. "Kışın başında temizledim daha ortalığı!" diye devam etti hâlâ aynı tavrını koruyarak.

Tekrardan kaldırdım kaşlarımı, bu kez küçümser bir tavırla, "Aman, ne büyük lütufta bulunmuşsun Ballar ülkesinin pasaklı Bal Prensesi!" dedim. Cümlemi takiben yeniden çattım kaşlarımı.

"Aman, neyse, yazın sonuna doğru bir daha temizlerim... belki!" Son kelimesini, göz devirme eylemine eşlik eden sinsi bir gülüşle sarf etti. "Neyse, hadi sen ara şunu, derdi neymiş öğren, ben de gidip su ısıtıcısında yumurta haşlayayım!" Gözlerimi dehşete düşmüşçesine ayırmamla, "Şaka şaka!" deyip kahkaha attı keyifle. "Ben, Nar Tanem'e uyduruk kahvaltı hazırlar mıyım hiç?" Salondan çıkıp mutfağa gittikten sonra da konuşmaya devam etti. "Sado gibi komşumuz var oğlum! Onun sayesinde hem aç kalma devri bitti hem de artık ben de gelecekte evleneceği adamı, karnını doyurarak etkileme yoluna gidecek hanım hanımcık bir küçük hanımefendi olacağım bu sayede!" Usulca güldüğünü hissettim. Birkaç dakikanın ardından ortama sessizlik hâkim olduğunda, ellerimi başımın arkasına alırken koltuğa bıraktım kendimi. Huzurla gözlerimi yumdum. Evet, huzurdan bahsedebilmiştim, birkaç saniye dahi olsa... Güzeldi! Ta ki, "Çınar!" diye Balın'ın çığlığını duyana kadar.

İstifimi bozmadan yalnızca gözlerimi açıp Balın'ı kapının girişinde göreceğim anı bekledim merakla. "Yahu sen faturayı ödemedin mi?"

"Hangi faturayı?" diye sordum merak içinde yerimde doğrulurken.

"Evde elektrik yok!" diye bağırarak cevap verdi soruma.

Tam alt dudağımı dişleyip idam edilmeye götürülen suçlunun son bakışlarından Balın'a gönderirken dışarıdan bir tıkırtı duyuldu. Birisi kapı zilini çalmaya çalışıyordu fakat elektrik olmadığından başaramıyordu. Kapıyı birkaç kere tıklattı sonrasında.

"Ben bakarım!" diye bir anda fırladım yerimden. Kapıyı açmamla kurtuluşumu bana sunacak olan minnoş prensesimi, Sado'mu kapıda görünce, istemsizce hafifçe güldüm. "Hoş geldin Sadocuğum!" diye bağırdım içeriye doğru, gelenin kim olduğunu Balın da duyup söylenmeye devam etme niyetindeyse vazgeçsin diye.

"Ay, günaydın hayatım, nasılsınız bakalım?" Müsaade istemeden hem hatır sorup hem de içeriye geçti. Elinde, üzerinde havlu peçete kapatılmış olan tabağı dikkatle tuarken, salona doğru, ayağındaki terliklerle şıpıdık şıpıdık .. üdüğü sırada, "Ziliniz mi bozulmuş ayol?" diye sordu ve elindeki tabağı sehpaya koyup kendini koltuğa bıraktı. "Ay, yaşlanıyor muyum ne?" diye her zamanki samimi gülüşüyle sızlanıp o içerideyken bizim ondan sonra içeriye geçmemizle, bizim evimizde sanki bizi karşılar gibiydi.

O sırada geçip odamdan aldığım tişörtü yeniden salona girerken üzerime geçirip Sado'nun hemen yanına otururken de çekiştirerek düzelttim. "Ne oldu bu Bal Kız'a yine?" diye fısıldadı kulağıma.

"Elektrik faturasını ödemeyişimin bedelini ödüyorum. Unutmuşum, ne yapayım?" Omuz silkip masum masum

baktım Sado'nun yüzüne. "Nar'ını yarıp tanelerini dağıtacak ortalığa; Sado'm, koru beni!"

"Amaaan!" deyip elini ağzına kapattı. "Allah yardımcın olsun anacım!" deyip başını hafifçe salladı.

"Neyse, kıyamaz o Nar'ına." deyip yaslandığım koltuktan doğrularak sehpaya uzandım. "Ne bu?" Tabağın üzerindeki peçeteyi kaldırdım. "Haydaaa!" Mutlulukla doldu içim. "Seni yerim!" Elime çikolata parçacıklı kurabiyelerden birini alıp ağzıma attım.

"Ayol, ben de bana söylüyorsun sandım!" deyip omzuma vurdu bir tane, kahkahalarına devam ederken.

"Seni de yerim be Sado ama sonra... Şimdi karnımda başkasına yer yok." Sonra bir ısırık daha aldım. Ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ederken de, "Hem senin yerin kalbimde prenses!" Göz kırptım.

"Ben de çay, kahve içeriz diye geldim. Hadi madem bize geçelim anacım, kuru kuru gitmiyor böyle!" Oturduğu yerden kalktı ve mutfağa gitti. "Bal Kız!" diye neşeyle seslendi. "Ne yapıyorsun burada tatlım?"

"Elektrik olsaydı, karnımızı doyuracak bir şeyler hazırlayacaktım!" diye cevapladı bağırarak, sırf ben duyayım diye.

"Aman anacım, dert ettiğin şeye bak! Sanki tanımıyorsun bizim deli oğlanı?" Sado, iki cümle sonra unuttururdu Balın'a her şeyi. "Hadi hayatım, bize geçiyoruz. Harika kurabiyeler yaptım. Hem de sizin sevdiğinizden!"

Balın'ı koluna takmış geliyordu Sado. "Hadi deli oğlan!.." Sonra muzip bir gülümseme yer etti yüzünde. "Hadi koluma dolan!" Zaten ayakta beklediğimden yanlarına gittim hemen. "Hele bi' öp bakalım..." Balın'a çaktırmadan itti beni. "Bal Kız'ı yanağından!"

"Gel Balım, öpeyim!" deyip kocaman bir öpücük verdim. Asık suratından eser kalmamış, mutlulukla gülmüştü. "Sen yok musun Sado!.." deyip parmağımı salladım ona doğru. "Bir şarkı üzerinden sinirleri yatıştırıverdin!" Hep beraber güldük bu kez.

"Neyse, hadi bakalım, bize!.." deyip bu kez ikimizin koluna kendisi girdi. "Birbirinize ufacık sebepten bile olsa bir daha darılırsanız..." Kapıdan çıktıktan sonra bir bana bir Balın'a baktı. "Gebertirim!"

Balın'la koro halinde küfrede küfrede yürüyorduk, güneşin can alan sıcağında. "Ulan, sıcaktan yüzüstü yatsam kıçımı ocak diye kullanırlar, ne demeye çağırıyor şimdi bu pezevenk?"

"Pezevenk deme, lazım olur?" diye alaycı bir uyarı yaptı Balın.

"Neyime lazım olacak kızım? Nikâhıma mı alacağım?" deyip surat asarak yürümeye devam ettim.

Murat Hoca ile buluşacağımız kafenin önüne geldiğimizde sessizliğimizi koruyarak içeriye girdik.

Tahminimce otuz beş yaşlarında, yaşına göre daha genç duran bölüm hocamız Murat Hoca'yı, cam kenarındaki masada çayını yudumlarken görüp yanına gittik hemen. Masaya gelip karşısına dikildiğimiz an bile telefonuna öyle bir dalmıştı ki hâlâ fark etmemişti bizi.

"Hocam?" diye seslendim fark etmesi için.

"Ooo!.." Sağ dizinin üzerine koyduğu diğer ayağını indirip oturuşunu düzeltti. "Hoş geldiniz gençler!" Hemen karşısında olan sandalyeleri göstererek konuşmaya devam etti. "Geçin oturun, durmayın öyle!" Dediğini yapıp

yerlerimize yerleştikten sonra sessiz sessiz bakıştık birkaç dakika. Sonra tekrardan geriye yaslanıp "Eee... Nasılsınız çocuklar?" diye sordu.

"Eh, yuvarlanıp gidiyoruz hocam!"

Küçük bir kahkaha attı bu cevabıma karşılık. "Ne yuvarlanması oğlum? Emekli misin sen? Yuvarlanacak yaşlarınız da olacak daha!" Severdim aslında kendisini ama Murat iken... Murat Hoca olunca, 'Hoca' unvanı, gözümdeki tüm samimiyetini öldürüveriyordu ama olsun, beterin beteri olduğunu liseden bildiğimden, ona karşı nankörlük edecek değildim.

"Allah yuvarlandırtmasın tabii..." diye mırıldanıp bu kadar acele çağırılma sebebimizin merakıyla gözlerinin içine bakmaya başladım.

"Şimdi yeni tatile girmişken, bu adam ne diye çağırdı bizi diyorsunuzdur, değil mi?"

"Değil desek yalan olur valla!" diye düşündüğümü söylediğimden, Balın'dan sağlam bir dirsek yemiştim. "Yani önemliyse önemli değil tabii!"

Murat Hoca, tekrardan güldü bir süre ve sonra ciddiyetin zirvelerinde dolaşan bir yüz ifadesi takınınca, asıl karın ağrısının şimdi gelecek olduğunu anlayıp daha da meraklanmaya başladım. "Sizi buraya bir ödev vermek için çağırdım!" Bir anda söylediğinde, ilk birkaç dakika zaman durdu sanki benim için. Soğuk soğuk terlemeye başladım ve sonrasında gözümün feri sönüverdi... Eh, biraz abartsam da bu etkileri yaşamaya açık bir ruh halindeydim.

"Ne?" diye bir anda sorarak karşılık verebildim bir tek. "Ne ödevi? Hocam, umarım aynı takvime bakıyoruzdur çünkü en son haziran ayındaydık!"

"Biliyorum gençler ama alanında uzman olmaya baş koymuş siz değerli öğrencilerimizin gelişimi her şeyden daha önemli. Bir tatilden bile!" diye kulaklarımda uğuldayacak bir şeyler söyledi. O an Balın da şoktaydı tabii...

"Hay ben o bölüme koyduğum başımı..." diye kimsenin duymayacağı şekilde kendime söylendikten sonra bakışlarımı tekrar Murat Hoca'ya çevirdim. "Hocam, bence boşu boşuna konuşup birbirimizi yıpratmaya hiç gerek yok. Bu yola benden âlâ baş koyan bir sürü öğrenci var. Dünden heveslisi olan bile bulunur!" diye açık açık reddettim.

"Bana bakın gençler!" Oturduğu yerde öne kayıp dirseklerini masaya koydu. "Sevgili misiniz, kardeş misiniz, dost musunuz, düşman mısınız bilmem ama bu ödev için tartışmaya açık olmayacak şekilde sizi görevlendirmeye kararlıyım!" Tam itiraz etmek için Balın ağzını açtı ama tek kelime edemeden susturuldu. "Kesinlikle itiraz istemiyorum!" diye üsteledi.

"Ya yapmazsak?" diye sordum merakla. Cevabını tahmin ediyordum aslında. Çok çok iki bağırır çağırırdı. Bundan ne olacaktı ki?

"Yıl kaybedeceksiniz!" diye söylediği an, Balın'la birbirimize baktık dehşetle. "Bu yüzden şimdi ödevinizin içeriği hakkında sorular sormaya başlarsanız iyi edersiniz!"

"Sizi dinliyoruz!" dedik aynı anda, mecburiyetten.

Sayfalarca kâğıdı önüme koydu ve okumamı istedi. Kâğıtları hızlıca geçip tek satır okumadan tekrar kapatıp "Özet geçmeniz daha iyi olur!" dedim mülayim bir ifadeyle mecburi tebessüm eşliğinde.

"Doğa ve insan tepkileri..." diye anlam veremediğimiz bir şey söyledi.

"Konu bu mu?" diye sordu Balın.

"Evet, yani o kadar gözünüzde büyütecek bir şey değil!" diyerek yatıştırmaya çalıştı.

"Tamam, biz araştırır yazarız bir şeyler hocam!" deyip rahatlıkla arkasına yaslandı Balın. Tabii Murat Hoca, bunun o kadar basit olmayacağına dair bir bakış attığında, yeniden huzursuzlandı.

"Öyle iki sayfayla olup bitecek iş değil bu!" Bir Balın'a, bir de bana baktı sessizce.

"Nasıl yani?" diye sordu Balın, kaşlarını kaldırıp şaşkın şaşkın bakarken.

Bu kez önümüze başka bir sayfa koydu.

"Burada yazan beş şehir var!" deyip sustu. Biz kâğıdı incelemeye başladık.

"Ne alaka bu şehirler?" diye sordum, hâlâ kâğıda bakarken.

"Bakın şimdi çocuklar!" diyerek, tekrardan arkasına yaslandı. "Burada yazanlara belki eklenecek olan şehirler de olabilir. Siz ikiniz dışında seçilen altı öğrenciyle birlikte, belirli sürelerle bu şehirleri gezip kendi bölümünüzü ilgilendiren konu ve çalışmalarla notlar tutacaksınız."

"Bi' dakika... Bi' dakika!" deyip anlamaz anlamaz bakarken, geriye yaslandım. "Bir nevi tur mu yapacağız yani?" Bu soruma onaylarcasına başını salladığını gördükten sonra yeni bir soru için konuşmaya devam ettim. "Peki diyelim biz bu turu yaptık. Notlarımız ne işe yarayacak? Beğenilmezse ne olacak?"

"Biraz önce de dediğim gibi, bu ödev alanınızdaki başarınıza büyük bir destek. Ödevinizi baştan savma yapıp bu şehirlerde tatil havasında yaşarsanız, yine yıl kaybedeceksiniz.

Yani yerinizde olsam, çalışırken eğlenir, harika bir yaz geçirmeye bakardım!"

Sadece tatil kısmı ile dikkatimi çeken bu ödevin kabul edilmeye değer olduğunu söyleyen iç sesimden müsaade isteyip Balın'a döndüm. Bakışlarında kendi düşüncelerimi gördüğümde gülümsedim, o da gülümsedi.

"İhtiyaçlarımız karşılanacak mı peki? Yol, konaklama?" diye, benim de merak ettiğim bir soru yöneltti Balın.

"Hepsi karşılanacak."

"Diğer öğrenciler belli mi?" diye yeni bir soru sordum.

"Zamanı gelince görür, onlarla tanışırsınız." dedikten sonra bir gülümseme oluştu yüzünde. "Zamanımız az çocuklar! Hadi, hazırlanın bir an önce!"

Üçüncü Bölüm

Koşarak merdivenleri çıkarken, Balın az kalsın düşüyordu arkasında ben olmasaydım. Düşmemesi için yakaladığım belinden ellerimi çekmeden, birbirimize bakıp kahkaha atmaya başladık. Sonra aynı anda aynı şeyi düşünerek, parmaklarımızı dudaklarımıza bastırıp "Şşş..." dedik çünkü gürültü yapmaya devam edersek, apartmandakilerin gazabına uğrayabilirdik.

"Nar!.." dedi Balın, önümde yürümeye devam ederken.

"He Balım, söyle?"

"Sado da gelebilse keşke bizimle!" dedi buruk bir sesle. Birkaç basamak sonra, "Neyse, en azından sen varsın!" deyip gülümsedi neşeyle.

"Hadi, çabuk şu çantaları bırakalım eve, sonra da alışverişe hemen!" dedim kapıyı açmakla uğraşırken. Nihayet kapı açıldığında, içeri girmeden sırt çantalarımızı olduğu gibi içeri fırlatıp kapıyı tekrardan kapattık. Eh, zengin olsak ayakkabı çıkarma derdimiz olmaz ve ayakkabılarla eve girip çantalarımızı odalarımıza koyabilirdik lakin... Değildik. Olsun, zenginlik bize yakışmazdı. Yakışacağını bilsek zengin olurduk, değil mi?

"Neler alacağız?" diye sordu Balın, apartmanın olduğu sokakta yürürken.

"Bilmem..." deyip omuz silktim ilk önce. Klasik... Bildiğin halde genelde sorulara cevap vermeye üşenip bilmem, diyerek geçiştirir ama birkaç dakika sonra vicdanından yediğin silleyle cevabı söyleyiverirsin: "Tişört, şort, gözlük, mayo..." Aklıma gelen birkaçını saydım. "Yani biz tatil hazırlığı yapalım. Sonra iki not defteri, iki kalem de aldık mı... Oh, tamam!"

"Çok mutluyum be Nar!" diye cırladı Balın, mutlulukla el çırparken. "Resmen Nar Tanem'le tatile gidiyoruz!" diye sokağı inletecek kadar bağırdı.

"O zaman?" dediğim an, ikimizin de aklına aynı şey geldi ve gülümsedik. Hemen el ele tutuşup sol tarafımızdaki yabancı apartmana doğru koştuk. Birilerinin görme ihtimalinden çekinmeden duvara benim yardımımla çıktı Balın. Ben de önce başımdaki şapkayı ters çevirip sonra arkamı döndüm ve sırtıma aldım. Her zamanki gibi...

Balın, sırtımda neşeyle kahkaha atarken, ben koşar adımlarla yürümeye başlamıştım çoktan. "Nar!" dedi kısık bir sesle, yüzü hemen kulağımın yanında olduğu için.

"He?"

"Biz ayrılacak mıyız?" diye sordu üzgün çıktığını hissettiğim bir ses tonuyla.

"Ne demek o Balım?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim şaşkınlıkla.

"Yani şimdi ödev süresince otelde falan kalacağız. Eh, sen erkeksin, ben kız. Ya izin vermezlerse?"

"Aman be Bal Prenses! Ayrı kalsak ne olacak sanki?" diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

Bu söylediğimin üzerine, omuzlarımdan tutan eli aşağıya kayıp belime sarıldı ve başını sırtıma yasladı.

"Çok seviyorum ulan seni!" Daha sıkı sarıldı sonra. "İyikimsin!"

AVM'nin kapısında yedi tur döndükten sonra girdik içeriye. Diğer insanlar gibi tek seferde geçmek varken, yedi tur atmak neden mi? İşte... Canımız istemişti! Bundan daha iyi sebep olamazdı ya?

Önce birer dondurma aldık. Benimkinin parasını Balın, Balın'ın dondurma parasını da ben verdim ve böylelikle birbirimize dondurma ısmarlamış olduk.

Dondurmamızı yerken, önümüze çıkan ilk giyim mağazasına girdik. Tüm mağazalar yaz sezonu dolayısıyla vitrinlerini yaza özel ürünlerle donatmıştı.

"Hadi, tişörtlere bakalım!" dedi Balın ve hemen erkek reyonuna doğru yürümeye başladık. "Tüm tişörtlerimizi çift alalım!" dedi çevresine bakınırken.

"O zaman sen de denize girmek için şort alacaksın?" diye alay ettim, ciddiyetimi bozmadan.

"Neden sen benim için bikini giymiyorsun?" dediği an öyle bir yıkılmıştım ki... Osmanlı görse kıskanırdı yıkılışımı. Balın'ın yüzünde, galibiyetin vermiş olduğu sinsi bir gülüş yer etti, ben suskunluğumu koruyup içime içime ağlarken.

Beğendiğimiz tüm tişörtleri, bir Balın'ın bir benim bedenime göre olanlarını deneyip aldık. Kasaya dev bir tişört kütlesi olarak yürürken, vücuduma dair hiçbir yer görünmüyordu. Bacaklarım hariç...

Tutmaktan yorulduğum tüm tişörtleri ve şortları kasaya bırakıp terleyen kollarımı gererek rahatlamaya çalıştım.

"Hoş geldiniz!" diyen kasiyer, tek tek okutup alarmlarını söküp düzgünce katlayarak sağ tarafına dizmeye başladı.

"Çok güzeller!" dedi Balın neşeyle. "Daha birkaç çeşit güneş gözlüğü alacağız. Birkaç şapka... Zaten evden de bir sürü eşya götüreceğiz. Her şey harika olacak!"

"Kesinlikle!" diye onayladım ben de neşeyle gülümseyerek. "Acaba ilk hangi şehre gideriz?"

Alt dudağını sarkıtıp omuz silkti.

"Neresi olursa olsun. Tatil her yerde tatildir!"

Hak verircesine başımı sallarken, aklıma gelen ihtimalle, "Ulan!.." diye bağırdım. "Acaba başımızda hoca olacak mı?" Bu ihtimal, Balın'ı da düşündürmüştü.

"Gelmez inşallah..." diye dua ettikten hemen sonra, "... ama kesin gelir..." diye acı gerçeği dile getirdi. Tam o sırada, arka cebimde titreyen telefonu çıkarıp gelen bildirime baktım. WhatsApp bildirimiydi. O sırada Balın, "Ne bu?" diye sordu telefonuna bakarken. "Kim kurdu bu grubu?"

"Murat Hoca," diye cevapladım, Murat Hoca'nın numarası bende kayıtlı olduğu için. Sonrasında da yazdığı mesajı okumaya başladım.

"Merhaba gençler! Projeniz için son iki gün kaldı artık ve gideceğiniz ilk şehir belli oldu. Hazır olun, İzmir'e gidiyoruz! Ayrıca yaz boyunca bu grupta istediklerinizi sorabilir, konuşabilirsiniz. Hadi hayırlı uğurlu olsun!"

"Oha, diğer öğrenciler belli olmuş!" dedi Balın, telefonundan bakışlarını ayırmadan. "Hemen bir kafeye oturalım. Bakalım kimler varmış!" dedi ekleyerek, ben poşetlerin büyük bir kısmını yüklenirken. Geriye kalan poşetleri de Balın aldıktan sonra, mağazadan çıkıp üst katlarda bir kafeye oturduk.

Masamıza gelen garsona iki kahve siparişi verdikten sonra telefonu aldım elime. Zaten Balın, yol boyunca telefona bakmıştı. "Bak şu kızı hiç gözüm tutmadı!" dedi, elindeki telefonu bakmam için uzatırken.

Tanımadığım sarışın kıza baktım birkaç dakika. "Kimmiş bu?" diye sordum. Güzel kızdı aslında ama bunu dile getirmekten çekindim o an.

"Hazal'mış adı," diye cevap verdi. "Of, başkasını bulamamışlar mı?" diye söylendi. "Fazla yellozvari duruyor!" Yüzünü buruşturdu.

"Benim de gözüm tutmadı." dedim, Balın'a destek olayım diye.

"Of, buradaki hiçbirini gözüm tutmadı benim ya!" diye söylenip telefonu masaya bıraktı.

"Ne yapacaksın oradakileri be Balım! Sanki nikâhına mı alacaksın?" diye sordum arkama yaslanırken. "Ben varım ya, yeter işte!" Birkaç dakikalığına, garsonun kahveleri masaya bırakmasını bekledik sessizce. Garson gittikten sonra, "Birisi Murat Hoca'ya, 'Siz de gelecek misiniz?' diye sormuş." dedim.

"Cevap?"

"Daha görmedi." diye cevap verdim. Birkaç dakika sonra Murat Hoca'nın cevabıyla, "Hah! Gelecekmiş!" dediğimde, Balın'la aynı anda astık yüzümüzü.

"Neyse. Siz kaynaşır, tanışırsınız artık!" diye son mesajını atıp sustu Murat Hoca. Yaklaşık on dakika boyunca kimse bir şey yazmadı. Muhtemelen herkes birbirinden bekliyordu ilk mesajı.

"Kim atar ilk mesajı sence?" diye sordum hafifçe gülerken.

"Şu yelloz olan!" diye cevap verdi hiç tereddüt etmeden. "Bu saçlarla da hiç stalk yapılmıyor he!" deyip bileğindeki tokayla saçını sıkıca topladı Balın. Dağınık ama bir o kadar da sıkı yaptığı topuzuna birkaç kez dokunarak yokladıktan sonra eline tekrardan aldı telefonu. "Hazal mıymış neymiş. O işte!"

"Neden o?" diye sordum kaşlarımı kaldırırken.

"Bilmem, yelloz olduğu içindir."

"Kızım, ne diye taktın şimdi tanımadığın etmediğin kıza? Belki tanıyınca çok seveceksin?" diye saçma bir savunmaya geçtim adı Hazal olan kızı.

"Aman, neresini seveyim o yellozun?" deyip yüzünü buruşturdu. Balın'dı bu... Tanımadığı birine ölesiye sinir olabilecek potansiyele sahipti. "Beni geç de sendeki bu koruma niye? Bana bak, eğer o yellozla konuştuğunu görürsem, kafasını asfalta süre süre, önce saçlarını, sonra hayatını karartırım onun!" diye, bedeni Balın fakat ruhu bambaşka biri olduğunu düşündüğüm kişi tarafından tehdit edilmenin verdiği şokla bakakaldım.

Biraz önceki söylediğine cevap vermemiştim çünkü Balın İmge'nin inadını biliyordum; tutunca imkânı yok baş edilemezdi. Eh, bunu bilen biri olarak ne diye uğraşacaktım ki?

"Bak bunu da gözüm tutmadı!" Başka bir kızı gösterdi bu kez. Kıvırcık uzun saçları, iri gözleri olan bu kızın neresini sevememişti acaba? "Iyy, ne itici bu?" ve başka bir kız. Bu... Biraz... Tamam, baya tuhaf tipli biriydi. Marjinal bir tarza sahipti. Hem de baya...

"Balın!.." diye seslendim, o hâlâ buruşturduğu yüzüyle, projedeki kızları incelerken. Bakışlarını bana çevirip bir şey söylemeden, söyleyeceğim şeyi bekledi. "Farkında mısın?"

"Neyin?"

"Başka kız kalmadı ulan!" diye bağırdım bir anda. "Yüksek ihtimal o kızlarla aynı odada geçireceksin tüm proje sürecini. Pozitif yaklaş biraz!" diyerek, sakince düşündüklerimi açıklamaya çalıştım sonra. Tam o sırada, Balın'ın telefonuna mesaj geldiğini titremesinden anladım. Mesaja bakmak için telefonu aldı eline. Şaşkınlık içinde okudu mesajı. Onun o halini merak etmeye başladığımda da telefonu bana uzattı, gelen mesajı okuyabileyim diye.

"Balın mı? İlk kez karşılaştım. Gerçekten farklı ama güzel bir isim :)"

Dördüncü Bölüm

"Kızım, ne yapıyorsun sen?" diye söylendim elimdeki havluyla saçlarımı kurularken. "Utanma utanma, koltuk takımlarını falan da koy valize!" Balın, yatağın üzerinde yığılı olan eşyaları valize yerleştirmeye çalışırken, yanına gidip şaşkınlıkla izlemeye başladım. "Hey Allah'ım!.." Sabır dilenircesine ellerimi yukarıya kaldırdım sonra. "Buzdolabını da al, lazım olur orada belki!" Hazırlık uğruna tüm algılarını kapatan Balın'ı, odada valizle baş başa bırakıp saçlarımı yıkamadan önce çıkardığım tişörtümü almak üzere banyoya gitmek için odanın çıkışına yöneldim.

Banyodan aldığım tişörtümü giyerken, aynı zamanda da odama doğru ilerledim. Zaten eşyalarımı valize yerleştirmek için girdiğim odamda, Balın'ın anne edasıyla içeride beklemeye başladığını gördüm. "Hâlâ hazırlanamadın mı?" diye sordu bacak bacak üstüne atıp bir de üstüne tek bacağını ukala bir tavırla sallarken.

"Geç kalacağız senin yüzünden! Sen Balın İmge'sin, ne bu haller? Kendine gel!" deyip güldüğümde, Balın da kendini daha fazla tutamayıp bana eşlik etti.

"Ya Çınar, bir şey soracağım sana..."

Ses tonu yumuşak ve çekingen çıkıyorsa, geliyordu bir pislik. Balın'dı bu. Yeryüzünde gelmiş geçmiş en cazgır kız,

bir anda kedi gibi oluverirdi çoğu zaman ve işte şimdi o anlardan birini yaşamak üzereydik. Dolabımdaki kıyafetlerime göz gezdirirken, "He gülüm, sor!" deyip tişörtlerimin büyük bir kısmını, dağılmalarını önemsemeden kucaklayıp yatağımın üzerine attım.

"Gülüm ne Çınar?"

"Gül kelimesinin birinci tekil kişiyle çekimlenmesinden meydana gelen kıro itemi!" dedim ancak cümle boyunca koruduğum ciddiyetim, Balın'ın öfkeli suratını görünce bozuluverdi.

"Kıro olduğunu kabul ediyorsun yani?" deyip imalı imalı bakınca, elimden geldiğince masum bir görüntü sergilemeye çabalayarak, onaylarcasına başımı salladım.

"İnkâr edersem kör olurum!" deyip alt dudağımı dişledim ve gözlerimi kocaman açtım korkmuş gibi. "Neyse, ne soracaktın?"

Geriye kalan tişörtlerimi de kucaklayıp yatağın üzerine getirdim, tıpkı biraz önce Balın'ın yaptığı gibi. Balın'a laf etmiştim fakat şu anki manzaraya bakıldığında, benim de ondan kalır yanım yok gibiydi.

"Şey..." diyerek yeniden durakladığında, bu kez net anamıştım ki pek iyi bir konuşma gelmeyecekti.

"Ney?"

"Şey..."

Gözlerimi devirdim ruhumu sıkan bu diyalog karşısında.

"Harika bir iletişim sistemimiz var!" deyip derin bir nefes bıraktım seslice. "Ne söyleyeceksen söyle artık Bal Kız, vallahi cinnet geliyor ha!"

"Hani geçen gün bir mesaj ya gelmişti bana..."

"Hangi mesaj?" diye sordum, tuhaf tuhaf bakarken.

"Şey işte... Hani ödevde olan bir çocuk atmıştı!" Can çekişiyormuş gibi konuşuyordu Balın.

Kaşlarımı çattım hemen.

"Eee?"

"Keşke görüldü atmasa mıydım? Ayıp oldu gibi..." Sancılanmasının sebebini nihayet söylediğinde rahatlar gibi olduğunu gördüm.

"Kızım, çocuk sana hallenmeye kalktı resmen, ne ayıp olması? Yıl kaybetmeyecek olmasam, o sana mesaj yazdığı telefonu susturucu diye monte ederdim ona ama... Götüm yemiyor kalmayı!" diye öfkelendiğimde, birkaç dakika hiçbir şey söylemeden düşündü. Her geçen saniyede biraz biraz çatıldı kaşları.

"Haklısın valla!" diye gaza geldi sonra bir anda. "Bana hallendi, göt!" Hepten öfkelendi. "Dur bakalım, ben ona dünyayı dar edeyim de görsün!"

"Tamam kız, dur sakin ol. Hemen intikam yeminlerine başladın!"

"Ya oğlum, çok seviyorum seni be!" Daha bir şey söylemeye kalmadan bir anda bana sarılıverdi.

"Düşününce bile bu kadar seviyorsan, ben kalmayı göze alıp tıpa yaparım o telefonu çocuğa, Balım!" Sevgi patlaması yaşayıp öldüresiye sıkmasaydı, belki söylediklerimi Balın da anlayabilirdi.

Kollarını gevşetmeye başladığında, mutlulukta sırıttığını gördüm. Balın İmge buydu işte! Bazen sever, çoğu zaman ise... Yapardı işte bir şeyler.

"Hadi hadi, yolda devam edersin sevmeye, geç kalacağız bak!" dediğimde hepten bıraktı.

"Aynen, hadi hazırlanıp çıkalım artık!" deyip koşarak odasına gitti. Geç kalmıyorduk aslında. Ben, sırf odadan bir an önce çıksın diye öyle söylemiştim çünkü eğer valizimi yerleştirirken yanımda olursa, düzenli bir şekilde dizmek zorunda kalacaktım. Şimdi Balın'dan kurtulduğum için rahatça atıyordum valize eşyalarımı.

Alınabilecek gerekli gereksiz ne varsa valizlere doldurmamız bittiğine göre, sanıyorum artık evden çıkmak için hazırdık. Tabii gereksiz doluşturma sadece valizler için geçerli değildi, kendi üzerimde de uygulamıştım bunu. Ne kadar bilekliğim varsa takmaya karar verdim çünkü çantaya koyulan hiçbir takıyı bulamama gibi bir lanet varken üzerimde, alınabilecek en iyi önlem buydu. Sırf bu lanet yüzünden, İzmir'e varana kadar yeni gelin gibi şıngır şıngır gezecektim ortalıkta.

Tüm bileklikleri mi takarken duraksamadığım için, Balın'ın sesi içeriden gelince korkuyla sıçradım. "Çınar! Hazır mısın?" Ben onu duşta sanıyorken hangi ara çıkmıştı ki?

"Ben de tam şimdi üzerimi giyiniyordum!" diye yalan söyledim çünkü hâlâ boxerımla oturuyordum. Biraz sonra yoklamaya geleceğini bildiğim için hemen yataktan kalkıp giymek için kenara ayırdığım kıyafetleri aldım elime. İlk önce kot şortumu giydim, hemen sonra ise bordo renk salaş tişörtü geçirdim üzerime. Birkaç dakika içinde üzerimi giyindikten sonra, "Ben hazırım!" diye bağırdım içeriye doğru ve aynanın karşısına geçip saçlarımı önce karıştırdım, sonra düzelttim.

Valizlerimi alıp dış kapının önüne bıraktıktan sonra, "Hadi Balın!" diye seslendim yine. "Vallahi geç kalırsak sebebi sensin!" diyerek söylendim, bir an önce acele etsin diye. Homurdanmam işe yaramış olmalıydı ki birkaç dakika içinde Balın da valizlerini alıp geldi.

"Tamam, çıkabiliriz."

Balın'la anlaşıp aynı konseptte giyindiğimiz için birbirimizi görünce gülümsedik istemsizce.

"Çocuklar, sizi çok özleyeceğim!"

Sado ağlamaya başladığında Balın da kendini tutamadı. İkisi birden sarılıp ağlamaya devam ettiler. Sulu göz olsam şu an ben de ağlıyor olacaktım. Sarılma sırası bana geldiğinde ise gülümsedi Sado, hâlâ ağlıyorken. "Gel deli oğlan!" deyip kollarını açtı. Elimdeki çantayı olduğum yere bırakıp Sado'ya sarıldım. "Bal Kız'ıma iyi bak!" diye fısıldadı.

"Merak etme!" diye cevap verdim. "Siz de Celal Amca'yla kafa dinlersiniz hazır biz de yokken!" deyip göz kırptım.

"Ayol, benim kafa dinlemem için o huysuzu da alıp götürmeniz lazım!" deyip kikirdedi. Hemen sonra ise pişman olup kapının tahtasına vururken, "Aman Allah korusun anacım, kocasız ne yaparım ben bir başıma!" diye söylenirken alt dudağını ısırıp başını usulca salladı. "Huysuz da olsa koca kocadır!"

"Neyse Sado, biz kaçıyoruz, yoksa geç kalacağız!" dediğimde, Balın'la son bir kez daha sarıldılar. Çantaları aldığımızda da Sado arkamızdan tembihler, dualar yağdırmaya başladı.

"Kendinize iyi bakın!" Gerçekten sanki çocuklarından ayrılıyormuşçasına ağlıyordu arkamızdan. "Dikkatli olun!"

Biz apartmandan çıkana kadar geçmedi içeriye. Sokağa çıktığımızda da bu kez camdan bakmaya başladı.

"Hoşça kal Sado!" deyip el salladı Balın da. "Ay, yalnız kalacak ya!.."

"Yok canım, ne olacak!.. Bizsiz rahat eder biraz!" diye teselli etmeye çalıştım. Pek de söylediğim gibi olmayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk çünkü Sado çok alışmıştı bize. Çoğu zaman evde olduğumuzda gelir, bizimle otururdu. Pastalar, kurabiyeler yapar, Balın'a çay demletirdi kuru kuru gitmez diye. Bunları düşününce içim bir tuhaf oldu o an. Balın'ı teselli edeyim derken, Sado için ben de üzülmeye başlamıştım.

Valizlerimiz olduğu için belediye otobüsüyle uğraşmayalım diye taksiyle geldiğimiz otogarın girişinde indikten sonra seri adımlarla yürümeye başladık. Geç kaldığımızdan değil ama ya erken gittilerse? Bu yüzden acele edip son âna kalmak istemiyorduk.

"Neredeler acaba?" diye sordu Balın hemen, yanımda yürürken. Görüp görmediğinden emin olmadan sadece omuz silkmekle yetindim. Etrafımıza bakarak ilerlemeye devam ettiğimiz sırada, az ileride Murat Hoca'yı görmemizle hızımızı daha da azalttık. "Oradalar!" dedi Balın ilk nce. "Herkes gelmiş. Ağır ağır yürüyelim de havalı görünelim!" deyip saçlarını savurdu.

"Tamam Balın, abartma!" dediğimde, güneş gözlüğünü hafiften indirip öyle baktı, ters ters baktığını görebileyim diye.

"Heh, çocuklar!" deyip el salladı Murat Hoca, bizi fark ettiğinde.

"Sanki orada fok balığı gibi debelenmesen görmeyecektik!" diye kısık sesle söylendi Balın.

Kalabalığın arasına geldiğimizde, genel bir merhabanın ardından, biz gelmeden yapıldığı gibi sessiz sessiz beklemeye başladık bir köşede. Öylece etrafıma bakınırken, Balın dirseğiyle kolumu dürttü. "Çınar!.." diye fısıldadı sonra.

"Hı?" diye sorduğumda, tıpkı onun yaptığı gibi çevreme bakınmaya devam ettim.

"Ne kadar yelloz duruyor, değil mi? Canlısı daha yelloz!" deyip günler önce taktığı kıza laf attı yine. "Iyy, tipe bak!" Yüzünü buruşturdu. "Sağdan bakıyorum yelloz, soldan bakıyorum yelloz. Her açıdan yelloz resmen!" Hiçbir şey söylemeden güldüm sadece. "Ne gülüyorsun oğlum, haklısın desene!" derken, yine dürttü kolumu.

"Onu bırak da sana mesaj atan yavşak hangisiydi?" diye konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü günlerdir kim olduğunu dahi bilmediğimiz masum bir kızcağızın günahını almakla meşgul olmaktan sıkılmıştım.

"Bilmiyorum ki, profil fotoğrafında kendisi yoktu!" diye yanıtladı. "Dur ben yine bakayım, belki güncellemiştir. Merak ettim valla hangisi olduğunu," deyip elinde tuttuğu telefona yöneldi. Birkaç saniyenin ardından, "Yok, hâlâ aynı!" diye umudu kırılmışçasına bir ses tonuyla konuştu.

"Ben şimdi hangisinin yavşak olduğunu nereden bileceğim? Üç tane çocuk var orada!" deyip hepsine tek tek baktım. Kıvırcık saçlı, beyaz tenli bir tanesinin telefonuyla uğraştığını gördüğümde, ilk önce ondan şüphelendim ama kısa bir süreliğine göz göze geldiğimizde, o tip olmadığını gördüm. Sonra bir diğer yavşak adayı olan çocuğa

çevirdim bakışlarımı. Çocuk, dünya yansa ateş üzerime sıçramazsa sorun yok, modunda duruyordu. Takmış kulaklığını, dış dünyayla ilişkisini kesmiş halde bir başına oturuyordu orada. "Bunun kendine hayrı yok, tipe bak!" diye homurdanıp diğer adayımızı inceledim sonra. "Ulan bu çocuk da iyi birine benziyor!" diye tekrardan söylendiğimde, bu kez Balın duydu.

"Belki kızlardan biridir, ha? Olamaz mı?" dedi Balın da bakışlarımı takiben çocuklara dönerken. "Sonuçta beraber zaman geçireceğimiz için tanışıp arkadaş olmak isteyen birisi olabilir! Bak, bence şu kıvırcık saçlı kız da atmış olabilir. Cana yakın duruyor çünkü." Birkaç saniyeliğine kıvırcık saçlı kızı inceledik. Sonra yüzünü buruşturduğunu görüp Balın'a çevirdim bakışlarımı. "Şu yelloz zaten atmaz, tipsiz!"

"İnşallah kızdır ama emin olamayız."

"Gençler, hadi, otobüs kalkıyor!" diye Murat Hoca seslenince otobüse binmek için yerimizden kalktık. Valizler çoktan yerleştirilmişti zaten.

"Balın!.." diye fısıldadım, birkaç adım geride diğerlerinin binmesini beklerken.

"Hı?"

"Benim telefonla arayalım mı sana mesaj atan numarayı?" Balın, fikrim karşısında şaşkın şaşkın baktı birkaç saniye. "Böylece kesin buluruz kim olduğunu!"

"Olur..." deyip omuz silkti ve telefonunu uzattı bana.

Hızlıca numarayı kendi telefonuma alıp Balın'a geri verdim telefonunu ve arama tuşuna bastım. "Çalıyor..." dedim ve telefonu kulağıma götürüp aramanın yanıtlanmasını bekledim. "İyi bak hepsine!" deyip ben de tek tek

bakmaya başladım fakat hiçbirinin telefonu çalıyor gibi durmuyordu.

"Eee?" diye sordu Balın. "Kimsede bir hareketlenme olmadı!" Şaşkınlıkla birbirimize bakarken, arama sonlandı. "Tekrar ara!" dedi Balın otobüse binerken. Başımı onaylarcasına sallayıp tekrardan arama tuşuna bastım. Öylece çalmasını beklerken, Balın merakla bana bakıyordu. Birkaç saniye sonra şaşkınlıkla açtım gözlerimi. "Ne oldu?" diye sordu Balın, hepten meraklanmaya başlamıştı.

"Ulaşılamıyor, diyor!"

"Nasıl?"

"Kapalı işte. Her kimse telefonunu kapatmış!" Herkes, kendi bölümünden arkadaşıyla çift olarak oturduğundan, bizim yerimiz de belli olmuştu. Bize ayrılan yere otururken, "Neyse, bakalım, illaki öğreniriz bir şekilde!" diyerek, Balın'ın cam kenarına geçmesini bekleyip sonrasında ben de yerime oturdum.

Yolculuğun üzerinden saatler geçmiş, Balın dâhil çoğu kişi uyumuştu. Aklım hâlâ mesajın sahibinin kim olduğundaydı, hatta iç sesimi dinleyecek olsam, şu an gizlice insanların telefonlarını kontrol ediyor olacaktım ama ağır basan uykum buna engel olmuş ve bedenimin uykuya teslim olmasını sağlamıştı.

"Çınar!.." Bedenimin sarsıldığını hissettim. "Çınar!" İlk önce rüyada olduğumu sandım. Ta ki bedenimin sarsılması şiddetlenip gözlerimi açana kadar... "Çınar, uyan!" diye bir kez daha sarsıldığımda, hepten açtım gözlerimi.

"Ne oldu?" diye sorduğumda, sesim hâlâ uykulu çıkıyordu. Hiçbir şey söylemeden, kendi telefonunu uzattı. "Ne?" diye sordum telefonunu alırken.

"Ekranı aç!" dediğinde, sesindeki tuhaflık net anlaşılıyordu.

"Sadece adını beğendiğimi söylemiştim. Kim olduğumun ne önemi var?"

Beşinci Bölüm

İzmir tabelası görüldüğü an sessizlik bozulmuş, otobüsün içinde fısıldaşmalar başlamıştı. Normal şartlarda Balın'la ilk kez geldiğimiz bir şehir hakkında karşılıklı heyecanımızı paylaşıyor olmamız gerekirken, biz insanları incelemekle meşguldük. Aslında bu konuyu saatler önce ertelemiştik fakat yine de merak etmeden duramıyorduk. Aslında Balın duramıyordu. Sürekli iki koltuğun arasından gizlice insanlara bakıyordu. Tıpkı şu an yaptığı gibi...

"Balın, ne yapıyorsun?" diye sordum, önüne dönmesi için dürterken.

"Şşş... Hepsini iyice inceliyorum ki en sinsi olanı hangisi karar verdikten sonra üzerine atlayacağım inerken!" deyip kıs kıs güldü.

"Kızım, ne tür bir manyaksın sen? Ne üzerine atlaması?" diye sordum, şaşkın şaşkın bakarken. "Sakın öyle bir şey yapma! Zaten her kimse er geç ortaya çıkar, ağzına sıçarız ama durduk yere kimseye sataşma!" diye kızdım, kendine gelip rahat dursun diye. Birkaç saniye asabi bir duruş sergileyerek, söylediklerime direnip bildiğini okuyacak gibi dursa da en sonunda başını sallayarak söylediğime uyacağını belli etti. "Hah şöyle! O her kimse ertele şimdilik. Bak, ne güzel, İzmir'e geldik. Daha önce görmediğimiz bir

yerdeyiz, tadını çıkar!" deyip gülümsedim. Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verirken, önüne dönüp camdan dışarıyı seyretmeye başladı.

"Evet, arkadaşlar!" deyip şoför koltuğunun yanındaki koltuktan kalkıp bize döndü Murat Hoca. "Biraz sonra kalacağımız yere varacağız. Önce güzelce yemek yiyip sizi proje hakkında bilgilendireceğim. Daha sonra odalarınıza geçip iyice dinlenirsiniz!" dedikten sonra, birkaç kişinin başını sallayarak onaylaması sonucu yeniden yerine oturdu.

Üç masayı yan yana birleştirip sessizliğin hâkim olduğu bir ortam içinde yemeğimizi yedikten sonra herkes birbirine yabancı olduğu için, on dakika kadar bir süre boyunca herkes birbiriyle bakışmak zorunda kaldı. "Çınar!.." diye fısıldadı Balın, benim dahi zor duyabileceğim kadar kısık bir şekilde. "Bak, bence şu kıvırcık çocuk, mesaj atan kişi olabilir!" deyip çocuğu dikkatle incelemeye devam etti. Onun bakışlarını takiben bakışlarımı çocuğa çevirdiğimde, kendi halinde telefonuyla oynayan genç bir adam dışında bir şey göremiyordum.

"Sanmam!" diye fikir belirttim kendimden emin bir şekilde. Hepimiz için işkence olan bu bakışma ortamının yanı sıra, bir de Balın'ın insanlara takmasından doğan gerginliği bozan Murat Hoca konuşmaya başlamıştı.

"Evet, arkadaşlar!.."

"Bu adam programlanmış gibi her konuşmasına, evet arkadaşlar, diye mi başlayacak? Vallahi cinnet geçireceğim!" diye homurdandı Balın.

Neyse ki Murat Hoca, Balın'ın söylediklerini duymamış olacak ki konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Karnımızı da doyurduğumuza göre artık belli başlı birtakım konuları sizlerle paylaşabilirim fakat bunun öncesinde herkes sırayla adını ve soyadını söyleyerek kendini arkadaşlarına tanıtabilir mi?"

"Sanki kendimizi pazarlıyoruz, ne gerek var?" diye yine söylendi Balın.

"Kızım, duyacak adam şimdi!" deyip uyardım çok kısık bir sesle. "Amma söylendin bugün be güzelim, vallahi özel günündeysen söyle de bilelim. En azından gerginliğinin sebebini düşünmekten kurtulurum!"

Murat Hoca uyaran bir ses tonuyla, "Çocuklar!" deyince yeniden bakışlarımı Murat Hoca'ya çevirip belli belirsiz başımı salladım. "Evet." deyip boğazını temizlemek için öksürdü usulca. "Sizden başlayalım o zaman!" deyip en uçta oturan beni gösterdi.

"Ben mi?" diye sordum. Tamam, kabul ediyorum. Sormak için sorulan bir soruydu bu. Ortadan başlayacak değildi ya? Murat Hoca, başıyla onayladıktan sonra geriye yaslandım. Gayet havalı bir tavırla ve usulca öksürüp boğazımı temizledikten sonra konuşmaya başladım.

"İsmim Çınar..." Tam o esnada, Balın'ın sarı düşmanı ile göz göze geldiğimizden, sebebini bilmediğim bir şekilde duraksadım. Neyse ki kimsenin fark etmeyeceği kadar kısa süren duraksamayı hemen atlatıp "Çınar Duman!" diye devam ettim hâlâ bakışırken.

Ben sustuktan sonra sıranın kendisine geçtiğini anlayıp konuşmaya başladı Balın.

"Ben Balın İmge." Hâlâ sarı kızla bakışmaya devam ediyorduk ta ki Balın konuşmasını bitirip bakışlarını bana çevirene kadar. Balın'ın bana döndüğünü fark edip ben de

ona çevirdim bakışlarımı fakat hâlâ o sarı kızın bana baktığını hissedebiliyordum. Balın'a gülümsedikten sonra kendini tanıtmak üzere olan diğer kişilere çevirdim bakışlarımı. Gözümün ucuyla yelloza baktığımda, artık bana bakmadığını görüp rahatladım.

Hemen Balın'ın yanında oturan kızıl saçlı kıza geldi sıra.

"Benim adım Beren Milan!"

Herkesi dikkatle dinleme kararı almıştım; çünkü bu insanlarla uzun bir süre zaman geçirecektik ve bu yüzden onları tanımam gerekiyordu. Şimdilik en azından isimlerini öğrenmekle başlayabilirdim işe.

Herkes ismini teker teker söyleyince bu tanışma merasimi bitmişti. Kızıl saçlı kızın yanındaki kıvırcığın adının Burak Koçer olduğunu öğrenmiştik. Siyah, uzun uzun kıvırcık saçları olan kızın ismi Aslı Durmaz... Hemen karşımızda oturan kulaklıklı çocuğun ismi de Baran Soylu. Dövmeli, garip tipli olan çocuk ise Emir Ataş... En merak ettiğim sona kalmıştı. Yelloz olan... Hazal Karakaya'ymış ismi. Kız, ismini söyler söylemez, Balın yine bir şeyler söylemek üzere eğildi bana doğru. "Hiç merak etme, tatlım, biz sana kısaca yelloz deriz!"

"Balım, Allah aşkına sus, bak kız duydu!" diye yalan söyledim. Gerçi emin değildim ama az önceki gibi bakmaya devam ediyorsa duymuş olması muhtemeldi.

"Aman, duyarsa duysun!" deyip omuz silkti. "Sanki duysa bir şey olacak?" Bir şekilde Balın'ı zapt etmeye çalışırken, Murat Hoca yan tarafındaki çantayı kucağına alıp içinde bir şeyler aramaya başladı. Ben de o sırada bu ödev süresinde başıma gelecekleri aşağı yukarı tahmin edip üzülmekle meşguldüm.

"Evet arkadaşlar!" Murat Hoca'nın tekrardan aynı girişi sergilemesi üzerine göz ucuyla Balın'a baktım bir şey söyleyecek mi diye ama neyse ki hiçbir tepki vermeden dikkatle dinlemekle meşguldü. "Tanışma faslını da geçtiğimize göre, kim kiminle kalacak onu belirleyebiliriz." deyip sırıttı.

"Allah'ım, bu adam neden bu kadar mutlu?" diye homurdandı Balın. Daha herhangi bir uyarı yapmaya kalmadan el kaldırıverdi sonra. "Hocam!" Murat Hoca, başını sallayarak söz hakkı verdi Balın'a. "Sarı olan hiçbir şeyi sevmiyorum da, oda dekoru nasıl acaba?" İmalı imalı baktı Hazal'a, cümlesini bitirir bitirmez.

Murat Hoca da saf saf omuz silkip dudak büzdü bilmediğine dair. Hâlbuki Balın'ın entrikasına kurban olmuştu da haberi yoktu.

"Ben de ilk kez göreceğim!"

"Kızım, sataşma kimseye demedim mi? Balın, cidden saçmalıyorsun, kendine gel!" diye bu kez gerçekten kızdım.

"Şimdi herkes birbirini tanımıyor, öyle değil mi? Yani kendi arasında arkadaş olanlarınız var elbet fakat onun dışında genel olarak bir yabancılık var gördüğüm kadarıyla?"

"Öyle..."

"Evet..." gibi cevaplarla yanıtladık Murat Hoca'nın sorusunu.

"Kura çekimine ne dersiniz?" Bu fikir üzerine, herkes birbirine bakmaya başladı ve birkaç dakikayı düşünmek için ayırdık kendimize. Biz, kendi içimizde karar vermeye çalışırken, Murat Hoca da nihai kararı bekliyordu.

"Erkekler ve kızlar ayrı kalacak değil mi?" diye sordu kıvırcık saçlı kız.

"Tabii ki!" diye kesin bir ses tonuyla konuştu Murat Hoca. "Öyle bir şeye izin veremem, kesinlikle!" Balın'ın yüzü düşüverdi bu cevapla birlikte. Gerçi ben de üzülmedim desem yalan olurdu. "Erkekler ve kızlar ayrı olmak üzere her odada ikişer kişi kalacaksınız!" Çantasından bir kâğıt ve kalem çıkardıktan sonra, "Kura olayında hemfikirsek, isimlerinizi yazıyorum o vakit?" diye sorup herhangi bir itiraz var mı yok mu anlamak için tek tek herkesin yüzüne baktı. "Güzel!" Birkaç dakika içerisinde tüm isimleri yazdıktan sonra özenle yırtarak isimlerimizi küçük kâğıtlar haline getirip yazılar okunmayacak şekilde katladı. Bu işlem de bittikten sonra bana çevirdi bakışlarını. "Çınar! Seninle başlayalım." Onaylarcasına başımı sallayıp oturduğum yerden kalkarak, Murat Hoca'nın yanına gittim. "Şimdi bu kâğıtların içinde ikişer tane aynı numaralar yazıyor." Şaşkınlıkla baktım Murat Hoca'ya. İsimlerimizi yazdığını düşünüyordum çünkü. "Aynı numaralar kimlere gelirse, o kişiler aynı odada kalacak." deyip içinde rakamlar yazılı olan kâğıtları bana uzattı. "Kızlar için ayrı, erkekler için ayrı yapacağız. Erkekler için 1 ve 2 rakamları ikişer kez yazıldı. Kızlar için ise 3 ve 4 numaraları... Anlaılmayan bir yer var mı?"

"Yok hocam, tamam!" dedim hemen yanı başında kura çekimi için beklerken.

"Güzel. Hadi o zaman çek bakalım!" deyip gülümser halde, benim bir kâğıt almamı bekledi. "Hemen açıklama ama... Herkes bir kâğıt aldıktan sonra açıklayalım." Bunun üzerine herhangi bir kâğıdı çektikten sonra açmadan yerime döndüm. Erkekler bittikten sonra kızlar da birer numara aldı ve kura çekimi böylelikle bitmiş oldu. "Evet!"

dedi Murat Hoca keyifle. "Şimdi açıklama zamanı." Başını hafifçe salladı bana bakarak.

Birkaç kez katlanmış olan kâğıdı açıp yazılı olan rakamı sesli bir şekilde söyledim. "İki!" Benden sonra Balın'ı atlayıp doğrudan kıvırcık saçlı çocuğa sordu. O da kâğıdını açtı birkaç saniye içinde ve kendisine çıkan rakamı okudu. "Bir!" Yani bu demek oluyordu ki ya kulaklıklı çocukla ya da tuhaf giyim tarzı olan dövmeli çocukla kalacaktım ama hangisiyle? Merak etmeye başlamıştım açıkçası...

Sıra tuhaf giyimli çocuğa geldiğinde, hepten heyecanlandım saçma bir şekilde. Evet, saçmaydı çünkü kiminle kalacağımın ne önemi vardı ki? Sanki nikâhıma alacaktım!.. "İki!" diye numarasını açıkladı ismini unuttuğum çocuk. Elindeki kâğıdı masanın üzerine bıraktıktan sonra bana baktı ve karşılıklı gülümsedik.

"Çınar ve Emir aynı odada, Baran ile Burak da aynı odalarla kalacak!" deyip gülümsedi. "Şimdi sıra kızlarda... Hadi bakalım!"

"Ay, şu kızla aynı odaya çıkarsam, zaten deniz kenarındayız, koşarak denize atlar, yüzmeyi bildiğim halde nefes alarak kendimi boğarım!" diye homurdanıp aynı zamanda da elindeki kâğıdı açtı Balın. "Üç!" diye açıkladıktan sonra rahatlıkla anlayabileceğim bir heyecanla diğer kızlara çevirdi bakışlarını.

Kızıl saçlı kız da numarasını, "Üç!" diye açıkladıktan sonra Balın'la karşılıklı gülüşüp birbirlerini tebrik ettiler. "Çok sevindim!" diye tatlı bir sesle karşılık verdi Balın'ın sevincine.

"Böylelikle Aslı ve Hazal da birlikte kalacaklar! Umarım herhangi bir sorun yaşanmadan güzel günler geçiririz

hep birlikte..." diyerek, güzel temennilerini dile getirdikten sonra başka bir şey hatırlamış gibi atılıp yeniden konuşmaya başladı Murat Hoca. "Son olarak!.." Yeniden dikkatleri üzerine topladı ilk önce. "Haftada dört gün ödev hakkında çalışmalar yapıp geriye kalan üç günü ise tatil yapmak üzere size bırakacağım!" dediği anda, neredeyse mutluluktan havalara uçacaktı herkes. Hatta öyle ki ilk andan beri tuhaf tuhaf birbirimize bakıyorken, bu güzel haber ile karşılıklı gülüşmüş, sevincimizi paylaşmıştık.

"...ama!"

Hah... Güzel bir haber verip mutlu etti ya, hemen bedelini ödetmeli! Herkesin yüzündeki gülümsemeyi çekip alan ama sözcüğünün ardından gelecek felaketi bekliyorduk bu kez. "Yarın Nehir Hoca da bize katılacak ve her hafta yaptığınız çalışmalar kontrol edilecek. En kötü çalışan iki öğrenciye ceza verilecek!" Biraz önce mutluluk naraları atan biz, şimdi homurdanmaya başlamıştık.

"Ne cezası peki?" diye hepimizin aklında olan ortak bir soruyu dile getirmiş oldum.

"Orası sürpriz olsun, ha?" deyip göz kırptı sinsi bir gülüş eşliğinde. "Hadi bakalım, her şey konuşulduğuna göre artık kalkabiliriz!" deyip kendisi ilk önce kalktı ve hemen ardından herkes ayaklanmaya başladı. "Zaten kalacağımız otel az ileride!"

"Denize sıfırmış, duydun mu? Süper!" dedim Balın'la birlikte en arkalarda restorandan çıkarken.

Yürüme mesafesindeki otele ilerlerken, Balın koluma girmiş öyle yürüyordu. "Çınar!.." dedi üzgün bir ses tonuyla. "Uyanmadığım zamanlar kim beni kola dökerek uyandıracak?"

Gülümsedim bu söylediğine. "Sen hiç merak etme pasaklı prensesim! Ben arada bir gizlice sana her türlü sinsiliği yaparım, rahat ol!" Bu söylediğimle morali biraz olsun düzelmiş, benimle birlikte gülmüştü.

"Arada geceleri kaçıp kumsalda oturalım mı? Tıpkı balkonda yaptığımız gibi..."

"Cidden, süper olur!" diye onayladım gerçekten hoşuma giden bu fikri. "Güzel olacak Balım, güzel olacak!" dediğimde kolunu belime dolayıp başını omzuma yaslayarak yürümeye devam etti.

"Sen, olabilecek değil, hayal dahi edilemeyecek en iyi arkadaşsın be Nar Adam!"

"Sen de öyle, Bal Prensesim!" deyip kolumu omzuna attım ben de. Bunlar dışında başka hiçbir şey konuşmadan yürüyüşümüze devam ettik. Yazın sıcaklığı, kendini az çok belli edebiliyordu, yalnızca... Artık tamamen akşam olmuş, akşam serinliği çökmüştü. Evet, sıcaktı ama yine de usulca esiyordu rüzgâr. Güzeldi...

Birkaç dakika sonra Balın'ın kıpırdandığını hissettim. Telefonunun ışığı gözüme yansıyana kadar ne olduğuna bakmamıştım. "Mesaj mı geldi?" dedi tedirginlikle ve elini belimden çekip gelen mesajı açtı. Normalde önce kendisi okuyup sonra bana gösteriyordu fakat bu kez ciddi anlamda merak edip Balın'la birlikte eğilip okudum gelen mesajı.

"En azından Çınar'la birlikte kalmayacaksın. Bu birkaç aylığına olsa da güzel... Belli mi olur? Belki bir daha hiç kalmazsınız?"

Altıncı Bölüm

"Bu mesajı atanı bir bulursam..." diyerek, hemen önümüzde yürüyen grubun duyacağı bir ses tonuyla konuştum. "Ona uygulayacağım birtakım deneylerden sonra geriye kalan hayatına penguen olarak devam edecek!" Bunu homurdanarak söyledim, önde kızlar olduğu için. Hemen yanımda yürüyen Balın... O kız değil mi, diye bir soru zihnimde parladığı anda söndürüverdim cevabını yapıştırarak. "O benden beter!" Evet... Balın öfkelenirse şayet, gözü hiçbir şey görmez, ağzından çıkanı kulağı duymazdı.

"Delireceğim vallahi!" diye Balın başladı bu kez söylenmeye. "Hayır, yani dadanıyorsun, bari adam gibi dadan. Gel yavşa doğru düzgün, ben de iki küfür edeyim, ikimiz de çekip gidelim yolumuza. Ne gerek var böyle pezevenklik yapmaya?" Balın'ın söylediklerinin üzerine, beraber kalacakları kız duyup döndü bize doğru.

Birkaç saniye içinde yanımıza gelip "Bir sorun mu var?" diye sordu. Bakışlarımı Balın'a çevirerek topu ona attım. Sorun olmadığını belli edecek kadar gülümserken, omuz silkip başından savmaya çalıştı kızı. "Pekâlâ..." diye cevap verdi isminin Beren olduğunu hatırladığım kız. Pek tatmin olmamış olsa da üsteleyecek kadar samimiyetleri olmadığından diretememişti.

"Fazla gaza geldim!" deyip güldü yavaşça. "Tatlı kız ama değil mi? Sevdim ben!"

"Hıı..." deyip sırıttım alaycı bir tavırla. "Yaklaştıkça şekerimi yükseltiyor, o derece!"

Koluma sağlam bir tane yapıştırdı önce. "Tanımadığın etmediğin kızla ne diye dalga geçiyorsun?" Kaşlarını çatarak bakıp hiç de yabancı gelmeyen bir anne edasıyla uyardı. "Ayıp! Çok ayıp!.."

Kaşlarımı olabildiğince kaldırıp birkaç saniye Balın'a almaz almaz bakıp öyle karşılık verdim söylediğine. "Dedi, tanımadığı bir kızı daha görmeden adını yelloza çıkaran Balın İmge..."

"O başka!" diyerek, muhtemelen kendisine bile saçma gelecek bir savunmada bulundu.

"Neden? O kızcağız hakkında vahiy mi geldi sana?" Eminim, sonunda bu konuşma, anlamadığım bir şekilde haksız çıkmamla bitecekti ama şu an gayet haklı olduğumu ikimiz de biliyorduk.

"Hissettim, yetmez mi? Hem ben insanı gözünden anarım. Kullandığı o kadar efekte rağmen fotoğrafında gözüne bakarak anladım onun yelloz olduğunu." Yüzünü buruşturarak baktı Hazal'a.

"Amaaan!" deyip kolumu tekrardan Balın'ın omzuna attım. "Yellozsa kendine yelloz be güzelim, bize ne?" Kendime daha da çekerek, aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım. "Biz eğlenmemize bakalım!" Gülümsememle birlikte Balın da başını sallayarak gülümsedi.

Odadan içeriye girerken, kendimi istemediği bir adamla zorla evlendirilmiş gibi hissetmeye başladım. Odanın içinde

göz gezdirmeye başladığım an ise uçup gitmişti tüm huzursuzluğum. Kiminle kaldığımın ne önemi vardı ki? Tüm gün yine Balın ile birlikte olacak, sadece uyurken bir başkasıyla bir arada kalacaktım. Eh, bunun da sorun olacağını sanmıyordum ki aksine karşımdaki Emir isimli çocuğun da kötü biri olmadığını düşünüyordum.

Hiçbir şey konuşmadan, odanın koridorunu geçip ışıkları yaktığımız anda, donup kaldık ikimiz birden. "Bu ne lan?" diye mırıldandım istemsizce, karşımdaki manzaraya şoke olmuşçasına bakarken.

Gözümün ucuyla Emir'e bakmaya çalışırken, onun bana dönmesiyle ben de ona döndüm. Sanki aynaya bakıyormuşçasına tanıdıktı yüzündeki şaşkın ifade. Alt dudağını dişleyip başını iki yana salladı.

"Çok sade olmuş bu? Yatağa gül yaprakları dökülüp yerlere mumla kalp yapılmazsa kabul etmem asla!" diye söylendim.

"Al benden de o kadar!" diye alay edişime destek oldu.

"Kanka, bunlar karıştırdı herhâlde he, ne dersin?" deyip yeniden döndüm önüme ve ilk kez görüyormuş gibi tekrardan şok oldum. Beklediğimiz manzara, tek kişilik iki yatak iken, karşımızda çift kişilik bir yatak vardı ve oda kırmızı ağırlıklı dekor edilmişti, yatak çarşafından gece lambasına kadar...

"Balayına mı geldik anasını satayım, bu ne?" deyip tıpkı benim gibi etrafını inceliyordu şaşkınlıkla. "Bence Murat Hoca'yı arayıp soralım?" diyerek telefonu çıkarıp aradı Emir. Çok az duyulan birkaç arama sesinin ardından cevapladı karşı taraf. "Alo, hocam?" Murat Hoca'nın sesini duyduğu anda devam etti konuşmaya. "Ben Emir!

Kusura bakmayın rahatsız ediyorum da..." Elimle telefonu gösterip konuşmayı hoparlöre almasını istedim. Konuşmaya devam ederken, telefonu kulağından çekip sesi dışarıya verdi. "Bizim odadaki yatak çift kişilik. Ayrı ayrı olması gerekmiyor mu?"

"Çocuklar, otelde diğer arkadaşlarınızın kaldığı gibi oda kalmadığı için, birkaç günlüğüne o odayı tutmak zorunda kaldık. Daha sonra normal odaya geçeceksiniz ama... Sorun olmaz bence be oğlum? Zaten büyük ihtimal yarın birkaç oda boşalacak, onlardan birine geçersiniz." Tekrardan baktık birbirimize. İkimizin de gözlerinde, gülsem mi ağlasam mı şaşırdım, anlamı yatıyordu. "Hadi gençler, güzelce dinlenin!" deyip kapattı telefonu.

"Tabii, senin için söylemesi kolay!" diyerek yatağın ucuna oturdum. "Eh, mecbur, bir gece aynı yatağı paylaşacağız?"

"Bence sorun yok..." deyip omuz silkerken yatağın diğer ucuna oturdu.

"Benim için de!" dediğimde, gülümseyip başını salladı. "İyi o zaman, güzelce bir duş alalım önce, sonra yatarız." deyip oturduğum yerden kalktım. "Ben giriyorum önce?" Başını sallayarak müsaade etmesinin üstüne banyoya gittim.

Belime sıkıca sardığım havlunun ucunu düşmemesi için sıkıştırdıktan sonra kayıp düşmemek için dikkatli adımlarla yürüyerek duştan çıktım. İlk anda Emir'i göremeyince merak ettim fakat sonra balkonda kulaklığını takmış öylece oturup dışarıyı seyrettiğini gördüm. "Hey?" diye seslendim, duymadı. "Alo?" Yine duymayınca, yanına kadar gitmek zorunda kaldım. Omzunu usulca dürtmemle, kulaklığından birini çıkarıp bana çevirdi bakışlarını. "Geçebilirsin." dememle birlikte kalktı oturduğu yerden. Daha

henüz giderken, önce üzerindeki gömleği, sonra tişörtünü çıkardı. "İnşallah donunu çıkarmadan önce banyoya girmiş olur!" diye söylenerek banyoya girmesini bekledim.

Valizimi yavaşça yere yatırıp içinden, Balın'ın benden çaldığı ve çok sevdiğim için bulunsun diye tatil alışverişinde aynısından tekrar aldığım boxerı yatağın üzerine koyduktan sonra bir de tişört çıkarıp valizi kapattım.

Üzerimi giydikten sonra ışıkları söndürüp örtünün altına girdim. "Çıkmadan uyusam bari!" diye söylene söylene örtüyü karnıma kadar çektim ama bu söylediğimin gerçekleşme ihtimalinin sıfır oluşunun verdiği hüzün eşliğinde telefonumu alıp Balın'a mesaj atmak üzere WhatsApp'a girdim.

"Nar Adam'ın elden gidiyor Bal Kız!.."

"Ne oldu?" diye yanıt geldi hemen.

"Bu beraber kalacağım çocuk... Emir'le birbirimizi o kadar çok sevdik ki beraber uyumaya karar verdik!" Mesajı gönderdikten sonra, Balın'ın kocaman kocaman açtığı gözlerini hayal ettim.

"Neeeeeee?"

...

"Salak mısın Çınar, ne dalga geçiyorsun gece gece?"

"Ben ciddiyim."

"Oğlum, ne saçmalıyorsun?"

"Yarın anlatırım ama şunu bil ki Nar Adam'ın eskisi kadar masum değil..."

"Aptal... İyi o zaman, yatıyorum ben."

"Ulan trip mi atıyorsun?"

"He, Emir'i kıskandım, trip atıyorum. Saçmalama oğlum, ne yaparsan yap bana ne..." Hemen ardından bir mesaj

daha geldi. "Tercih senin... Herkesin zevkine kimse karışamaz, değil mi?"

"Kızım, tuhaf tuhaf konuşma! Yatıyorum ben!"

Telefonu bırakıp tam sol yanıma dönerek kendimi uyumaya hazırlayacakken, Emir çıktı banyodan. Üzerini içerideyken giyinmiş olduğundan, doğrudan gelip girdi yatağa. "Allah'ım, neden ben?" diye geçirdim içimden. "Tamam, sınamana bir şey demiyorum ama neden bir sürü yol varken bu? Ne bileyim bi' on dakika falan telefonum kaybolsun mesela veya ileride sevdiğim kızın yanında rezil olayım. Neden tanımadığım etmediğim biriyle aynı yatakta uyumak zorunda kalıyorum ben?" Derince çektiğim nefesimi, oflayarak dışarı bıraktım. Yatağın boş tarafı birkaç saniyelik hareketliliğin ardından dolduğunda, bir kez daha ofladım. "Araya yastık mı koysak?" diye sordum tavana bakarken.

"Ne?" diye sorarken, bana doğru çevirdi bakışlarını veya ben öyle sanıyordum; oda artık karanlık olduğundan pek göremiyordum çünkü.

"Yastık diyorum, yastık! Behlül Bihter tarzı. Tövbe..." Bir neslin psikolojisini bozan, amcaları yeğenlere düşman eden, yengelerin durduk yere kendilerini suçlu hissetmesine neden olan, bitter çikolata denildiğinde bile insanın aklına gelen dizinin o malum sahnelerini ima edince bile bir tuhaf oldum. Elim ayağım titredi...

"Vallahi, seni bilmem ama ben seçimlerimi kızlardan yana kullanıyorum..." deyip arkasını döndü.

"Hop hop!" diye atıldım. Muhtemelen yanlış anlamıştı. "Ben de kızlardan hoşlanıyorum tabii oğlum, ne sandın?"

"Bilemem!"

"Hey Allah'ım..." diye homurdanarak ben de arkamı döndüm. Başka hiçbir şey konuşmadan uyumuş gitmişti veya en azından susmayı tercih etmişti. O da, ben de...

Saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ uyuyamamıştım. Yerimi mi yadırgamıştım acaba? Fazla patırtı çıkarmadan, üzerimdeki örtüyü atıp yataktan çıktım. Valizimin hemen yanında duran sırt çantamın fermuarını yavaşça açıp Balın'dan gizli aldığım paketi ve çakmağı alıp parmak uçlarımda yürüyerek balkona çıktım.

Tıpkı evdeki gibi hemen girişe oturup sırtımı duvara yasladım. "Kıçım dondu lan!" deyip elimle destek alarak hafifçe kaldırdım bedenimi. Sonra yavaşça yeniden koydum. Biraz geçtikten sonra alıştım hemen. "Heh, şimdi daha iyi!" Sırtımı da yasladıktan sonra, dudaklarımın arasına bir dal yerleştirip paketi yanıma koydum. "Şimdiden özledim anasını satayım!" Söylediklerim net anlaşılmıyordu sigaradan dolayı. Neyse, zaten kendi kendime konuştuğumdan problem yoktu. Yaktıktan sonra bir fırt çekip bırakarak, "Balkonunu izmaritle doldurup sabah uyanınca bir ton laf eden teyzeyi bile..." diye mırıldandım. Yeni bir nefes için tekrardan ağzıma götürdüm sigarayı. "Oh be! Rahat rahat sigara içebilirim tatil boyunca, hazır Balın da yokken!" Memnuniyetle gülümsedim bunun üzerine. "...ama en çok onu özledim be!" Daha beş saniye önce gülümseyen ben, şimdi içimde bir burukluk hissediyordum. Tam o sırada telefonum titrediğinden, aklıma tek bir ihtimal geldi. Balın... "Kesin onu da uyku tutmamıştır." deyip paketin yanında duran telefonu elime aldım. Bildirim paneline baktım hemen mesajı okumak üzere.

"Sahiden, Balın'dan sakladığın tek şey, sigara içiyor olman mı? Kendini kandırıyorsun."

"Lan!" deyip bir anda eğilerek odanın içine baktım. Emir'den şüphe etmiştim ama uyuyordu. Hemen mesaj atan numarayı aradım.

Aradığınız numara kullanılmamaktadır...

"O ne demek lan?" diye hepten öfkelenip ayağa kalktım. Balkondan aşağıya baktım önce. Sonra tüm çevreye hızlıca baktım fakat kimse yoktu. Olması da imkânsızdı çünkü saat 4.32'ydi. "Benim de adım Çınar'sa, seni bulup ağzına sıçacağım, kız veya erkek, her kimsen. Nasıl bir piçsin bilmiyorum ama inşallah bir yerimde cihaz vardır da beni duyuyorsundur!" deyip hışımla ayağa kalktım ve uyuyabilmek ümidiyle geri döndüm yatağa.

"Gerçekten! O çocukla sevgili misiniz?" deyip neşeyle el çırptı genç kız. "Bence çok yakışıyorsunuz, çok tatlısınız!"

Balın, tuhaf tuhaf bakıp başını sallayarak olumsuz yanıt verdi Beren'in bu sorusuna. "Hayır, hayır!" Beren'in yüzü düştü aldığı cevapla, alt dudağını büzdü küçük bir kız çocuğu gibi.

"Nesiniz peki? Sadece arkadaşız demeyin, inanmam!"

Bundan sonra birisine tatlı demeden önce defalarca düşünecegim. Gıybet diye ölecek, bu ne ayol, dedi Balın ve hemen, zihninden geçen bu düşüncenin tek bir noktasına takılıp "Ayol mu?" diye sesli bir soru yöneltti kendisine. "İçimde bir yerlerde saklı bir Sado var anacım!" deyip yine kendi kendine cevap verdikten sonra, Beren'e çevirdi bakışlarını. Beren'in kendisine tuhaf tuhaf baktığını görünce, "Ha, ne diyordun?" diye sordu gülümseyerek.

"Yanındaki çocuktan bahsediyorduk?" deyip gülümsemesine karşılık verdi.

"Heee, arkadaşım yahu! Sevgilim olsa neden gizleyeyim, manyak mıyım ben?" dediğinde, Beren ise inanmayan gözlerle bakmaya başladı.

"Samimiyetiniz, normal arkadaşlarda olmayacak kadar fazla... Hem de aşırı!"

Balın, "Çünkü sıradan bir arkadaş ilişkisi yok aramızda. Ayrıca aynı evde kalıyoruz!" dediğinde, şaşkınlıktan çenesi ayağına değecek kadar açtı ağzını Beren.

"İnanmıyorum!" diye cırlayıp kendi yatağından tek hareketle Balın'ın yatağına uçtu. "Ay, nasıl?" Kızıl saçlarını kulaklarının arkasına tarayıp dikkatle Balın'a baktı. "Yani özel değildir umarım. Bir de ilk günden böyle sorguya çekmiş gibi... Rahatsız etmiyorum değil mi?" diye sordu mahcup bir sesle.

Balın hafifçe başını iki yana sallarken, "Hayır canım, ne rahatsız olması... Problem değil!" diyerek, Beren'i biraz olsun rahatlattı.

"Tamam o zaman, dinliyorum!" dedi yeniden, neşeyle.

Bir an vazgeçeceğini düşünüp sevinmişti Balın oysaki. Uyumak istiyordu çünkü... Gıybet yapmak değil! "Çınar benim için çok özel. Neredeyse dört yıl olacak, aynı evi paylaşıyoruz. Aramızda herhangi bir ilişki yok, olmaz da!" Kesin bir ses tonu takınmıştı.

"İnanmıyorum ya! Harika..." dedi hayranlıkla. "Peki, neden aynı evde kalıyorsunuz? Akraba mısınız yoksa?" Balın, başını iki yana sallayarak akraba olmadıklarını belirtti. "Nasıl güvendin o zaman? Ay, ben olsam güvenemezdim şahsen!"

"O benim güvendiğim tek kişi. Kendime güvenmem, Çınar'a güvenirim, yani o kadar!" Beren, şaşkınlıkla dinliyordu Çınar ile olan arkadaşlıklarını. Biraz da kıskanmıştı açıkçası. "Peki sen?" diye sordu Balın, konuyu değiştirmek için; çünkü bu aynı evde kalma olayının üzerinden sorulacak bir sürü saçma soru gelebilirdi. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Evet!" diye yanıtladığında, mutluluktan gözleri parladı o an. "Birbirimizi çok seviyoruz!" Telefonunda hızlıca bir şeyler yaptıktan sonra, Balın'a uzattı. Yirmi beş yaşında olduğunu öğrendiği esmer bir çocuktu. Yakışıklı bir çocuktu. Kısa bir süre bakışlarını Beren'e çevirdi ve sonra tekrardan fotoğrafa döndü. Göründüğü kadarıyla gerçekten yakışıyorlardı.

Fotoğrafı incelerken, hemen yanında duran telefonu titredi Balın'ın. Korkuyla irkilmesine bir anlam verememiş gibi bakıyordu Beren. Bildirim sesinden kim korkardı ki? Balın'ın yüzündeki gülümseme kaybolurken, telefonu aldı eline. Göz ucuyla Beren'e baktığında, kendisini izleyen meraklı bakışlarla karşılaştı.

"Kimseye körü körüne bağlanma. Güvenme, sevme!"

Yedinci Bölüm

Önceden, uyuduktan sonra ne olursa olsun uyanmayan ben, bugün bir türlü doğru düzgün uykuya dalamamıştım. Belki bir saat bile uyuyamadan, sebebini bilmediğim bir şekilde yeniden uyanıverdim. Bedenim bu durumu şiddetle reddediyor olsa da zihnim bir türlü vazgeçmiyordu. Uyusam bile sürekli bir şeyler yaşanıyor, kurgulanıyordu. Zihnim... Tanıdığım tanımadığım onlarca insan bağrışıyordu içeride. "Yeter, uyumak istiyorum lan!" diye söylendim uykulu sesimle. Başımın altındaki yastığı alıp yüzüme bastırdım ve birkaç saniyemi bu şekilde harcadım ama yok... Başım çatlıyordu âdeta. Yeniden uykuya dalmanın imkânsızlığını idrak etmeye başladığım sırada, kulağıma duyulacak hafifçe tıkırtılar çalındı. Elimi yan tarafa, Emir'in yattığı yere savurdum. Beklediğim, elimin bir vücuda çarpmasıyken, yaşadığı sadece boş yatağa düşmek oldu. Hemen yüzümdeki yastığı çekip attım kenara ve dirseklerimin üzerinde doğrulup odanın içine bakındım. Hâlâ karanlıktı fakat görünürde kimse yoktu. Usulca doğrulup ses çıkarmamak için parmak uçlarımda önce banyoya gittim, belki tuvalettedir diye. Kapının altında boşluk olmasına rağmen ışık sızmadığından bu ihtimal elenmiş oldu. Geriye son bir ihtimal kaldığından, balkona doğru ilerledim bu kez.

Balkonun girişindeyken, biraz önce duyduğum sesler artmaya başladı ve uyanık olduğunu anlayıp rahatça birkaç adım attıktan sonra balkon kapısından dışarı eğildim. Emir, bilgisayarıyla uğraşıyordu. Gecenin bir vaktinde ne yapıyor bu çocuk, rüyasında mı gördü bilgisayarı, diye geçirdim içimden. Usulca arkasından yaklaşıp ne yaptığına bakmak istedim. Kulağında kulaklık ile anlayamadığım tuhaf bir şeylerle ilgileniyordu. "Lan!" diye bağırdım omzuna bir tane vururken. "Mesajları atan sen misin yoksa?" Aniden arkasından yaklaşıp verdiğim tepkiye rağmen, rahat bir tavırla ayağa kalktı. "Konuşsana oğlum, ne tip tip bakıyorsun yüzüme?" deyip iki yakasından kavradım. Emir'i kenara itip bilgisayarda ne yaptığına bakmak üzere yere otururak, yazan ne varsa okumaya başladım. Balın'a ve bana atılan mesajlar yazıyordu ekranda. Bir anda bedenime hücum eden sinir, saniyeler içinde yayılıp öfkeden deliye dönmeme neden oldu. Hışımla kalktım ayağa. "Ne demek oluyor bu lan?" diye bağırdım. Gecenin bir yarısı olduğundan, sesim yankılanmıştı. "Konuş lan, anlat!" Yerde duran bilgisayarı alıp gösterdim Emir'e. "Ne bunlar?" Beklemediğim bir şekilde pis pis gülmeye başladığını, yüzüne vuran bilgisayarın ekran ışığıyla görebildim ancak. İyiden iyiye sinirlenmiştim artık. "Ne gülüyorsun lan!" diye bir kez daha bağırmamla, elimde tuttuğum bilgisayarı aşağı fırlatmam l oldu. Saniyeler içinde gürültüyle yerde parçalanan bilgisayarın sesi duyulduğunda, Emir'in üzerine yürüdüm. "Konuş yoksa arkasından sen de gidersin!" Hâlâ konuşmamayı seçiyordu.

İki yakasını sımsıkı tuttuğum ellerime bakıp bileklerimden tuttu ve itti beni. "Kaybedeceksin..." Bir kez daha

sırıttı. "Bir kazandın, bin kaybedeceksin!" Bir anda ciddileşti bunu söylerken.

"Ne demek o?" diye sordum merak içinde.

"Her gün... Yavaş yavaş..." Bakışlarında öyle bir ifade vardı ki bedenim korkup bir adım geriye çekildi isteğim dışında hareket ederek. Sonra bir adım daha gittim geriye ve bir adım daha... Beklemediğim bir anda, Emir'in üzerime atılıp beni balkondan itmeye çalışmasıyla sıçradım yerimden küfrederek.

"Hay sikeyim böyle rüyayı!" Sabah olmuştu. Gözümü açar açmaz odayı aydınlatan ışık, gözlerimi acıtmaya başladı. Yatağın içinde öylece durup ışığa alışana kadar elimi gözlerime siper ettim, diğer yandan da homurdanmaya devam ediyordum.

Rüyanın etkisiyle terleyip sırılsıklam olmuştum. Odanın içine bakındım hızlıca ama görünürde Emir yoktu. Gördüğüm rüyanın gerçek olma ihtimali aklıma geldiği anda, "Yok lan!" diye söylenip kovdum o düşünceyi aklımdan.

Üzerimdeki ince örtüyü ayaklarımla üstümden attıktan sonra yataktan kalktım ve valizime gidene kadar ıslanmış tişörtümü çıkarıp kuruması için özenle bir kenara koydum. Yeni bir tişört ve giymek için bir tane de şort çıkardım valizden. Boxer ile yatmıştım çünkü...

Tam da tişörtümü giydiğim sırada, "Höst!" diye bir ses geldi arkamdan. "Boxerla mı uyudun be?" diye sordu Emir, yanıma gelirken. Onun sorun ettiği şey boxer ile uyumuş olmamken, benim sorunum gördüğüm rüyaydı. Balkondan aşağı attı pezevenk, diye içimden söylenirken sinirlendim.

Tişörtü başımdan geçirdikten sonra uçlarından çekiştirip düzelttim ve arkamı dönmeden, "Rahatsız mı ettik?"

diye sordum ters ters. Hâlbuki dün gayet ısınmıştım çocuğa. Çınar, oğlum, kendine gel. Abuk sabuk bir rüya yüzünden ne ters davranıyorsun çocuğa, diye, iç sesimden beklenen tembih de geldi hemen. "Yani... Alışkanlık!" dedim, tersleyişime takılmasın diye.

"Eh, çıplak yatacak kadar kaçık olanlar varken, sana şükretmek lazım!" deyip kendi bölgesine, yatağın ucuna oturdu.

"Eee?" deyip elimi belime koydum. "Hani?" Almaz almaz yüzüme bakıp başını salladı ne olduğunu sorgularcasına. "Balayımızın ilk sabahında kahvaltı getirmeyecek misin yatağa?" Aynı rahatsız edici bakışları birkaç saniye daha sarf ettikten sonra gülmeye başladı. "Ne gülüyorsun oğlum, vallahi boşarım seni ilk günden!" deyip gülmeye başladım ben de. "Allah'ım, deliriyorum!" diye homurdandım gülerken.

"Abi!.. Sen manyaksın!" dedi güçlükle, gülmeye devam ettiğinden.

Emir gülmeye devam ederken, ben şortumu giydim o sırada. Nihayet gülmesi geçtiğinde ise, "Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Oturuyoruz?" diye cevap verdiği sırada, aynada kendime çeki düzen veriyordum ve bu cevabın yaptığı darbeyi rahatlıkla görebilmiştim yüzümde.

"Zaten arkadaş olmak için aklı kendine yâr biri çıksaydı karşıma, şaşardım!" deyip zoraki olduğu besbelli olan bir gülümseme bahşettim Emir'e. Karşılıklı gülüşmemizi bölen telefon sesi olmuştu. Çalan benim telefonumdu. Yatağın yanında duran telefonumu koşup aldım hemen. Arayan Balın'dı. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

"Nar Adam'ım bu sabah nasıllar efendim?" diye alışık olmadığım bir ses açtı telefonu. Alışık olmadığım dedim çünkü sabahları neşeli olan bir Balın, istisnai bir durumdu.

"Harikalar, efendim! Öyle harika ki yataktan çıkası hiç gelmedi, o derece!" dediğimde Emir'le göz göze geldik. Bir şeyler homurdandı ama anlayamadım Balın'ın gülmesinden.

"Ay ay ay... Yeni çifti rahatsız mı ettim yoksa?" Eminim kahkahasını Emir bile duyuyordu şu an. "Çok özür dilerim bir şeyi böldüysem eğer! Vallahi bilmeden oldu." deyip imalı imalı konuşmaya devam etti.

"Hah, senin de eline fırsat geçti! Kullan kullanabildiğin kadar." diye atar yaptım belki vazgeçer diye ama... Olmadı.

"Olur anacım, olur, ilk zamanlar stresli olur biraz." Gülmekten kıpkırmızı olmuş yüzünü canlandırdım zihnimde, istemsizce gülümsedim ben de. Tabii bunu sesime yansıtmayıp atar yapmaya devam ettim.

"Balın!" diye bağırıp gülmesine engel oldum. "Sabah sabah delirtme beni!"

"Tamam, tamam!" deyip öksürdü. "Ne zaman geliyorsunuz? Biliyorsun, bugün tatil, gezeceğiz!"

"Kahvaltı?" diye sordum. Gezmekten önemliydi çünkü. "Açım ben!"

"Tamam işte. Açık büfe var, tam senlik!"

Nihayet moralimi yerine getirecek bir şey duymuştum. "Tamam, beş dakikaya çıkarız Emir'le!" dedim neşeyle.

"Tamam, biz de Beren'le hazırlanıyoruz zaten!"

"Beren?" diye sordum bir an kim olduğu aklıma gelmediğinden.

"Beren mi?" diye sorup oturduğu yerden kalktı Emir.

Tuhaf tuhaf ona bakarken, "Beren işte, beraber kaldığım kız!" diye cevap verdi Balın.

"He! Şeker kız, tamam." dedikten sonra kapattık telefonu.

Belki gün içinde içerim umuduyla paket ve çakmağı sırt çantama koyduktan sonra fermuarı çekip Emir'e döndüm. İmalı imalı baktığımı görünce, "Ne?" diye sorup boğazını temizlemek için öksürdü hafifçe.

"Bi' heyecanlandın sen, hayırdır?" diye sorduğumda, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ooo, kızarıyoruz da?" deyip hepten üzerine gittim. İyice utandığını görüp "Rahat olabilirsin." dedim. Çünkü her şeyle alay eden insanlar vardı. Karşısındakinin hisleriyle bile alay eden insanlar... Âşık olursun, küçümserler; öfkelenirsin, basite alırlar... O tür insanlardan nefret ediyorken, şimdi öyle biriymişim gibi görünmek istemezdim. "Gerçekten kolay kolay ısınamam herkese ama seni gerçekten sevdim." deyip gülümsediğimde, bakışlarını bana çevirip o da gülümsedi. "Belki aynı yatağı paylaştığımızdandır, bilemem!" Gidip hemen yanına oturdum. Elimi omuzuna koyup hafifçe sıktım güven verircesine. "Eğer istersen paylaşabilirsin benimle!"

"Seviyorum!" dedi ama sesinde o coşku yoktu. Aksine buruk çıkmıştı sesi.

"Söyledin mi ona?"

"Sevgilisi var..." İşte bu ses tonu acıtmıştı.

"Hadi ya..." dediğimde, canının acıdığını belli eden bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Üzüldüm."

"Boş ver be! Böyle daha güzel... Kimse bilmiyor, bana özel kalıyor. Oh!" diyerek kendini teselli etti.

"Ayrılırlar belki?"

"Yok! Sanmam, iki yıldır seviyorum, iki yıldır da aynı çocukla sevgili. Hem ayrılmasınlar."

"Niye, Polyanna mısın sen?" diye sordum tuhaf tuhaf bakarken. "Manyak mısın oğlum, kız sana kalır, ne güzel!"

"Hayır abi, kız seviyor. Ayrılırsa üzülecek ve o zaman beni fark etse bile yaşadığı üzüntüye teselli olarak karşılık verecek. Tamam, gelsin benim yanımda ağlasın, benim omzuma koysun başını ama benimle ilgili bir şey hissedecekse, o herifi tamamen unuttuktan sonra hissetsin. O zaman tutsun elimi!"

"Güzel seviyorsun be Emir!" deyip kalktım yanından. "Hadi, kızları bekletmeyelim!" deyip vurdum omzuna. "Sen de sıkma canını, her şey olacağına varır!" Sırt çantalarımızı aldıktan sonra çıktık odadan, omuz omuza... Sanıyorum bu ödevin bana en büyük yararı, güzel bir dost kazandırmak olacaktı.

Koskoca otelin içinde Balın'ı bulana kadar aklım çıktı. Nihayet otelin restoranını bulunca, haliyle Balın'ı da bulmuş oldum. "Beren de yanındaymış Balın'ın. Siz tanışıyor musunuz?" diye sordum hemen yanımda yürüyen Emir'e.

"Eh... Normal bir sınıf arkadaşı düzeyinde aramızdaki ilişki." deyip omuz silkti. "Yani aynı ortamda bulunabilirim!" deyip gülümsedi.

İkisi öyle hararetli sohbet ediyorlar, gülüşüp şaşırıyorlardı ki bizi tam yanlarına gidene kadar fark etmemişlerdi bile. "Merhaba kızlar!" dediğimde, bize çevirdiler bakışlarını.

Önceden anlaşmış gibi aynı anda, "Hoş geldiniz!" deyip gülümsediler. Balın, Emir'le; ben ise Beren'le resmî olarak

tanıştıktan sonra kahvaltılık olarak istediklerimizi alıp ortak bir masaya geçtik.

"Nasıldı ilk gece diye sormak istiyorum ama Çınar bir şeyler ima ettiğimi düşünüp kızacak bana!" deyip kıkırdadı Beren'le birlikte. "...ama ben kesinlikle tüm masumiyetimle soruyorum bunu. Aynı yatakta yattığınız için bir şeyler ima edecek değilim ya!" derken bile imada bulunup beni kızdırmayı başardı.

"Harikaydı canım! Öyle mutluyduk ki kopamadık birbirimizden!" Nihayet öfkemi gizleyerek, Balın'a istediğini verip düştüğümüz durumla alay ettim fakat Emir beni alttan dürtünce anladım yanlış yaptığımı.

"Bence bu dörtlü harika oldu!" dedi Beren, ağzındaki lokmayı çiğnerken. Bunun üzerine Emir'le birbirimize baktık. Muhtemelen aynı şeyi düşünüyorduk.

"Kesinlikle!" dedi Balın. "Değil mi?" diye sordu benimle göz göze gelince de. Gülümseyip başımı sallayarak fikirlerine katıldığımı belli ettim.

"Berenciğim!.." dedi ve önce bana ters ters bakıp sonra Beren'e gülümsedi Balın. "Sence şuradaki yelloz kız aşırı yelloz değil mi?" İki masa ileride oturan Hazal'ı gösterdi çenesinin ucuyla. "Sağdan soldan, önden arkadan... Her açıdan yelloz, değil mi?" İkisi aynı anda Hazal'ı çılgınlar gibi baştan sona incelerken, Emir ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk.

"Ay, bence de... Yelloz koktu buralar!" deyip yüzünü buruşturdu Beren. Bunun karşısında resmen şaşkınlıktan ağlayacaktım, o derece şaşkındım.

"Yuh!" diye bağırdım daha fazla kendimi tutamayıp. "Ne ara bu kadar samimi oldunuz da gıybet yapmaya başladınız?"

İkisi de birbirine bakarak güldü neşeyle.

"Eee... Artık Sado yokken Beren var gıybet edebileceğim!"

"Sado kim?" diye sordu Beren.

"Bizim apartmanda oturuyor, alt katımızda. Tanısan, bayılırsın! Çınar da ben de ona âşığız neredeyse! Allah'ım, görsen öyle minnoş ki!" Gözleri parladı Sado'dan bahsetmeye başlayınca. Yüzünde, belki de kendisinin bile fark edemediği tatlı bir gülümseme oluştu.

"Çınar'la nasıl aşkınız oluyor?" diye sordu Emir.

"Aynı evde kalıyoruz." deyip omuz silkti Balın ve şaşkınlıkla donup kalan Emir'e rağmen rahat tavırla bir lokma attı ağzına.

"Ney?" diye sordu Emir, önce Balın'a, sonra bana garip garip bakarken. "Sevgili misiniz siz?" Şaşkınlığı her halinden belli oluyordu. "Yok artık!" Aynı tepkiyi Beren'de de göreceğimi düşünüp bakışlarımı ona çevirdim fakat beklediğimin aksine muzip bir gülümseme vardı yüzünde. Demek ki biliyordu.

"Yok, yok, sevgili falan değiliz! Sakin ol!" dediğim an Beren atıldı lafa.

"Sadece aynı evde kalıyorlar. Ne akrabalar ne kardeş... Arkadaşlıktan öte harika bir ilişki var aralarında dört yıldır. Bu kadar!"

"Neden göz altları şiş şu an anlıyorum..." deyip bir Beren'e, bir Balın'a baktım. İkisi de birbirine bakıp göz altı kontrolü yaptılar ve sonra bunun gerçek olmadığını söyleyerek birbirlerini sakinleştirdiler.

"Bal Kız ve Şeker kız... Ne güzel bir dostluk böyle!" deyip alaycı bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. "Allı ballı, oh mis!"

"Bal? Şeker?" diye sordu Beren, anlamayarak.

"Bal Kız der bana..."

"Şeker Kız da ben mi oluyorum?" deyip bir kahkaha patlattı. Ne vardı ki bunda? Tuhaftı. "Ay, bir an tuhafıma gitti!" diye açıkladı, buna ne kadar açıklama denirse tabii.

Havadan sudan, gıybetli atışmalı bir kahvaltı geçirdikten sonra Murat Hoca, birbirimizden ayrılmamak şartıyla öğrenciler olarak gezmeye çıkabileceğimizi söyledi. Sürü halinde gezmemizi istemiş olması ne kadar homurtulara yol açsa da kendisinin gelmeyecek olması bir nevi yatıştırmıştı hepimizi. En azından daha rahat hareket edebilecektik.

Çarşıya geldiğimizde, hâlâ dörtlü grup olarak geziyorduk. Aramızdaki samimiyet gittikçe artıyor, herkes birbirini daha çok tanımaya başlıyordu. İzlenimlerime göre ikisi de iyi insanlardı. Emir'i çoğu zaman derin derin Beren'e bakarken yakalıyordum. Sırf bu yüzden fazla katılamıyordu konuşulanlara. Üzülmüyor değildim aslında, hatta bir ara ikisini canlandırmıştım zihnimde. Güzel bir çift olabilirlerdi. Balın böyle bir dile sahipken ikisini sevgili yapmak pek de zor sayılmazdı, Beren'in sevgilisi olmasaydı eğer.

Beren ile Balın, kendi aralarında bir şeyler fısıldaştıktan sonra bir anda hemen arkalarında yürüyen bize döndüler. Balın benim, Beren de Emir'in koluna girdi bir anda. Şaşırsak da o an Emir'in tepkisini merak edip bakışlarımı ona çevirdim. Afalladığını tahmin etmek zor değildi ama gözümle görmeyi istemiştim.

"Bu nasıl çarşı böyle?" diye homurdandı Balın. "Çarşı değil, bildiğin sinsirellalar kampı!" Emir'le birbirimize bakıp güldük.

"Şu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Balın. Gösterdiği çocuğa aynı anda bakınca, "Oha! Hiç belli etmediniz yani kimi kastettiğimi! Gidip adını da soralım isterseniz?" diye söylendi. "Bakmasanıza!"

"Eee, ne olmuş ona?" diye sordum ters ters.

"Hemen atarlanma be Nar Tanem, öylesine sordum, merak etme!" deyip yanağımı sıktı.

"Bir tek isminin Baran olduğunu biliyorum." dedi Beren, çocuğa bakarken. "Şey, bir de..." Söyleyeceği şeyden emin olamayıp geri sustu. "...ya da boş verin ya, emin değilim zaten. Boşuna dedikodusunu yapmayalım durduk yere."

"Merak ettim ya, söylesene!" diye ısrar etti Balın.

"Bak, emin değilim ama!" diye defalarca kez söyledikten sonra konuşmaya devam etti. "Duyduğuma göre o çocuk... Eşcinselmiş!"

Üçümüz de şaşkınlıkla tekrar döndük çocuğa. "Neymiş neymiş?" diye sordu Balın, etraftakilerin duyma ihtimalini unutup bağırarak.

"Eşcinsel!" diye tekrarladı Beren de.

"Gey miymiş?" diye sordu Emir de.

"Ay abi, evet! Çocuk, erkeklerden hoşlanıyormuş işte, bin kere söylettiniz!" diye hayıflandı.

"Yok artık!" Balın, şoktan şoka girip çıkıyordu resmen. "Bak sen kulaklık fetişisti çocuğa..." Çekinmeden konuşuyordu gayet normal bir sesle. "Tüh ya!" deyip bacağına vurdu bir tane.

"Ne oldu?" diye sordum merakla bakarken.

"Hiç... Üzüldüm ya! Gayet yakışıklı çocuktu. Bence yürümeye müsaitti." diyerek, alt dudağını büzüp yüzünü düşürdü. "Ay, ne kadar minnoş oysaki!"

"Evleneceğin adamı ben seçmeyecek miydim?" diye sordum Balın'a ters ters bakarken.

"Evet, ne olmuş?"

"Bu çocuk olmaz diyorum! Gey olmasa bile izin vermezdim, beğenmedim!"

"Ne kadar abarttın be Çınar! Ben her beğendiğim çocuğa nikâh kıysaydım ohoo... Harem kurmuştum, harem!" Son cümlesini bir an gaza gelip bağırarak söylemişti. Bağırdığının farkına geç olsa da vardığında ise, "Ay tövbe! Bir duyan olursa adım azgına çıkar valla. Kırkına varmadan kudurdu derler arkamdan. Gebertirim!.." Balın'ı yıllardır tanıyor olsam da ruh halinin değişkenliği karşısında ahmaklaşmamak elde değildi. Tam kendime gelme sürecini yaşıyorken, Balın kolumdan çıkıp koşarak bir dükkâna girdi. Arkasından gittiğimizde, avucunun içinde tuttuğu şeye hayranlıkla baktığını gördük.

"Ne o?" diye sordum yanına yaklaşırken.

"Çınar!" diye bağırdı yanında olmama rağmen. "Şunun güzelliğine bak!" Elinde nar uçlu bir kolye tutuyordu. "İki tane alalım bundan, lütfen!.." Gerçekten güzel bir kolyeydi. Bizim için de maneviyatı yüksek bir parça olabilirdi. Butik sahibi kadına, "Bundan bir tane daha verir misiniz?" diye rica ettikten sonra elindeki kolyeyi bana taktı. "Nar'ıma, Nar Tanem'e hediyem!" deyip taktıktan sonra geriye çekildi ve hayran hayran baktı kolyeye. "Çok güzel oldu!" dedi, sonra da satıcı kadının uzattığı diğer kolyeyi de kendisi

taktı. Kolumdan tutup aynanın önüne götürdü beni. Aynadaki yansıması ile göz göze geldiğimde, gülümsedik birbirimize. "En güçlü bağımız bu kolyeler olsun, tamam mı?"

"Asla kaybetmeyeceğim bu kolyeyi. Ömrümün sonuna kadar..."

"Birlikte..."

"Ya gerçekten harikasınız!" dedi Beren, dolu dolu olan gözlerle bizi izlerken.

"Neyse, biz daha fazla rahatsızlık vermeden paramızı ödeyip çıkalım!" deyince kasaya koştu Balın.

"Ne rahatsızlığı!" deyip sıcak bir gülümseme takındı kadın.

Kolyelerin parasını ödedikten sonra butikten çıkıp gezmeye devam ettik. Gerçi pek devam ettiğimiz söylenemezdi çünkü birkaç adım sonra telefonumun titremesiyle durup onu cebimden çıkardım. "Yine başlıyoruz!" diye homurdandım, başımıza bela olan numarayı görünce. Tüm huzurum kaçıverdi o anda ve tedirgin bir şekilde mesaja tıkladım okumak üzere.

"Bugün geçirdiğin zamana dikkat et... Bugününden yarım saat çalacağım çünkü ama ne zaman?"

"Yeter ama lan!" diye bağırdım. "Sikeceğim yapacağın işi de seni de!"

"Ne oldu?" diye sordu Emir. Balın ise durumu anlayıp telefonu elimden aldı ve mesajı okudu.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Balın. Bakışlarında korkuyu görmüştüm. Kolay kolay bu ifadeyi görmezdim Balın'da. "Sana da mı mesaj atmaya başladı?"

"Bu ilk mesajı." diye yalan söyledim. Dün gece attığı mesajı bilmesine gerek yoktu çünkü.

"Çocuklar! Sorunu bize de söyleyecek misiniz?" diye sordu Beren de.

"Hiç... Hiçbir şey..." diye kekeledi Balın. Gerçekten çok ustaca bir yalandı. Eminim inanmışlardır bir şeyin olmadığına!

"Heh, tamam, inandık!" deyip göz devirdi Beren. "İkinizin de rengi attı, nasıl sorun yok?" Beren de paniklemişti.

"Gerçekten küçük bir şey... Önemli değil." dediğimde, daha fazla üstelemedi Beren. Günümüzün geriye kalanı öyle tatsızdı ki... Sebebi gelen mesajdı. Tüm huzurumuzu kaçırmıştı. Akşama doğru tekrardan otele dönüp yine dörtlü halinde akşam yemeğini yiyip odalarımıza çekildik. Balın, korktuğunu söylemişti yalnız kaldığımız bir ara. Bir şekilde rahatlatmıştım onu fakat ne yalan söyleyeyim ben de korkmasam da tedirgin olmaya başlamıştım.

Odaya geleli neredeyse iki saat oluyordu ve bu iki saatlik süreçte bilmem kaçıncı sigarayı bitiriyordum, emin değildim. Canım sıkkındı. Emir'in de sigara içtiğini öğrenmiştim. Karşılıklı yakıp yakıp söndürüyorduk. Karşı komşunun balkonunu izmarit yağmuruna tutma fantezimi anlatmıştım ona. Sonra bir şekilde Beren'e gelmişti konu ve de bizim Balın'la olan derin arkadaşlığımıza...

Genelde her gün duş alırdım uyumadan önce fakat üzerimde bir yorgunluk olduğundan, bugün öylece uyumak istiyordum. Oda işi de hallolmadığı için yine beraber uyumak zorundaydık Emir'le.

Uyumadan önce lavaboya girdim. Çıktığımda Emir'i yatağa uzanmış telefonuyla ilgilenirken gördüm. Beni

fark ettiğinde, bakışlarını telefonundan ayırmadan, "Mesaj geldi." dedi.

"Bana mı?"

"Bana gelse neden sana söyleyeyim oğlum?" dediğinde, dudaklarının ucu alaycı bir tavırla hafifçe kıvrıldı. Hiçbir şey söylemeden telefonu aldım elime ve işte yine aynı kişi... Kalp atışlarım hızlandı bir anda. Şu an ben de korkmaya başlamıştım.

"Yarım saat... Balın'ı kaybetmemek için sadece yarım saatin var. Sonra... Yetişemezsen eğer, sonra diye bir şey olmayacak!"

Sekizinci Bölüm

An gelir, ihtimaller dahi yeter insanın ruhunu çürütmeye. Bir olaydan daha güçlüdür ihtimaller. Olaylar yaşanır, biter. Geriye de olaylara ait birkaç iz kalır fakat ihtimaller öyle değildir işte. İhtimaller... Bir kurt gibi zihnini kemirir durur. Tek bir ihtimal üzerinde dans eder düşüncelerin ve bu tek ihtimal üzerinde dönen zihin kumarında, ruhun kaybeder. Her seferinde biraz daha kaybeder. Sonucunda asla gülmez şans senden yana.

...ve işte şimdi tam da bahsettiğimi yaşıyordum. Bir kumarın ortasında bulmuştum kendimi ve bu kez ruhtan da öte kalbimi, Balın'ı kaybetme ihtimalinin çanları çalıyordu. İki seçenek vardı önümde: Ya zarı atarken şans benden yana olacaktı ya da kalbimi kumar masasında bırakacaktım.

Şimdi bedenimi taşıyamayacak kadar acizdi bacaklarım. Attığım her adımda biraz daha titrediğini hissediyordum. Ciğerlerime ağır gelen soluklarım, göğüs kafesimi tekmeliyordu. Anbean bulanıyordu zihnim. İhtimaller zehirli bir sarmaşık gibi sarmıştı çoktan ruhumu. Attığım her adımda çöl sıcağıyla yanıyordu ayağım ve aniden soğuyup bir insan bedenini aciz düşürecek soğuklukta bir zemine dönüşüyordu sanki. Kalbimin atışı tüm sesleri bastırıyordu. Kulağımdaki sesler uğuldarken, cesaretim çoktan terk etmişti

bedenimi. Küçük bir çocuk kadar korkuyordum şimdi. Göğüs kafesimin seri hareketlerle inip kalkması bile yoruyordu şu an. Zihnim sinsi bir düşman gibi fırsatını bulduğu tam şu anda türlü kurgular canlandırıyor, oynadığı her sahnede ellerimden çekip alıyordu Balın'ı. Balın'ı kaybediyordum. Balın'ı kaybedecek olmanın düşüncesi bile beni dehşete düşürürken, bana biçilen zaman diliminde bulamayacak olma ihtimali, indiriyordu kalbime darbeyi şimdi.

Canımı acıtacak kadar sıkı tuttuğum telefonuma baktım, saatten haberdar olabilmek için. On dakika ne ara geçmişti? Güçlükle çektiğim nefes ciğerlerimi terk ederken yakarak geçmişti. Akrep ve yelkovan... Onlar dahi düşmanlık ediyordu sanki bana. Normalden daha hızlı ilerliyorlardı. Çok daha hızlı... Bana ayrılan zaman, saniyelik bir dilimdi sanki.

"Balın!.." Kesik kesik alıp verdiğim nefeslerin arasından bir hırıltıyla döküldü dudaklarımdan ismi. "Lütfen... Lütfen!" Kaybedecek oluşumun acısı, ağzımda zehirli bir tat yarattı saniyeler içinde. Bedenimi hissizleştirdi... "Dayan kızım, lütfen!" Çaresiz yakarışlarımla döküldü bir damla gözyaşı. Ağladığımı ancak koşarken savurduğum koluma düşen gözyaşıyla anlayabilmiştim. Sinirden? Korkudan? Neyse ne, ağlıyordum işte! Kız gibi veya çocuk gibi... Kaybetme ihtimali yakıyordu canımı ve sevdiğim insan için ağlıyordum. Zaten allak bullak olan görüşüm hepten bulanıklaştı gözyaşları yüzünden. Koşmayı kesmeden elimin tersiyle gözlerimi sildiğim sırada bir hıçkırık yükseldi boğazımdan. Nefretle birbirine bastırdım dişlerimi. Balın'ı kaybetmeyi bana seçenek olarak sunan her kim ise, onu gözümü kırpmadan öldürecek kadar nefret doluydum.

Balınların kaldığı odanın önüne geldiğimde, kapıyı yumruklamaya başladım. Öyle yumruklar atıyordum ki kapıya...

İçeride olsalardı çoktan açmış olmaları gerekirdi. Yumruklamaya devam ederken, bir yandan da tekmelediğim kapı bir anda açılınca güçlükle durdurdum kendimi. Sulanan gözlerimi tekrardan silip baktım kapıyı açana. "Çınar!.." dedi endişeli bir ses tonuyla. "Neyin var, iyi görünmüyorsun? Bir şey mi oldu?" Peş peşe bu soruları sıralayan... Balın... Değildi! Hiçbir şeyden haberi olmayan, şu anki halimden korkan, meraklı bakışların sahibi Beren'di kapıyı açan.

"Nerede?" diye bağırdım aniden, kendimin bile şaşıracağı yüksek bir tonda.

Korkuyla sıçradı Beren. Güçlükle yutkunup "Ne... Ne... Kim... Kim nerede?" diye soruma başka bir soru yönelterek karşılık verdi.

"Balın!" Omuzlarından tuttuğumda, korkudan buz gibi olan tenini hissetmiştim, üzerinde askılı bir tişört olduğu için. "Balın nerede Beren? Acil... Çok... Çok acil!" Ellerimin titrediğini görmüştüm, Beren'i kollarından tutarken. Aslında kollarını tutacak güç dahi yoktu vücudumda. En azından öyle hissediyordum.

"Çınar!.. Ne bu hâl? Seninle buluşmak için sahile indi." dediği an, hiçbir şey söylemeden uzunca koridorda var gücümle koşmaya başladım. "Hey!", "Ne oluyor Çınar?", "Bekle, ben de geleyim?", "Balın'a bir şey mi oldu?" ve ardımdan kovalayan daha bir sürü benzer cümle... Hepsini kulak ardı ederek devam ettim koşmaya.

Asla bitmeyecek sandığım koridorları aşıp nihayet otelden ayrıldığımda, insanların çoktan terk ettiği sokakta koşmaya başladım. Sahilin hizasına geldiğim an, sağ ve solumu kontrol etmeden karşıya geçmek üzere fırladım yola... Tam o sırada bir çığlık koptuğunu duydum. Bana çarpmamak

için asfaltta kayan tekerlerin çığlıklarıydı bu. Korkuyla gerileyip gözlerimi yakan farlara aldırış etmeden baktım sürücü koltuğuna doğru. Saniyeler süren bakışmanın ardından hızla koşmaya devam ettiğimde, ardımdan uzunca çalınan korna sesini işittim. Ucuz kurtulduğum için şükretmem gerekirken, bunu ileriki bir zamana erteleyip Balın'ı kurtarmaya odakladım kendimi. Onu da kurtardıktan sonra çifte şükür ederdim hem de.

Attığım her adım, bedenimi sonsuzluğa taşımıştı sanki. Gittikçe bitmiyor, bitecek dedikçe uzuyordu sanki mesafeler. Son beş dakikanın içine girmek üzereydik ve hâlâ uzunca sahilde koşmaya devam ediyordum. "Allah'ım!.. Yardım et!" diye yardım dilenirken, olduğum yerde durup çevreme bakındım hızlıca. Kimi arkadaş grubu kumsalda oturmuş eğleniyor, kimi sevgililer sahilin bu büyülü atmosferinde zaman geçiriyorlardı. Aykırı bir durum arıyordu gözlerim veya yalnız başına olan genç bir kız... Yoktu!

"Neredesin Balın? Neredesin, neredesin?" Nefes nefese kalmış olmama rağmen devam ettim koşmaya.

Elimde sıkıca tuttuğum telefona bakmak istiyordum süreyi öğrenebilmek için fakat korkuyordum. Ya süre bittiyse? Ellerim titreye titreye açtım tuş kilidini. Bitmişti. Kahretsin, yarım saat dolmuştu! Korkuyla çevreme bir kez daha bakındım. "Hayır... Hayır, hayır... Hayır!" Titrediğini hissettiğim bacaklarımın hissini yitirdiğim o an bıraktı bedenim kendini yere. Olduğum yere, dizlerimin üzerine çöküp çaresiz ve boş bakışlarla etrafıma bakıyordum. "Balın!.." diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. Hislerimin dahi düştüğü kocaman bir boşluk hissi belirdi o an tüm bedenimde ve yine o an, elimde sıkıca tuttuğum telefonun bildirim sesini

duyduğumda irkilerek yeniden açtım ekranı. Mesaj gelmişti. Ondan mesaj gelmişti!

"Balın için değil bu çaban. Balın için korktun sadece fakat buraya benim için geldin. Beni bulmak için ama bugün değil Çınar Duman, bir gün... Bu yalnızca bir tanışmaydı. Şimdi arkana bak!"

"Çınar?" Adımın telaffuz edildiği an arkama baktım. O an adımı taşıyan sesi hayat verdi sanki ruhuma. Boşlukta yuvarlanıyormuş hissi yok oldu saniyeler içinde. Yumuşak kumlardan destek almak için bastırdığım ellerim içine gömülse de aldırış etmeden hızla kalktım yerden ve yine ellerimin ve üzerimin kumlu olmasına aldırış etmeden sarıldım ona. Öyle bir sarıldım ki... Ömrümün sonuna kadar öyle kalma arzusuyla sarıldım. Onun bendeki değerini haykırırcasına...

Omuzlarımdan tutup beni kendi bedeninden ayırdıktan sonra şaşkın şaşkın baktı yüzüme. Bir duygu girdabında savrulmaya başladığım dakikalar içerisinde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım. "Nar Tanem?" Sesinde farklı bir ton vardı, ilk kez duyduğum. Çünkü ilk kez ağlıyordum, onunla birlikte ağladıklarımızı saymazsak eğer. "Neyin var, ne oldu?" Hiçbir şeyden haberi yok gibi duruyordu. Meraklı bakışlarına, şaşkın bakışlarımla karşılık verdim.

"Sen..." deyip bir kez daha sarıldım başka bir şey söylemeden ve sonra fısıldadım kulağına. "Seni kaybetmedim!" Elleri yanda, şaşkınlıktan donmuş gibi durdu birkaç dakika öylece.

"Nar oğluşum ne saçmalıyor böyle?" deyip o da doladı kollarını sırtıma. "Ne kaybetmesinden bahsediyorsun

anlamadım ki? Niye kaybedesin durduk yere beni?" Ellerini ensemden usulca kaydırıp saçlarıma daldırdı. Kimi zaman dizlerine uzandığımda yaptığı gibi... Usulca okşadı saçlarımı. "İmkânsız kavramına verilebilecek en iyi örnek bizim birbirimizi kaybetmemiz. Anlıyor musun?" diye yatıştırmaya çalıştı beni. "Asla..." diye fısıldadı daha çok sarılırken. Şimdi ses tonunda tıpkı benim yaşadığım korku hissediliyordu. Kaybetme korkusu... "Asla öyle bir şey olmayacak. Bal Kız, Nar Adam'ını asla bırakmayacak!"

"Nar Prens, Bal Prenses'ini asla bırakmayacak!" diye fısıldadım, tüm korkular bedenimi terk edip olumlu hislerle sarmalanırken. Huzurla doldu içim Balın'a sarıldığım an. Dudaklarımın usulca kıvrıldığını fark ettim. "İyi ki!" dediğim insan yanımdaydı. Yanı başımda...

"Pasaklı Bal Kız, Nar Adam'ını asla bırakmayacak!" diye karşılık verdi söylediğime. Sıcak nefesi enseme dokunduğunda, gülümsediğini anladım. "Asla..."

"Sonsuza kadar!"

"Sonsuza kadar!" diye tekrar etti söylediğimi.

Bu şekilde saatlerce, hatta günlerce durabilecek bir ruh haline sahipken, uzaktan Beren'in cırlamasını duyduğumuz an ayrılmak zorunda kaldık. "Sana ne olduğunu bilmiyorum ama bence onlardan saklamamıza gerek yok." dedi Balın, Emir ve Beren koşarak yanımıza gelirlerken. Gözlerimi usulca yumarak Balın'ın söylediğini onayladım.

Arkamı dönüp gözlerimi sildim hızlıca ellerimin tersiyle. Önüme döndüğümde, Beren ve Emir çoktan gelmişlerdi yanımıza. Fark ettiğim şey ise Emir ile Beren'in el ele tutuşuyor oluşuydu. El ele tutuştuklarını gördüğümü Emir

fark edip huzursuzlanmış olsa da elini çekmeden durmaya devam etti.

Beren, "Çınar?" diye cırlayınca, öksürerek boğazımı temizledim ve bakışlarımı Beren'e çevirdim. "O halin neydi öyle? Gerçekten delirdim meraktan!" dedi koştuğu için nefes nefese kalmış bir halde.

"Aslında..."

"Ay, bir şey yok derseniz oturur hüngür hüngür ağlarım ama!.." diye mızmızlanınca, Balın'la birbirimize baktık.

"Tamam, anlatacağız ama önce bir yere geçip oturalım?" dedi Balın, bir kez daha dönüp bana bakarken. Anlatıp anlatmamak arasında gidip geldiği belliydi yüzünden. Usulca başımı salladım, anlatmasında bir sorun olmayacağını belli etmek için.

"Kumsalda oturmaya ne dersiniz?" diye bir teklif sundum. Hepsi bu fikrime onay verirken, ben de koşarken tişörtümün içine giren nar uçlu kolyemi dışarıya çıkardım. "Hadi o zaman!" deyip Balın'la beraber kumsala yöneldik.

Yanımızda yürüyen Beren ile Emir, muhtemelen Beren'in farkında olmayışı nedeniyle hâlâ el ele tutuşuyorlardı ve hiçbirimizin beklemediği bir şekilde, "Hadi aşkım, gel!" dedi Beren, Emir'e. O an Beren dâhil hepimiz buz kestik olduğumuz yerde. Hele Emir... Beyaz ışık görünmüş olmalıydı muhtemelen ona. Beren, durumun farkına vardığında olayı toparlamak için tatlı bir kahkaha atıverdi. "Şey... Mm..." Söyleyecek bir şey bulamamıştı ilk önce. Hemen Emir'in avucunun içinde duran elini çekip "Ağız alışkanlığı canım!" diye geçiştirdi. "Ağız alışkanlığı..." Yeniden gülümsedi bize bakarak. Balın, olayı bilmediğinden buna inanmış olsa da ben Emir'in olduğu durumu bildiğim için

sahte bir gülümsemeyle geçiştirebilmiştim ancak. Emir ise hâlâ tepkisizdi. Beren, Balın'ın koluna girip yürümeye başladığında, hemen Emir'in yanına gittim.

Elimi sırtına koyduğumda bakışlarını bana çevirdi. "Ah be oğlum! Nasıl seviyorsun sen böyle, rengin attı resmen!" dedim ve sırtından usulca ittirip beraber yürümeye başladık.

"Yanlışlıklaymış..." diye söylendi Emir. "Ağız alışkanlığıymış..." Öfkeden dişlerini birbirine bastırdığını, hareketlenen çenesinden anlayabiliyordum. "Duydun mu, 'aşkım' diyormuş?"

"Sevgilisine 'biraderim' mi diyecek oğlum, kendine gel!" dediğimde, ters ters baktı yüzüme. Eh, haklıydı. Zaten beyninden vurulmuşa dönmüştü, bir de ben üzerine gidiyordum.

Mümkün olduğunda denize yaklaşıp yaklaşıp kumsala oturduk. "Umarım peşimizden gelen başkası yoktur." dedi Beren, otururken.

"Neden?" diye sordu Balın.

"Çınar, neden bilmiyorum ama oteli inletti, biraz!" dediğinde, inanamayarak Beren'e bakmaya başladım. İnanamamıştım çünkü o an kendimi kaybettiğim için farkında değildim. Bakışlarımı fark edince, başını söylediklerinin doğru olduğunu savunurcasına salladı. "Hadi anlatın!" diye konuyu yine oraya getirdi Beren.

"Aslında olan bir şey yok!" diye girdi lafa Balın. "Ödev için seçildiğimiz günden beri birisi sürekli Çınar'a ve bana mesaj atıyor..."

"Ay, inanmıyorum! Ne mesajı?" diye lafını kesti Balın'ın.

"Ya biz de anlamadık. Saçma sapan şeyler..."

"Kimmiş peki, biliyor musunuz?" diye merak edip sordu, yeni yeni kendine gelen Emir.

"Sorun da o zaten!" diye gaza gelip bağırdı Balın birden. "Kim olduğunu gizliyor gevşek!" Sonra Beren ve Emir'e bakıp güldü birden. "Allah affetsin, sizden de şüphe ettik."

"Ne?" diye sorarken Beren, Balın'dan da beter çıkıp kahkaha atmaya başladı. "İnanmıyorum ya!" Hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Ben, üşenip sevgilime cevap vermiyorum bazen. Bir de sapıklık mı yapacağım?" Balın'la karşılıklı gülüşüyorlarken, ben de sahte sahte sırıtıp duruyordum. Emir... Sevgili lafını duyduğundan yine sinirlenmişti o. "Ay ama biliyor musunuz? Gerçekten sapık olup Balın'a yürüyebilirim çünkü çok tatlı!" deyip Balın'ı alışık olmadığı bir kız iltifat seremonisi içine soktu. "Peki sonra?" diye devam etti gülüşmeleri bittikten sonra.

Omuz silkip gülümsedi Balın. "Sonrası... Yok, bu kadar..."

"Peki, Çınar? Biraz önce ne oldu?"

"Bu oros..." Sustum hemen, kızları fark edince. Birkaç kez öksürüp konuşmaya devam ettim. "Mesaj atan her kimse... Bana, yarım saat içinde yetişemezsen, Balın'ı kaybedeceksin, diye mesaj attı. Ben de delirdim işte!" diye, Balın'ın da yeni öğrendiği son mesaj olayını anlattım.

"Ya ben sana ölürüm be!" deyip uzandı Balın yanağımı sıkmaya. "Nah ayırır o bizi! Hele bir denesin, ben onu yolup yılbaşında hindi diye satmaz mıyım? Görsün bakalım..."

"Harbiden, sana bir şey yazmadı mı bu? Sen ne oldu da geldin yanıma, tam yarım saat dolduğunda?" diye sordum. Gerçekten bir türlü aklım ermemişti bu noktaya.

"Bana Emir'in telefonundan mesaj attın. Şarjının bittiğini ve sahile gelmemi söyledin?" diye açıkladı. "Ben de o yüzden geldim."

"Şerefsiz!" Öfkeyle sıktığım dişlerimin arasından homurdandım küfrü.

"Herifteki sinsiliğe bak!" diye söylendi Balın da.

"Ne tuhaf insanlar var ya!" deyip yüzünü buruşturdu Beren. "Valla, ben olsam ağzını yırtardım o her kimse!" Birkaç değişik fantezili cümle ile Balın'a gaz verme olayını tamamladıktan sonra, "Ya bunu sürekli söyletiyorsunuz bana. Gerçekten bayılıyorum size!" dedi Beren hayranlıkla. "Ay, nazar değmesin!" diyerek, kulak memesini çekip etrafında bulunmadığından havada hayali bir masaya vurdu birkaç kez.

Gizli mesajcımız hakkında yeni yeni küfürler icat edip içimizi rahatlattık. Geriye kalanlar üzerinden, o olabilir, bu olabilir, diyerek tahminlerde bulunup bol bol günah toplayarak, Balın ve Beren'in bir şekilde konuyu getirdikleri, yeloz Hazal gıybeti dinledik. Sonra bir anda, bizim Balın'la geçmişimize geldi konu.

"Bir keresinde ne oldu biliyor musun?" dedi Balın. Daha anlatmadan gülmeye başlamıştı bile. Ne anlatacağını bilmediğimden dikkatle dinledim ben de. "Çınar, bizim sınıftaki bir kızdan hoşlanıyordu. En çok da saçlarını sevdiğini söylemişti –ki gerçekten kızın saçları çok güzeldi." Bunları söyledikten sonra anlatacağı anıyı hatırlayıp güldüm ben de. "Sırf Çınar mutlu olsun diye, bir gün arka sıradan sinsice geçip azıcık saçından keseyim demiştim." Bir anda kendini daha fazla tutamayıp kahkaha atmaya başlayınca Beren de bilmediği halde gülmeye başladı. "Tam minik bir

tutam ayarladım kesecektim, kıza yandan biri seslenmesin mi? Koskoca bir parça hooop... Gidiverdi!" Beren, kocaman kocaman ayırdı gözlerini.

"Ay, inanmıyorum sana!"

"Kız beni küp küp doğrayıp kaynar kazanlara atacaktı, zor kurtuldum!" deyip devam etti gülmeye.

Kızlar bu saçma olaya gülerlerken, Emir bana döndü. Kahkaha atmasa da o da gülüyordu. "Seven sensin, çılgınlık yapan Balın ha?"

"O kızın yerinde olsam parçalardım seni!" dedi Beren, tüm dobralığıyla. Bunun üzerine birkaç anı daha anlattı Balın. Beren, sevgilisiyle yaşadığı bazı olağan durumları anlattı. Ne anlattığını tam olarak dinleyememiştim Emir'den dolayı. En tuhafı, Emir'in cesaret edip birini sevdiğini söylemesiydi. Uzun uzun anlattı. Öyle bir anlattı ki... İç çekerek dinlediği kızın aslında kendisi olduğunu bilmesini istedim Beren'in ama bunu birinden öğrenecekse bir gün, bu kişi Emir olmalıydı.

Havadan sudan, eskiden yeniden... Saatlerce muhabbet edilmişti o gece, hatta neredeyse bir saat sonra hava aydınlanmaya başlayacaktı. Emir ve Beren, odalarına gitse de biz biraz yalnız kalmayı istediğimizi söyleyip oturmaya devam ettik.

Kendimi bir anda geriye, kuma bıraktım. Ellerimi başımın altında birleştirip lacivert görünen gökyüzünü seyretmeye başladım. Birkaç dakikaya Balın da hemen yanıma uzandı ve tıpkı benim gibi gökyüzünü seyretmeye başladı.

Saat beşi geçiyordu. Dakikalar sonra derin derin nefes alıp verdiğini duyduğumda anladım uykuya daldığını. Balın'dan yana dönüp dirseğimle yerden destek alarak

başımı avcuma koydum ve Balın'ı seyretmeye başladım, tıpkı evdeki gibi. "Sonsuza kadar..." diye tekrar ettim saatler önce birbirimize verdiğimiz sözü. "Sonsuza kadar!" Sanki büyük bir yumruk kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim o an. Derin bir nefes alıp temiz havayla doldurdum ciğerlerimi. "Bir gün... Bir gün ne yazık ki söz bozulacak Bal Kız!"

Dokuzuncu Bölüm

Balın'ı farklı yollarla uyandırdığımın ertesi günlerinde aldığı intikamları saymazsak eğer, şu birkaç gündür bir türlü normal insanlar gibi uyanamıyordum. Ya gördüğüm rüyaya küfrede küfrede ya da şimdi olduğu gibi ayaklarım ıslana ıslana... Meraka mahal yok, altıma işediğimden ıslanmadı ayaklarım. Balın'la sahilde uyuyup kaldığımızdan, dalga vuruyordu ayaklarıma. Sıçrayarak kalktım yerimden. Çoktan sabah olmuş, insanlar sahile gelmeye başlamıştı bile. Sabaha kadar uyumadığımız içinse Balın hâlâ uyuyordu.

Güneş tepeden öyle bir vuruyordu ki neredeyse sahilde değil de güneşin merkezinde uyandığımı düşünecektim. Hâlâ tam ayılamadığımdan, ağır hareketlerle yerden destek alıp doğrulurken, diğer elimi gözlerime siper edip Balın'a çevirdim bakışlarımı. Üşüdüğünden olmalı, bacaklarını karnına çektiğinden ıslanmamıştı o. Sonra dönüp bir de kendi ayaklarıma baktım. Su içinde kalmıştı. Birkaç kez Balın ile ayaklarım arasında bakışlarım tur attıktan sonra sinsice gülmeye başladım. Evet... Bu sabah gayet sinsi tarafımdan kalkmıştım ve ne yazık ki bunun bedelini Balın ödeyecekti!

Hızlıca ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kumların içine ellerimi daldırıp alttan alttan Balın'a doğru yaklaşarak,

ellerim Balın'ın altına denk gelene kadar ilerledim. Kollarıma kadar kumun altına girip tam istediğim konuma geldikten sonra usulca kaldırdım kollarımı, Balın'ın vücuduna temas edene kadar.

Balın'ı uyandırmayacak ağırlıkta hareket ederek onu kucağıma aldıktan sonra yine fazla sarsmadan yürümeye başladım güçlükle. Güçlükle yürüyordum, evet ama bunun sebebi Balın'dan kaynaklanmıyordu. Ayaklarım her adımımda kuma gömüldüğü için zorlanıyordum yürürken.

Belime kadar denize girince, Balın'ı olabildiğince havaya kaldırıp suya batmamasını sağladım. Kollarımın yorulmaya başladığını hissettiğimde, neyse ki deniz seviyesi belime gelecek kadar ilerlemiştim. "...ve işte zamanı geldi!" diye alarmlar çalmaya başladı zihnimden. Olabildiğince havaya kaldırdım Balın'ı ve içimden üçe kadar saydıktan sonra, "Üzgünüm Bal Kız!" diye fısıldayıp bıraktım Balın'ı denize ve sonrası, Balın İmge'nin Çınar Duman'a fütursuzca saydırma belgeseli...

"Dışarıda yürürken, esnediğin sırada ağzına kuş sıçsın da her yemek yediğinde aklına gelsin inşallah!" diye çırpınırken, bir daha battı suyun içine ve bir bedduanın gulu gulu versiyonunu işittim. Öksürerek sudan çıkıp devam etti söylenmeye, küfretmeye. "İleride sevdiğin kızın ağzına hapşırırsın da kız senden ayrılır inşallah!" Bu kez batarken tek başına batmayıp omuzlarımdan tutarak beni de aldı yanına. O sırada güldüğüm için su ağzıma ve burnuma doldu. Acıyla suyun yüzüne çıkıp öksürmeye başladım. O kadar çok su yutmuştum ki deniz seviyesi yarıya düşmüş gibiydi sanki.

İkimiz birden söylene söylene kumsala doğru yürümeye başladık. "Oh olsun sana!" dedi Balın, yüzüne yapışan

saçlarını çekerken. "Kırk yılın başı sahilde uyumuşuz, böyle mi uyandırılır?"

"Ne yapsaydım?" diye sordum, hâlâ denizin içindeyken ayaklarım. Usulca çarpan dalgalar bedenimi sarsıyordu. "Başından aşağı güller serpiştirip denizin ortasında kumdan bir ada, onun da üzerinde kahvaltı masası mı?"

Balın'ın ters bakışları karşısında ciddiyetle durdum bir süre. Bu bakışmanın sonucunda kaybeden Balın olup gülmeye başladığında ben de tutamadım kendimi. Tam o sırada elini denizin üzerinden savurarak yüzüme su atınca, tekrardan su yutup arkamı döndüm ve rastgele elimi denizden su savurarak Balın'dan intikamımı almaya çalıştım.

Ben, güle söylene denizden çıkmaya çalışırken, bir çığlık koptu aniden. Tanıdık olduğum bir ses... Tanıdık olmadığım şiddette bir çığlık! Birkaç adım gerimde kalan Balın'a döndüm hemen. Görünürde yoktu ve aniden gördüğümde, olduğunu sandığım yerde çırpınıyordu. Yürüyerek, yüzerek; bir nevi çırpınarak yanına gitmeye çalıştığım süre boyunca defalarca suya batıp çıktı çığlık çığlığa. Boğuluyordu!

"Balın!" diye bağırarak yanına gittiğimde, bu kez sudan çıkmadı. Belinden tutup suyun üstüne çıkardım baygın bedenini. Bacağımı kırıp dizimi havaya kaldırarak, bedeninin suyun üzerinde kalmasını sağladıktan sonra usulca yüzüne birkaç tokat attım. Ses vermiyordu!

"Balın!.." Eğilip nefesini dinledim. "Balın!" Nefes almıyordu! Yanağıma vurmasını beklediğim sıcak nefesini alamamak, hepten paniğe düşürmüştü beni. Suya batmamasını sağlayarak, güç bela kıyıya çıkardıktan sonra sırtüstü yatırdım. "Balın, aç gözlerini!" Birkaç kez daha yanağına vurdum ama uyanmadı. Çevredeki insanların da dikkatini

çekmeye başlayınca birkaç kişi etrafımıza toplandı. "Balın!.. Uyan!" Yeniden eğildim nefesini dinlemek için. Hâlâ nabız hissedemeyince bağırdım korkuyla. "Yardım edin!" Omuzlarından sarstım ne yapacağımı bilemediğimden... Sonra tekrar eğildim nabzını yoklamak için. Duymak istediğim sıcak nefesi iken, kulağımda sıcak bir sıvı hissedince korkup sıçradım.

Şaşkınlıkla geriye çıkıp baktığımda ise karşılaştığım manzara şoke etti beni. Ağzında biriktirdiği suyu kulağıma püskürttüğü için bundan keyif alıp kahkahalar atan bir Balın İmge... Ben, şaşkınlık dolu bakışlarla Balın'ı izlerken, çevrede toplanan insanlar homurdanarak ayrıldılar yanımızdan.

"Kızım, kafayı mı yedin sen?" diye azarladım kendime geldiğimde. "Ne bu şimdi?" Balın, beni veya çevredekileri umursamadan gülmeye devam ediyordu. "Ciddi ciddi kafayı yemişsin sen!" deyip kaşlarımı çattım. "Ne yani şimdi, şaka mı yaptığını sanıyorsun?"

"Yoo..." dedi, hâlâ gülmeye devam ederken. Kahkaha atmaktan güçlükle konuşuyordu hatta. "İntikam!" Hâlâ şlarım çatıktı ve hiçbir cevap vermedim. Yattığı yerden kalkıp "Aman, aman! Sen korktun mu?" deyip sırnaşınca, daha da çattım kaşlarımı.

"Hayır! Boğulmadığın için yastayım şu an, rahat bırak beni." deyip kalktım ayağa ve başka hiçbir şey söylemeden otele doğru yürümeye başladım.

Belki de daha on saniye geçmeden duyulmaya başladı sesi. "Çınar!.. Beklesene beni!" Ciddiyetimden ödün vermeden devam ettim yürümeye. "Oğlum, şaka yaptık be!" ... "Hey Allah'ım. Delireceğim..."

Koşarak yanıma geldiğinde hâlâ umursamayarak hiçbir şey konuşmadan yürümeye devam ettim. "Şuna bak! Kendisi yapınca komik, ben yapınca hemen atar!" Hâlâ cevap vermediğim için kolumdan tutup beni durdurmaya çalıştı. "Tamam!" Yapıcı bir çözüm geleceğini düşünerekten durup cümlenin devamında ne söyleyeceğini bekledim merakla. "Hadi özür dile, barışalım!" deyip üzerine bir de şirin olduğunu sandığı bir sırıtış sergileyince, gözlerimi devirip yürümeye yeltendim ama kolumdan tutarak tekrardan durdurdu.

Birkaç dakika öylece yüzüne baktıktan sonra, "Tamam..." dedim. "Yalvar, affedeyim!"

"Hadi lan, affet n'olur!" dediğinde, asla yalvarmam, sen kimsin de yalvaracağım ama bak yine de rica ediyorum, değerimi bil, tavrında bir cümle sergileyip üzerine bu tavrına tamamen aykırı olacak şekilde masum masum bakınca, ciddiyetimi daha fazla muhafaza edemeyip güldüm.

"Bir daha yaparsan bu kez kendi ellerimle boğarım seni!" deyince başıyla söylediğimi onaylayıp kolunu belime doladı ve diğer eliyle benim kolumu kendi omuzlarının üzerine koydu.

"Söz... Bir daha Nar Adam'ımı korkutmak yok!" demesiyle yürümeye başladık.

Otele, hatta odalarımızın bulunduğu kata kadar aynı pozisyonda geldikten sonra kendi odalarımıza gitmek üzere ayrıldık birbirimizden.

Belki Emir hâlâ uyuyordur diye odaya usulca girip direkt yatağa baktım ve yatağın boş olduğunu görünce titizlenmeyi bırakarak normal bir şekilde girdim içeri. "Emir!" diye seslenirken, kapıyı arkamdan kapatıp odanın içinde

yürümeye başladım. "Şu çocuk da ne zaman ortalarda görünmese aklıma gördüğüm rüya geliyor anasını satayım! Tövbe..." diye söylene söylene rüyanın etkisinden olmalı ki doğrudan balkona bakmak için yöneldim.

Balkonda olmadığını görünce, Emir'in banyoda olduğu kanısına vardım, içeriden gelen su seslerinden dolayı. Gece yapamadığım için her zamanki yerime oturup balkonda bir sigara yaktım Emir'i beklerken.

Dalmış olmalıydım ki Emir yanıma gelene kadar fark etmemiştim banyodan çıktığını. Balkonun demirlerine ıslak havlusunu serip elindeki diğer havlu ile saçlarını kuruluyordu. "N'aber?" diye sordu hemen yanıma otururken.

"İyilik valla, n'olsun... Senden n'aber?" diye sordum, iki parmağımın arasında duran izmariti balkondan aşağı gönderirken.

"İyilik ben de," dedikten sonra saçlarını kuruladığı havluyu, sırt ve göğsünde son kez dolaştırıp kurulamasının ardından diğer havlusunun yanına serdi. "Hayırdır, gelmedin gece?"

"Niye? Bensiz uyku tutmadı mı?" deyince ikimiz bir[illegible] güldük. "Ha yani, sana sarılmadan uyuyamam diyorsan söyle bileyim!"

"Hah, tam da o dertten muzdariptim ben de!" deyip sabır dilenircesine ellerini havaya kaldırdı. "Merak ettiğimizden soruyoruz!"

"Balın'la öyle muhabbet ede ede uyumuş kalmışız." dediğimde, yanımda duran pakete uzanıp bir dal aldı kendine.

"Ben hâlâ dün geceki olaydayım!" diyerek yaşananlara getirdi konuyu. "Kim olabilir bu mesaj atan? Cinsiyetini de mi bilmiyorsunuz?"

Kaşlarımı kaldırarak, bilmediğimizi belirttim. "Erkek olduğunu düşünüyoruz çünkü her kimse her şeyimizden haberdar gibi duruyor. Sistemi sağlam... Bir kız bu kadar uğraşmaz bence."

"O da var..." diye fikrimi onayladı.

"Ama alelade birisi gibi de değil. Öyle olsa Balın'a hallenir, iki küfür yer, biterdi olay. Herif ayrı odalarda kalmamıza bile sevindi," diye anlattığımda, bir önceki geceki olay aklıma geldi ve öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım. "Bizimle uğraşacak kadar fazla olan o beyni biraz çalışıyorsa, karşıma çıkmaz... Olur da çıkarsa, o zaman bizi işlettiği o üstün teknolojisini götüne sokarım onun!" Emir, şaşkın şaşkın baktı yüzüme. "Ne bakıyorsun oğlum? Onu bulup kazığa oturtsam hakkım!" Tekrardan önüme dönüp öyle devam ettim konuşmaya. "Dün gece var ya... O geceyi asla unutmayacağım ve karşıma çıkmaya cesaret ettiği gün yapacağım ilk hamlemi, o gece için yapmış olacağım!" Konuştukça, kendi kendimi gaza getirip daha da öfkeleniyordum. "Neyse. Konuşmanın faydası yok şimdilik. Ben duşa giriyorum. Üstüm başım hep kum!" deyip kalktım oturduğum yerden.

Balkondan çıktıktan sonra attığım ilk adımda aklıma öyle bir şey geldi ki... Başımdan aşağı kaynar su döküldü sanki. Hemen balkona geri dönüp öksürdükten sonra konuştum. "Emir!" Benim yaptığım gibi izmariti balkondan aşağı atıp bakışlarını bana çevirdi. "Dün Balın mesajın senin numarandan geldiğini söylemişti?" diye sorguladım şüpheci bir tavırla.

"Yok artık lan!" diye karşı çıktı bir anda. "Senden şüpheleniyorum Emir, mesajı atan sensin de tam olsun bari!" deyip öfkeyle kaşlarını çattı. "Manyak mısın oğlum, Balın

iki günlük tanıdığım bir insan. Numarasını nereden bileyim, vahiy mi indi?" diye savundu kendisini. "Herhâlde açık havada beynine fazla oksijen kaçtı?" diye atarlanmaya devam edince suçlu hissettim kendimi.

"Tamam be oğlum! Kızma hemen. Ben sana mesajı atan sensin demedim ki. Yani yaptığı şerefsizliği söylüyorum. Resmen seni kullanarak bize oyun oynadı." diyerek, Emir'in haklı olan öfkesini yatıştırmaya çalıştım. Durduk yere suçlamam doğru bir davranış değildi çünkü... Kendimi açıklamak zorundaydım. "Yanlış anlama beni!" deyip omzuna dokunduğumda, bakışlarını bana çevirdi ve gönlünü alıp karşılıklı gülümsedikten sonra duşa girdim.

Emir'in hâlâ balkonda olduğunu görünce belimde sarılı olan havluyu yatağın üzerine bırakıp hızlıca üzerimi giyindim. En son tişörtümü de giyip saçlarımı havluyla kurularken geldi Emir. "Kahvaltı yaptınız mı siz?" diye sordum. Yüzünde ilk önce anlam veremediğim neşeli bir ifade ve gülüş yer edince aldım cevabımı. Bu neşenin sebebini ise sonra anlayabildim.

"Beren'le beraberdik!" deyince, gülüşü daha da yayıldı yüzünde. Şaşkınlıktan kocaman açtığım gözlerimdeki imadan bir şeyler anlayıp sanki onlara cevap verircesine salladı başını. "Kahvaltıyı beraber yaptık!"

O sırıttıkça ben, ben sırıttıkça o daha da çok sırıtmaya başladı. "Vay anasını!" diye bağırdım sevinçle. "Eee?"

"Çayının içine yüzük atmıştım. Sohbet ederken bir yandan da çaylarımızı yudumluyorduk. Bir ara yüzüğü unuttum ben de. Kız yutuverdi yüzüğü. Az kalsın ölüyordu."

diye ciddi ciddi anlatırken, yalnızca birkaç saniye harcadığı bir duraklamanın ardından devam etti konuşmaya. "Zar zor çıkardık yüzüğü. Hayır, ölmesinde değilim, yüzük çok pahalıydı!" diye söyleyeceklerini bitirdiği anda omzuna vurdum bir tane o an gülerken. "Ne olmasını bekliyorsun ki? Basbayağı önce sizi konuştuk. Sonra biraz havadan sudan konuşup eğlenirken yine anlamadığım bir anda sevgilisine geliverdi konu!" Sonlara doğru kelimeleri iyice homurdanmaya dönüşmüştü. "Her muhabbetten de fırlıyor şerefsiz!" Zaten belirgin olan çene kemikleri, dişlerini birbirine bastırınca daha çok belirginleşti. "Şansım olsa da dünyada erkek başına düşen dört kız hakkımı ona verip Beren'le takas edebilsem..." diye saçma bir hayal kurarken, yatağın kenarına oturdu.

"Herifteki lükse bak. Sanırsın dört kız da yanında hazır." diye Emir'in duyabileceği bir şekilde söylenerek yanına gidip oturdum. "Sapsın oğlum, hatırlatırım!"

"Valla kanka, hayatıma girecek kız Beren olmayacaksa, sap yaşar, öylece geberip giderim." diye, belki de kolay kolay çoğu erkeğin kuramayacağı kadar iddialı bir cümle kurduğunda, takdir ettiğimi belli eden bakışlarla karşılık verdim. "Öyle yani... Seviyorum abi, ne yapayım!" deyip çaresizce omuz silkmesiyle üzdü bu sefer de. Beren'e karşı çaresizliği çok etkiliyordu beni. "...ama ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Eskisi gibi değillermiş artık..."

"Kim? Kimle eskisi gibi değilmiş?"

"Beren işte... Sevgilisiyle eskisi gibi değillermiş, hatta..." Anlam veremediğim bir heyecanla bana dönünce daha da merak ettim söyleyeceğini. "Hayatında başkasının olduğundan falan şüphe ediyormuş. Eh, bunları da beni bir dost olarak gördüğünden anlatmış..."

"Oğlum bırak, bugün o seni dost görür, yarın biz sizi el ele görürüz!" diye Emir'e umut verici şeyler söyleyince gözlerindeki parıltıyı rahatlıkla görebilmiştim.

"Yok be! Öylesine kuruntu yapıyordur. Dünkü bugünkü ilişki değil ki hemen bitsin." Bu kez bir öncekinin aksine umutsuzluk dolu bir ses tonuyla konuşup yine aynı umutsuzlukla silkti omzunu. "Neyse. Kim nasıl mutlu oluyorsa öyle yaşasın!"

"Ya ayrılırlarsa?" diye Emir'in de cevabını bilmediği bir soru sordum. Alt dudağını sarkıtıp yine omuz silkerek cevap verdi. "O zaman paylaşır mısın onunla hislerini?"

"Belki... Bilmiyorum."

"Sen de fazla iyi niyetlisin be Emir! Beren üzülmesin diye hislerini saklayıp kendini üzüyorsun." diye aklını karıştırdıktan sonra, "Neyse... Karnım zil çalıyor, ben gidip karnımı doyurayım!" deyip kalktım oturduğum yerden.

Otelin koridorunda seri adımlarla yürürken, hemen yanında olduğum kapının açıldığını duysam da önemsemeyi pek düşünmüyordum açıkçası. Fakat içeriden dikkatsizce çıkan kız ile çarpışınca, benim ne düşündüğümün hiçbir önemi kalmamıştı.

Çarpan taraf olduğu için suçluluk duygusunun yerleştiği gözlerle karşılaşmamla, "Özür dilerim! Çok... Çok özür dilerim!" diye defalarca özür dilemesi bir oldu. Çarpıştığım

kişi Hazal'dı ve o da beni tanıyınca mahcup ama sevecen bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Canını yakmadım, değil mi?" diye sordum ben de aynı şekilde gülümserken. "Sonuçta sen çarpmış olsan da... Yani!" Cümlenin sonunda gelecekleri tahmin ettiğim an susup geçiştirdim. Balın'ın saydırdığı gibi kızın yüzüne karşı, çelimsizsin, çarpıksın, röntgen gibi geziyorsun ortalıkta mı diyecektim? Sanki aklımdan geçirdiklerimi duymuş da şakaya vurmak istermiş gibi gülünce, önce tedirgin olup sonra aynı şekilde gülerek karşılık verdim.

"Hazal..." deyip elini uzatınca, ben de ismimi söyleyerek, uzattığı elini sıktım. "Resmî olarak tanışmamıştık!" deyince söyleyecek bir şey bulamayıp tekrardan gülümsemekte buldum çareyi. "Nereye gidiyorsun?"

"Kahvaltıya biraz geç kaldığım için henüz gidiyorum maalesef!" dediğimde alt dudağını ısırdı. "Sorun ne?"

"Şimdiye kalmamıştır. Biliyorsun, saati geçti!" dediği an yere yığılasım gelmişti.

Açım ben, diye haykıran midemi her ne kadar duymazdan gelmeye çalışsam da imkânsızdı çünkü ciddi anlamda karnım açtı ve şu an Hazal'ı bile muzlu puding gibi görme ihtimalim vardı. "Hadi ya!.." diye sızlandım. Bir, töre filmlerindeki gibi diz dövüp ağıt yakarken bir yandan da zılgıt çalmadığım kalmıştı, utanmasam onu da yapacaktım ama... Utandım! Bu saçma düşünceyle kendimi tutamayıp gülünce Hazal da bana eşlik etti sebepsizce.

"Aç kalma, bari dışarıdan bir şeyler ye. Malum, akşam saatine çok var daha!" deyince, içimden Balın'a kızarken buldum kendimi. Şu âna kadarki konuşmalarıyla bile Hazal iyi bir kız olduğunu belli ediyordu çünkü.

"Mecbur!" deyip omuz silktim. "Öyle yapayım bari. Sen nereye?" diye sordum, ayıp olmasın diye.

"Hiç, ben de sıkıldım biraz, çıkmak istedim." deyip omuzlarından aşağı uzanan sarı saçlarını geriye attı. Dikkatlice baktığımı fark edince gülümsedi. "Bu sıcaklarda pek tahammül edilmez oluyorlar!"

~

Balın, duştan çıktığı andan itibaren neredeyse bir saattir oda arkadaşının bitmek bilmez merakını gidermekle uğraşıyordu. Anlattıkça anlattırıyor, sordukça ardından yeni sorular sıralıyordu Beren. Oysaki kumsalda geçirdiği güzel uykunun devamını gün boyu yatakta yaşama hayalleriyle gelmişti odasına Balın. Bir ara öyle sıkılmıştı ki Beren'in kafasına sert bir cisimle vurarak bayıltıp kurtulmak gibi bir ihtimali düşünecek kadar gözünün döndüğünü hissetti.

Saatler sonra Beren'in susmasını fırsat bilip hemen uzandı yatağına ve telefonunu eline alıp internette bir şeylerle uğraşmaya başladı. Önce birkaç takip ettiği blogu, sonrasında ise sosyal medya hesaplarını kontrol ederken elindeki telefon titreyince, korkuyla iç çekmekten kendini alamadı. Bildirim panelini aşağıya kaydırdığında, telefonunun titreme sebebinin Snapchat bildirimi olduğunu görüp rahatladı. Korkuyla tuttuğu nefesini serbest bırakırken, "Panik atak oldum resmen be!" diye söylenip öfkeyle kaşlarını çattı ve "birgun" kullanıcı adıyla gönderilmiş olan bildirime tıkladı. Özelden gönderilen iki snap'i izlerken şaşırıp kalmış, hangi ara yattığı yerden doğrulduğunu dahi fark etmemişti. İlk snap Çınar ve Hazal'ın fotoğrafı, bir sonraki ise gülüşürlerken çekilen birkaç saniyelik bir videoydu. Öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı Balın. Nedensizce nefret etti o an Hazal'dan.

Sinirden deliye dönüp kara kara ne yapacağını düşünürken, bir kez daha titredi telefonu. Bu kez korkuyla değil, büyük bir öfkeyle aldı eline az önce hemen yanına bıraktığı telefonunu. Bu seferki, siyah bir ekrana yazılmış yazıydı:

"Evini paylaştığın adam, kalbini bir başkasıyla paylaşmak üzere... Bugün veya yarın ama bir gün..."

Onuncu Bölüm

Haftalık bize verilen ve doya doya gezip tozduğumuz üç günün sonunda herkes odasına çekilmeden önce vedalar edilmişti. Kolumu hafifçe aralayıp "Hadi hayatım, gel odamıza çekilelim!" diye dalga geçtim Emir'le. Geçirdiğimiz üç gün, sanki yıllardır süren bir dostluk süreci gibiydi. Dörtlü olarak her fırsatta bir araya gelip zamanımızı birlikte geçirirken, birbirimizi daha iyi tanımıştık. Bu yüzden daha rahat alay edebiliyordum Emir'le. Eh, artık bir asır Balın benimle, ben de Emir'le bu konu hakkında alay edip eğlenirdik. Gerçi Murat Hoca, sözünde durup ayrı yatakları olan odaya geçmemizi sağlamıştı ama olsun, her hâlükârda eğleniyordum ben.

"İyi geceler çocuklar!" deyip el salladıktan sonra, Balın'ın arkasından odaya girdi Beren de. Balın... Dünden beri durgundu. Konuşmalara çok katılmıyor, gülmüyor, eğlenmiyor ve soğuk davranıyordu. Birkaç kez sorduğumda ise hiçbir şeyinin olmadığını söylüyordu tersleyerek.

Emir'le odaya girdiğimizde, ben ışıkları açmak için duvarda düğme ararken, o keyiften kahkahalar atmaya başladı. Işıkları birkaç saniyenin ardından açtıktan sonra, "Hayırdır?" diye sorup kapıyı kapattım. "Ağzın kulaklarında... Ne oldu?"

"Bugün Beren sarıldı ya bana... Kokusu sindi üzerime!" deyip tişörtünün yakasını burnuna kaldırıp derin bir nefes çekti içine. "Oğlum, ben bu kızı seviyorum be! Var ya, sen de iyi ki varsın ha!" deyip omzuma koydu elini. Söyleyeceklerinin henüz bitmediğini, iyi ki varsın deme sebebini de söyleyeceğini düşünerek hiçbir şey söylemeden onun konuşmaya devam etmesini bekledim. "Senden önce kimseyle paylaşamıyordum. Yemin ederim insan rahatlıyor!"

"Her zaman... Derdin veya mutluluğun fark etmez. Dostuz biz, paylaşabilirsin!" deyip duygusal bir ortamın zeminini attım.

"Kardeşimsin!" deyip sarıldı bir anda.

Aynı şekilde kollarımı sırtına koyduktan sonra, "Kardeşiz!" diyerek, söylediğinin benim açımdan da geçerli olduğunu dile getirdim.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra üzerimdeki ceketi çıkarıp yatağın üzerine attım. O sırada Emir, masanın üzerinde duran paketi alıp balkonu işaret edince, arkasından seri adımlarla balkona çıktım. Benim gibi yere oturmayı alışkanlık edinen Emir, balkondaki yerini çoktan almıştı bile.

Elindeki çakmak, ancak birkaç kez denemeden sonra ateş alıp dudaklarının arasında yanmayı bekleyen sigarasını yaktı. Aldığı ilk nefesi üfledikten sonra, "Balın'la bir sorun mu oldu?" diye sordu. Eh, şaşırmama gerek yoktu çünkü Balın'ın değişen tavrı bariz ortadaydı. Bilmediğim yönünde kullanmak istediğim cevap hakkımı omuz silkerek belli ettiğimde, "Kız milleti..." diyerek, erkekler arasında genel bir teselli cümlesiyle karşılık verdi. "Şu lavuk bir şey yapmış olmasın?" deyince, aklıma hiç gelmeyen bu olasılıkla aklım karıştı. Olması muhtemel bir durumdu

çünkü. "Tabii amacının sizin arkadaşlığınızı bitirmek olduğunu varsayarsak..."

"Hiç bilmiyorum ki... Soruyorum, bir şey söylemiyor da!"

"Çınar!.." dediğinde, arkasından geleceklere kendimi hazırlamaya başladım. "Bir şey söyleyeceğim ama hemen fevri davranmak yok?" Onaylarcasına salladım başımı. "Balın sana karşı bir şey hissediyor olmasın?" Bu ihtimal, Balın'a veya bana... defalarca yöneltilen bir soruydu. Alışmıştık artık.

"Yok canım, olur mu hiç öyle bir şey? Saçmalama oğlum!"

"Hemen ne kestirip atıyorsun ki? Abi, olamaz mı yani? Aynı evin içinde yaşıyorsunuz. O bir kız ve sen de bir erkeksin. Bu insanlığın doğasında var. Hissedilmesi muhtemel bir duygu değil mi aşk? Neden olmasın?"

"Lan! Oğlum, saçmalıyorsun. Balın benim gözümde her sıfata girer. Kardeş, dost, sırdaş... Yeri gelir anne, abla bile olur ama asla... Asla sevgili olmak için bir tercih, bir seçenek olamaz. Olmaz!" diye kesin ve normalden biraz yüksek bir ses tonuyla konuştum, söylediklerimi iyice anlasın diye.

"Tamam... Tamam, bir şey demedim!"

"Ben aslında sana veya bu şekilde soranlara kızmıyorum. Yaşadığımız kültürdeki düşünce şu: Kız ve erkek aynı ortamda bulunamaz! Oysa kız veya erkek olmak bir şeyi değiştirmiyor ki. Karşı cinsten herkese âşık olacaksın diye bir kanun mu var?" Soruma cevap beklemediğim halde durdum birkaç saniye ve sonra konuşmaya devam ettim. "Eh... Beyni sadece belden aşağısına hükmeden insanlar olduğu sürece bu algı gayet normal aslında. Ne bir kız ne de bir erkek için karşı cins bir obje değil abi! Karşındaki insana bakış açın çok önemli. O insanın önce kalbine

inmen gerekir. Onu anlaman... Düşüncelerinin uyuşuyor olması... İşte tüm mesele bu... Eğer bunu yapabiliyorsan, hangi ortamda olduğunun bir önemi yoktur bence." Söylediklerime hak verircesine salladı başını. "İnsanın kalbinde art niyet yoksa, en iyi dostum diyebileceğin kişi karşı cinsin olabilir gayet. Ayrıca burada amaç da çok önemli... O insanla aranda kuracağın bağın amacı ne? Eğer o insanda aşkı ararsan, bir süre sonra zihnin tarafından kandırılır, âşık olduğunu zannedebilirsin. Âşık olacağım diye gitmemeli bence bir insana. Zaman... Dostluğu da getiren o, aşkı da." Başımı arkaya atıp ciğerlerime doldurduğum havayı sesli bir şekilde bıraktım dışarıya. "Ha, söylediklerime katılırsın veya katılmazsın ama ben bu şekilde düşünüp yaşıyorum. Bak, dört yıldır aynı evde kalıyoruz. Yemin ederim bir gün bile kötü bir düşünce yer etmedi aklımda ona karşı. Aramızdaki bağ ise sağlam bir dostluk yönünde gelişti. İyi ki dedirtecek yönde hem de." Başımı Emir'e çevirerek devam ettim konuşmaya. "Kader bana büyük kıyak geçti be kanka!"

"Helal olsun valla. Aşkta da aynı şansa sahip olmanı dilemekten başka bir şey kalmadı söyleyecek!"

"O şansı benden önce hak eden biri varsa o da sensin!" deyip gülümserken elimi omuzuna koyduktan sonra hafifçe sıktım. "...ama sana tavsiyem, her ne pahasına olursa olsun hislerini onunla paylaş. Karşılığı olmasa bile çünkü sonra keşke demeni istemem. Keşkeler daha çok yakar insanın canını." Söylediklerimden sonra bakışlarını yere çevirdi. Bir an gözlerinde o cesareti, gözü karalığı görür gibi olmuştum. "Amma konuştum be!" deyip geriye yaslanarak sırtımı duvarın soğukluğuyla tekrar buluşturdum.

Söylediklerimin üzerine birkaç şey ekleyip önce kendi kendisini iyiden iyiye gaza getirdi Emir ama sonrasında ise Beren'le birkaç gündür iyi giden ilişkisinin, itiraf ettiği anda biteceği korkusuyla vazgeçti tekrardan.

Anlık ruh hali değişimlerini dakikalar boyu izledikten sonra nihayet proje için çalışmalara başlama vakti geldiğinden, Murat Hoca'nın isteği ile yeniden toplandık. Sahilden uzakta bir ortamda çalışacağımızı söylemişti Murat Hoca. Yeşilin ve huzurun çok daha fazla olduğu bir yerde... Belki de böyle bir ortama en çok ihtiyacı olan bendim şu günlerde. O yüzden gidene kadar heyecandan sabırsızlanmaya başladım.

Çok büyük bir ihtimalle, Murat Hoca'nın abarttığını düşünüyordum. Ta ki bahsettiği ortamı kendi gözlerimle görene kadar... Gerçekten harikaydı! İnsanın herkesten uzaklaşıp tek başına dolaşası geliyordu. Düşünmek için, aranan huzuru bulmak için birebir ortamlardan birisiydi burası.

Murat Hoca, ödevin konusunu bir kez daha hatırlatıp gruplar halinde fazla uzaklaşmadan çalışmamız için benzer uyarıları yaptıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Ancak herkes, henüz herhangi bir projeye yönelik girişimde bulunmadan çevresini hayranlıkla izlemeye devam ediyordu.

Balın birkaç adım ilerimde Beren'le birlikte duruyordu. Emir ise Burak'la derin bir konu hakkında tartışıyordu. Belki de yalnız oluşumu fırsat bildiğinden usulca yakınıma gelişini fark etmeyip bana seslendiğinde irkildiğim Hazal'a çevirdim bakışlarımı. Saçlarını tepeden, oldukça dağınık gözüken bir topuz haline getirme çabası içerisinde yaklaştı yanıma. Boynunda kamerası vardı.

"Nasılsın?"

"Normal. İyi... Sen?" diye kesik kesik cevaplar verirken, gözümün ucuyla Balın'a baktım kısa bir süreliğine. Henüz görmemişti fakat Hazal'ın yanımda oluşunu pek hoş karşılamayacaktı muhtemelen. Sebebini bilmediğim bir konuda bana kızgınken, bu durum yüzünden daha çok sinirlenecekti hatta.

"İyiyim ben de." dedi, benim gergin halimin aksine neşeli bir ses tonuyla. Bir kez daha Balın'a baktığımda, bakışlarımı takip ederek Hazal da bakmaya başladı Balın'a. "Kızmasından mı korkuyorsun?" diye sordu yeniden bana bakıp.

Başımı iki yana sallarken, "Hayır... Neden korkmam gerekiyor?" diye sordum anlamazdan gelip.

"Kız arkadaşın... Benimle konuşmandan rahatsız olabilir diye düşündüm. Sonuçta kim olsa kıskanır sevgilisini, değil mi?" demesiyle gülmeye başlamam bir oldu. Sinirlerim bozulmuştu artık, her yeni tanıştığım insanla önce, Balın'la sadece arkadaşız, konuşması yapmaktan. "Ne oldu?" diye sordu anlamaz anlamaz yüzüme bakarak.

Gülmeme engel olup sorusuna cevap verdim. "Sevgili değiliz!" Şaşkınlıkla kaldırdı kaşlarını.

"Ciddi misin sen?" Başımı onaylarcasına sallayarak verdim cevabımı. "Ya... Özür dilerim. Ben sandım ki..."

Çatık kaşlarımı düzeltip gülümsedim usulca. "Yok, yok... Önemli değil. Balın'la samimiyetimiz biraz fazla. O yüzden insanlar çoğunlukla sevgili sanıyor bizi!"

"Ben de onlardan biriyim!" deyip söylediklerine tatlı bir gülümsemeyle eşlik etmesinin birkaç saniye sonrasında, öfke dolu olduğunu yalnızca benim anlayabileceğim bir tavırla Balın geldi yanımıza.

"Nar Tanem!" deyip koluma girerken, Hazal'a attığı bakışlar... Ah, Balın'ın yerinde sevgilim olsaydı, eminim ki çok daha az tepki verirdi şu durumda; çünkü şu an içinde bulunduğumuz durum, iki yabancı insanın ayaküstü sohbet etmesinden başka bir şey değildi fakat Balın... Kesinlikle şu an aklında Hazal'a dair binbir öldürücü plan kurmuştu bile.

"Gel Balım!.." diyerek, Balın'ın tavrı yönünde karşılık verdim. Hazal ise çoktan Balın'ın yapmaya çalıştığı ve yaptığı şeyleri anladığından, az önceki yüz ifadesinden eser kalmamıştı şimdi.

Balın'ın yüzünde sahte olan bir gülümse yer ettiğinde, "Merhaba!" dedi Hazal'a. "Balın ben..." Daha da yayıldı yüzüne sahte gülümsemesi.

İkisi arasında oluk oluk akan negatif elektrikten kaçıp kurtulma isteğiyle dolup taşsam da ortamda olabildiğince gergin olan iplerin kopmaması adına hiçbir yere kıpırdayamıyordum. Balın'ın alttan alttan zıt gidişine karşılık aynı sahte gülümsemeyle karşıladı Hazal, Balın'ı. "Ah, merhaba! Balın... Ne kadar farklı bir isim?" deyip sustu ya da o an Balın ile aynı anda birbirimize bakıp aynı şeyi düşündüğümüzden çevredeki seslere kulak tıkamıştık, bilmiyordum. Gizleyemeyeceğimiz kadar fazla olan şaşkınlığımız gözlerimize ayna tutmuşken, yaklaşık bir dakika bakışmanın ardından tekrardan döndük Hazal'a. "Memnun oldum. Ben de Hazal..." deyip el uzattı Balın'a. Hâlâ şokta olduğunu düşünüyordum. Biraz sonra Balın, güç bela Hazal'ın elini sıktığında, "Pekâlâ... Sonra tekrar görüşürüz!" deyip bana karşı gerçekten samimi, Balın'a karşı ise sahte olan son bir gülümseme bahşedip uzaklaştı yanımızdan. Geriye kalan

ise yalnızca, dakikalar önce şaşkınlığın bir mürekkep gibi yayıldığı gözlerimizin yeniden buluşması...

"Adım gibi eminim abi!" diye kesin bir sesle konuştu Balın yürürken, rahat edebilmek adına saçlarını topladığı sırada.

"Ne oldu ki?" diye sordu az öteden Beren, hemen Emir'in yanında otururken. "Neyden eminsin?"

"Hazal!.. Mesajı atan o yelloz değilse benim de adım Balın değil!"

"Oha!" diye bağırdığı anda korkuyla sıçradı Emir. "Ne demek Hazal? Yelloz mu mesaj atıyormuş size?" Öyle bir bağırıyordu ki ağaçlar dile gelip sağır mı var karşında, ne bağırıyorsun kızıl yelloz, derlerdi Balınsı bir tavırla. Gözümün ucuyla önce biraz uzağımızdaki Hazal'a, sonra başka duyan var mı diye diğerlerine baktığımda, neyse ki herkesin kendi halinde olduğunu görüp rahatladım. "Kızım, nereden anladın, detaylıca anlatsana!" diye heyecanla yerinde kıpırdanıp daha da yaklaştı Balın'a. "Hadi, çok heyecanlandım!"

"Of Beren! Anlatacak detayım olsa yanınızda işim ne? Kesin biliyor olsam gider o yellozu yolar, küp küp doğrardım!"

"Vallahi benden sana tam destek. Parçala yellozu!"

"Köpek..." diye homurdandı öfkeyle Balın.

"Sinsi..." diye devam ettirdi Beren.

"Yılan..." Beren'in ardından Balın'ın devam etmesiyle Hazal'a karşı nefret cemiyeti kuruldu ve hakaretler başarıyla yağdırılmaya başlandı.

"Iyy! Kenafir gözlü." deyip yüzünü buruşturdu Beren.

"Geri zekâlı!"

"Ay, resmen biz Allah'ın lütfu, o kazulet suratlı Allah'ın cezası..." Emir de ben de şaşkınlıktan kocaman olmuş gözler, bir karış açılmış ağızlarla izliyorduk ikisi arasındaki paslaşmayı. "Ayakları da kocaman zaten... Kesin kırk beş numara giyiyordur o!"

"Beyni küçük anacım!"

"Hiç sorma ayol! Paçoz resmen." Aniden gaza gelmiş olmalı ki tıpkı Balın gibi birkaç hamleyle Beren de saçlarını toplayıp öyle devam etti. "Çarpık bacaklı gudubet!"

"Yılan bakışlı. Bir de diyor ki ne kadar farklı bir isim... Sana mı kaldı benim ismimin farklılığı, biçimsiz yelloz!"

"Kızlar..." diye mırıldandım susmalarını istemek için fakat kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki beni duymadılar bile. "Balın!.." Hâlâ devam ediyorlardı Hazal'a sayıp sövmeye. "Beren!"

"Şeytan kılıklı!"

Asla susmuyorlar, peş peşe saydırmaya devam ediyorlardı. Ta ki ben, "Yeter be, bi' susun!" diye bağırana kadar.

"Asıl sen sus!" diye bağırarak karşılık verdi Balın.

"Nedenmiş o?" diye Balın'dan daha fazla bağırarak zıtlaşmaya devam ettim.

"Benden çok bağırma!" diye bağırdı, benimkinden daha yüksek bir sesle.

"Bağırırsam ne olur?" diye yeniden bağırarak döngüyü devam ettirdim.

"Boğazın acır, kıyamam, diyeceğimi mi sanıyorsun, ne o bakışlar?" deyip kaşlarını çattı öfkeyle. "Ağzını yırtarım senin!"

Biz Balın'la birbirimize ölümcül bakışlar atarken Emir tuhaf tuhaf yüzümüze bakarak, "Abi siz manyak mısınız?" diye sorup "Allah'ım, çevremde aklı başında insan yok..." diye söylendi.

"Ay, ben hariç..." diyerek üzerine alınmamayı tercih etti Beren.

"Sen hariç..." deyip Beren'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi Emir. Beren tekrardan Balın'a dönüp kendi aralarında Hazal hakkında konuşmaya devam ederken, Emir başını önüne çevirip konuşmaya devam etti. "Sen hariç çünkü iyikimsin sen benim!" Hemen yanında olmasaydım duyma imkânım asla olmazdı bunları ki Beren eğer Balın'la konuşmuyor olsa, kesinlikle duyardı Emir'in bu söylediklerini. Sadece elimi omzuna koymakla yetinip herhangi bir şey söylemedim.

Emir ve Beren'in yanından ayrılırken uzaklaşıp yerlerimize oturduk Balın'la. İkisi aynı bölümde olduğundan birlikte çalışıyorlardı haliyle. Karşılıklı bir şeyler konuşuyorlar, sonrasında Beren elindeki deftere notlar alıyordu. Ara sıra uzaktan dahi olsa duyulan gülüşmelerine bakılırsa, aralarındaki samimiyet günden güne artıyordu.

"Balın!.." diye fısıldadım.

"Hı?" diyerek ne olduğunu sordu Balın. Beren'in aksine elindeki defteri keyfince karalıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum asıl söylemek istediğimi biraz erteleyerek.

"Hazal denen kızı... Bize yaptıkları aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum!" derken, zar zor yatıştırdığımız öfke yine yer etti gözlerinde. "Bak bak, telefonla uğraşıyor. Birazdan mesaj gelirse şaşırma!"

"Ya bırak şimdi Hazal'ı, mesajı... Ben sana bir şey söyleyeceğim!" deyip söylemek istediğim şeye getirdim konuyu.

"Ne söyleyeceksin? O gün Hazal'la çok eğlendik, yakında düğünümüz var falan mı?" derken, bir seste olabilecek en büyük imaya sahipti sesi. "Ha yoksa benden şahit olmamı falan mı isteyeceksiniz, he?" Öfkeyle Hazal'a baktı birkaç saniye ve sonra muhtemelen konuşmaya devam etmek için geri döndü bana. "Bana bak Çınar Efendi! Eğer şu kadar yılın hatırı varsa, o kıza karşı bir şeyler hissetmezsin. Aşkmış, sevgiliymiş... Hele bir deneyin, ikinizi üst üste koyup ondan sonra lime lime edip Hazar gölüne atmaz mıyım?"

"Kızım, ne sevgilisi ne Hazar gölü? İyi misin sen?" diye sordum tuhaf tuhaf bakarken. Evet, tuhaf bakıyordum çünkü söylediklerine dair hiçbir anlam çıkaramamıştım.

"Canım, mesajcımız bana sizin muhteşem İzmir karelerinden birkaçını ulaştırdı!" diye bağırdığında, korkuyla sıçrayıp bu kez şoke olmuş halde bakmaya başladım. "Kesin mesajcı o. O görüntüleri de götüne başına yerleştirdiği kameralarla çekip atmıştır."

"İnanmıyorum..." diye fısıldadım şaşkınlık içinde. Balın'ın bu anlattıklarından sonra Hazal'a karşı düşüncelerim saniyeler içinde değişmeye başlamıştı. "Demek o yüzden kaç gündür böyle davranıyorsun...ama yok, Hazal yapmaz abi, sanmam!" diye karşı çıktım nedenini bilmeden. Aslında nedenini bilmemekten değil, Hazal'ın gerçekten iyi bir kız olduğuna inandığımdan bu durumu yakıştıramamıştım ona.

Başka hiçbir şey konuşmadan, Hazal'ı zihnimin içinde kurduğum mahkemede yargıladım uzunca bir süre. Elimizde

olan yapboz parçalarını birleştirmeye çalıştım fakat resim bir türlü tamamlanmıyordu. Eksikti bir şeyler...

Kendi içimde verdiğim bu mücadele karşısında yıprandığımı hissederken, çevremdeki insanlara baktım teker teker. Hayatımda başrol oynattığım güven, şu birkaç gündür figüran bile olamıyordu ne yazık ki. İnsanlara güvenmenin aptallık olduğunu düşünür ama yine de en büyük aptal olup körü körüne güvenirdim. İşte tam o anda enkaz altında kalan güvenime bir darbe daha vurdu titreyen telefonlarımız. İkimize birden aynı anda gelen mesajın normal olmadığını anlatıyordu bakışlarımız. Balın'ın yüzünde gözle görülebilecek kadar belli bir korku yer ederken, gelen mesajı okumak için aldık telefonlarımızı elimize.

"Gerçekler bir nefes uzağındadır insanın ama insan kördür çoğu zaman, göremez... ve sağırdır, duyamaz."

On Birinci Bölüm

"Balın, dur!" diye bağırırken, bir yandan da dengesiz attığım adımlarımın bana ihanet edip bedenimi yere sermemesi için dua ederek peşinden koşuyordum. "Balın!" Arkasından gidişimi, durması için bağrışımı kesinlikle umursamıyor ve şu an çok net belli olan bir öfkeyle, korktuğum şeyi yapmak üzere yürüyordu seri adımlarla. "Ya kızım bi' dursana!"

"Bana baksana sen!" diye bağırdığında, tüm odak noktası Balın oldu saniyeler içerisinde. "Derdin ne senin?" diyerek biraz öncekinin katbekat fazlası bir sesle bağırdığında, Hazal şaşkınlıktan hiçbir tepki veremeden öylece donup kalmıştı.

"Balın!.. Sakin ol!" deyip kolundan çekmeye çalışsam da bir fayda etmedi.

"Bırak Çınar!" diye bağırıp hışımla kolunu çekti. "Sıkıldım artık bu kızın yaptıklarından!"

"Saçmalıyorsun. Kesin değil onu yapanın kim olduğu. Bak, haksız çıkarsan çok utanacaksın bu yaptığından!" diyerek sakinleştirmeye çalıştım fakat Balın'dı bu, öfkelenince gözü hiçbir şeyi görmez, kulağı hiçbir şeyi duymazdı.

"Ben ne yaptığımı da biliyorum, o mesajları kimin attığını da!" deyip Hazal'a döndü yeniden. "Evet... Açıklama bekliyorum!"

Hazal, her ne kadar neye uğradığına şaşırsa da sakin bir tavırla kalktı oturduğu yerden. Dağınık topuzundan omuzlarına dökülen saçlarını geriye atıp yüzüne düşenleri de kulağının arkasına parmaklarıyla tararken, cesur bir tavır yerleştirdi yüzüne. Ne kadar güzel olduğunun ilk kez farkına vardığım mavi gözlerini kısarak baktı Balın'a. "Sorun ne?"

"Sorun ne mi?" Bir anda güldü Balın sinirden. "Sorun ne öyle mi?" Bir anda ciddiyete bürünüp bir adım daha yaklaştı Hazal'a. "Yaptıklarını başkasından dinlemek gibi bir fantezin mi var?"

"Ne?" deyip kaşlarını çattı Hazal. "Ne saçmalıyorsun?.. Çınar?" deyip bana baktı. O an gözlerinde gördüğüm bir ifade ile anladım mesajları atan kişinin Hazal olmadığını.

"Muhatabın benim, Çınar değil!"

"Bak, inan seni öfkelendiren her ne ise arkasında ben yokum. Ya, daha biraz önce tanıştık, ne yapmış olabilirim ki ben sana?" diye sordu Balın'ın aksine daha yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Balın, "Telefonunu ver o zaman!" dediğinde, Hazal bu kez şaşkınlıkla kaldırdı kaşlarını.

"Hayır!" diyerek, Balın'ın emir verircesine telefonunu isteyişini kesin bir sesle reddetti.

"Neden? Mesajları senin attığın ortaya çıkacak diye korkuyorsun, değil mi?" derken, kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Ne düşünmek istersen onu düşün. Gerçekten daha sonra pişman olacaksın böyle davrandığın için. Çünkü her

ne konuda suçluyorsan beni, yanlış kişi olduğumu anlayacaksın."

"Madem masumsun, ver o zaman telefonunu!"

"Hayır. Kendimi kanıtlamak zorunda değilim. Özelimi seninle paylaşamam!" diye tekrardan reddederken, Balın gibi kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Balın, "İnanmıyorum sana!" dediği sırada, Emir'le Beren koşarak yanımıza geldi.

"Sen bilirsin." deyip omuz silkti Hazal. "Benim hiçbir şeyle alakam yok!"

"Ay sus, yalan söyleme!" diye aniden çıkıştı Beren. Hazal cevapsız kaldı buna.

"Lütfen şu an beni yalnız bırakır mısınız?" Elindeki not defterini göstererek konuşmaya devam etti. "Malum... Uğraşmam gereken daha önemli şeyler var!" diye bir kinayede bulununca, Balın daha da sinirlenip Hazal'ın elinde tuttuğu deftere vurdu hırsla.

Defter Hazal'ın elinden savrulup yere düşerken, "Kes şu cici kızı oynamayı!" diye bağırdı Balın, her an daha da artan öfkesinin yansıdığı bir ses tonuyla. Aralarındaki gerginliğin artacağını ve Balın'ın, Murat Hoca'nın hoşuna gitmeyecek şeyler yapacağını anladığımdan, tek adımla kendimi aralarında buldum.

"Balın!" deyip omuzlarından tuttum. "Sakin ol! Bak... Kız ben yapmadım, diyor. Daha fazla üstüne gitme." Gözlerinin içine baktım çünkü söyleyecek birçok sözden daha etkiliydi çoğu zaman bir bakış. "Hadi, gidelim!"

"Teşekkür ederim..." diye çevredekilerin duyabileceği şekilde mırıldandı Hazal.

Az da olsa sakinleştirdiğim Balın, "Yok, ben sakin kalamıyorum!" deyip yeniden sinirlenip ellerimin arasından sıyrılarak öfkeyle yürümeye başladı.

Beren de peşinden gitmeye yeltendiğinde, Emir engel oldu ona. "Biraz yalnız kalsın, bırak." Sonrasında Hazal ile beni baş başa bırakıp uzaklaştılar yanımızdan.

Kısa bir süre Hazal'la bakıştıktan sonra, Balın'ın peşinden gitmeye yeltendim. Birkaç adımımın ardından, Hazal'ın, "Gidiyor musun?" sorusu üzerine durmak zorunda kaldım. Tekrardan dönüp baktığımda, gerçekten üzgün olduğunu gördüm. Balın haksızdı. Mesajları yazan gerçekten Hazal olsa dahi somut bir kanıt olmadan böyle çıkışması yanlıştı.

Aramızda açtığım birkaç adımlık mesafeyi kapatıp Hazal'ın tam karşısına geldikten sonra başladım konuşmaya. "Bak..." Samimiyetime inanması için kollarından tuttum yavaşça. "Yaşadığımız olay gerçekten çok saçma ve bu Balın'ın sinirlerini bozmuş olmalı. Evet... Sana öyle davrandığı için haksız olabilir belki ama ne pahasına olursa olsun onun yanında olmak zorundayım. O benim için çok değerli çünkü." Hafifçe tebessüm ettim gerginliğin daha fazla uzayıp gitmemesi için. "...ama yine de sana çok teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sorduğunda, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da titreyen sesi ağlamak üzere olduğunun habercisiydi.

"Balın'a karşı sert tepkiler verip olayı daha fazla büyütmediğin için." Tekrardan gülümsedim. Bu kez daha içten bir gülümseme yer etmişti yüzümde çünkü bir nevi minnettarlığımı anlaması için sarf ettiğim bir gülüştü bu.

"Rica ederim!" Ellerimi çekip tekrardan yürümek için harekete geçeceğim an, bu kez avcumun içinde hissettim küçük bir elin varlığını. Önce elimi tutan eline, sonra ise tekrar yüzüne çevirdim bakışlarımı. "İnan bana Çınar! Balın'ın bahsettiği her kimse, ben değilim!" Bir şey söylemek yerine sadece gözlerimi yumarak karşılık verip öyle döndüm yürümeye.

Balın öyle öfkeliydi ki... Attığı her adım, sanki yere izini bırakmak istercesine sertti. Olabildiğince uzaklaşmak istediğinden, uzunca bir süre nereye gittiğine dair bir fikri olmamasına rağmen yürüdü. Sadece birkaç kez bakmıştı arkasına ama arkasından Çınar'ın gelmeyişi ayrıca üzmüştü Balın'ı.

"Kimse senden daha değerli değil Bal Kız!.." diye söylendi daha da hiddetlenirken. "Kim olursa olsun karşıma alırım senin için Bal Kız!.." Sıklıkla dizili ağaçları geçtiğinde, adım atmaya daha fazla yeri olmuş, daha rahat yürüyebilme fırsatı bulmuştu. "Al işte. Onun yanında kaldı. Tanımadığı etmediği bir kızın tarafında oldu!" Çok derin olmasa da yine de yüksekçe bir çukuru son anda fark edip korkuyla geriye çıktı bir adım. Hemen ileride duran kalın gövdeli ağacın dibine oturmak üzere birkaç adım yürüdü. "...ama benim adım Balın'sa, sana bunun hesabını sormasını bilirim ben Çınar Efendi!" Üzerinin kirlenecek olmasına aldırış etmeden dayadı kendini ağacın sağlam gövdesine. "Ben dururken başkasının yanında olmak neymiş bakalım!.." Bacaklarını karnına çekti yine hırsla fakat dizleri göğsüne çarpınca acıyla bir çığlık attı istemsizce. Yüzünü acıyla buruşturup elini göğsüne bastırırken, "Daha önemli işleri varmış... Bak mesajı senin attığını tescillediğim an, bana o mesajı ileten telefonunu gö... Gözüne sokmaz mıyım?" Öfkeyle kaşlarını çatıp içinde dinmek bilmeyen ve her an daha da büyüyen kinine kulak vermeye devam

etti. "Şeytan kılıklı yelloz! Sen o masum duruşlarını Çınar'a yutturursun ancak ama ben sana o defteri yutturayım da gör!" Kendinden emin bir tavırla salladı başını.

"Gerçekten ne zaman susacaksın artık; çünkü sesin şarkımı bastırıyor!" Balın korkuyla bir çığlık daha atıp arkasını döndüğünde, yabancı olduğu bir erkekle burun buruna geldi. "Lütfen!" Sarf ettiği bu tek kelimenin altında yatan 'sus' emrini çok net algıladı Balın.

"Peki, senin beni korkutmana ne demeli? Sinsi sinsi arkamdan sokulmuşsun resmen!" Balın da, daha önce yalnızca birkaç kez uzaktan gördüğü çocuk gibi çattı kaşlarını öfkeyle. "Bak... Zaten çok sinirliyim, bana sataşma hiç!" diye kestirip attı aralarındaki konuşmayı ve yeniden önüne dönüp kollarını bacaklarına sarıp çenesini dizlerine koydu.

Genç adamdan herhangi bir tepki gelmeyince, Balın, tanımadığı bir insana sataşmasını sağlayacak şarkıyı dinlemek üzere iyice kulak kabartarak müziği duymaya çalıştı. Çevrede hiçbir ses olmamasına rağmen kulaklıktan zerre ses duyamıyordu. "Allah'ım, sağır olmak için çok gencim, lütfen kulaklığı bozuk olmuş olsun!" diye içinden geçirirken, tekrardan döndü çocuğa. Belki bu yaptığı büyük bir arsızlıktı fakat o anlık umurunda olmadan, çocuğun omzundan kablosu sarkan kulaklığın tekini alıp kendi kulağına götürdü. Birkaç saniye bekletti kulağında fakat çalan herhangi bir arkı yoktu. "Eee?" Sorgularcasına bakan gözleri karşısında devam etti konuşmaya. "Şarkı falan çalmıyor bunda?"

"Sessizlik... Dinlenebilecek en güzel şarkı bana göre. Şayet dinlemesini bilirsen!" diye Balın'a olabilecek en saçma gelen açıklamayı yaptı bilmiş bir tavırla. "En anlamlı sözler, en güzel notalar onda gizli." Bilmişlikten ukalalığa dönüşen tavrı Balın'a son derece sinir bozucu gelirken, üstüne bir de göz kırpıp Balın'ın tuttuğu kulaklığı geri aldı. "Belki kaçık olduğumu düşünüyorsun

ama merak etme, bazen normal şarkılar da dinliyorum tabii. Çoğunlukla, insanların fazla olduğu zamanlarda!" deyip dişlerini göstere göstere güldüğünde, Balın bakışlarına yansıyan tüm ifadelerini geriye çekip boş boş baktı yüzüne.

Genç adam, elinde tuttuğu kulaklığın tekini de yeniden kulağına takıp başını ağaca yasladı Balın'ı önemsemeden.

"Deli mi ne!" diye söylene söylene yeniden önüne döndü Balın.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Seni duyuyorum!" diye itiraf etti genç adam.

"Aman iyi be, bir şey demedik!"

İki yabancı, tek kelime dahi etmeden dakikalarca aynı ağacın altında oturdular öylece. Balın çevresini izledi, genç adam ise gözlerini sıkıca kapatıp her zamanki gibi kendi yalnızlığıyla baş başa zaman geçirdi.

Balın'dı bu... Konuşmadan maksimum beş dakika durabiliyor, onun da intikamını on beş dakika boyunca konuşarak alıyordu. Tanımadığı çocuğun omzunu dürttü biraz canını acıtmaya özen göstererek.

Genç adam küçük bir inleme eşliğinde öfkeyle kulaklığının tekini çıkarırken, "Ne var?" diye sordu ters ters.

"Neden buradasın?"

"Sana ne?"

"Adın ne?"

"Sana ne?"

"Ruh hastası olma ihtimalini düşündün mü hiç?"

"Sana ne?"

"Ne yani, üç sana ne ile uğurlayacak mısın şimdi beni?" diye sordu alaycı bir tavır ve ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Mümkünse..." diye cevapladı genç adam, yüzündeki isteksiz ifadesiyle.

"Aman sen de ne kaknem çıktın ha! İki sohbet edelim dedik, hata mı ettik?"

"Muhtemelen..."

"Havalı falan olmuyorsun böyle kısa kısa cevaplar verip geri zekâlı muamelesi yapan bakışlar atınca!" diye tersledi Balın, karşısındaki genç adamın bu umursamaz hallerine sinirlenirken. "Ay, sen şimdi 'bad boy'sun ya, kolumu falan tutup canımı acıtırsın birazdan!" Bu söylediğine kikirdedi kendini tutamayıp.

"Tüm gün orada oturup beni yargılamaya devam mı edeceksin?" diye sordu bıkkın bir ses tonuyla genç adam.

"Bilmem... Şimdilik iyi gidiyorum bence!" deyip omuz silkti Balın. "Sence?"

"Fazla sinir bozucu..."

"Ya..." deyip duraksadı Balın kısa bir süre. Konuşuyorlardı ama biri bir tarafta, diğeri öbür tarafta, sanki birbirleriyle alakasız gibi duruyorlardı. "Kusura bakma, sinirlerim çok bozuk, ondan böyle..."

"Önemli değil!"

Balın, tüm bedenini saran ve artık taşan öfke dalgasına yenik düştüğünden, gözünden bir damla yaş süzüldü. Sanki birileri görecekmiş gibi tedirgin olup daha çenesine bile ulaşmayan gözyaşını sildi elinin tersiyle. Tam o sırada telefonu titreyince Çınar sanıp heyecanlanarak telefonunu çıkardı cebinden fakat yine meşhur mesajcıydı kendisini rahatsız eden.

"Gerçekler ağlatmamalı seni. Ağlama, daha da güçlen!"

Mesajı okuduğu anda hemen çevresine bakındı hızlıca. Görünürde kimse yoktu. Korkuyla ayağa kalkıp kendi etrafında dönerek bir kez daha yokladı çevresini. Yine kimseyi görememişti.

Trip atacaksa bile bunu insanların ve Çınar'ın olduğu yerlerde yapmasının daha iyi olacağı düşüncesiyle seri adımlarla yürümeye başladığında, arkasından gelen sesle durdu.

"Baran!" Sessizliğin içinde yükselen sesi duyması boş anına denk geldiğinden, korkuyla irkildi Balın. Arkasını döndü tedirginlikle. Sanki ağacın geniş gövdesi ardına sığınmış gibi duran bedeninin yalnızca omuz kısmı görünüyordu. İsminin Baran olduğunu kendisinin söylemesiyle hatırlayan Balın, biraz önce takındığı tavrı yansıttı yüzüne tekrardan.

"Ne?" diye sorarken, güvende olmadığı düşüncesinin verdiği korkuyu belli etmemeye gayret etti.

"Adımı sormuştun ya... Hakkımda bilip bileceğin bu kadar çünkü..." deyip yine aynı ukala tavırla kaldırdı kaşını.

"Hakkında bir şeyler öğrenmek isteyeceğimi kim söyledi? Hayatın da senin olsun, adın da! Bak, sabrımı sınamaya çalışıyorsan hiç uğraşma çünkü bana kadar var. Sana yetmez!"

Tartışma taraftarı olmayan Baran, hiçbir cevap vermeden kulaklığını yeniden taktı kulağına.

"Allah, Allah..." deyip olduğum yerde durdum ve bakışlarım etrafta Balın'ı bulma umuduyla gezindi. "Nereye gitti bu kız bu kadar kısa sürede?" diye homurdanırken, yürümeye devam ettim. "Balın!" diye seslendim aynı zamanda, belki sinirleri yatışmıştır da karşılık verir diye. Ne yazık ki beklediğimin aksine elde ettiğim koca bir ormanın sessizliğinden ibaretti. "Yemin ederim kafayı yiyeceğim!" derken, iyiden iyiye öfkelenmeye başlıyordum. "Olaylara

bulaşsan dert, sessiz kalsan dert... Yatıştırmaya çalışsan yine dert! Hay ben böyle işin..." Ağzıma dolan küfrü sarf etmemek için öfkeyle dişlerimi sıkıp derin bir nefes çektim içime.

"Balın!" diye bir kez daha bağırıp daha seri adımlarla yürümeye devam ederken, telefonuma gelen bildirim sesiyle durdum. Snapchat'ten gelen bir bildirimdi. Umursamadan telefonu cebime koyup geri dönme düşüncesiyle olduğum yerde durdum ve düşünmek için birkaç dakika fırsat verdim kendime. "Kaybolacak değil ya, siniri geçince gelir herhalde!" diye kendimi iyice ikna ettikten sonra, usulca omuz silkip geldiğim yolu tekrardan yürüdüm. Dikkatlice bakıyordum gittiğim yerlere kaybolmamak için.

Neyse ki bizimkilerin olduğu yere kadar sorunsuz geldiğimde, derin bir oh çekip direkt Emir ve Beren'in yanına gittim.

Beren'le karşılıklı oturmuş, konuştukları her ne ise ona dalmışlardı fakat Beren, benim geldiğimi fark edince hemen dikkatini bana yönlendirdi ve "Balın nerede?" diye sordu ilk andan.

"Bilmiyorum!" deyip hemen yanlarına oturdum asık bir suratla.

"Nasıl?"

"Basbayağı işte... Kaybettim."

"Nasıl kaybettin, kavga mı ettiniz yani?" diye sordu panikle.

"Hayır!" diye cevapladım bıkkın bir sesle. "İzini kaybettim!" Tam bir şey daha söylemek için dudaklarını araladığında, elimi kaldırarak susmasını sağladım. "Nasıl izini kaybettin deme, yemin ederim cinnet geçiririm!" diye uyardım peşin peşin.

"Tamam tamam, kızma! Demedim bir şey." deyip ağzını sıkıca kapattı ve hayali fermuarını çekerek sustu.

"Hazal olabilir mi sahiden?" diye bu kez Emir sordu fakat ne yazık ki sorusunun cevabı bende de yoktu ve belki de şu an ihtiyacım olan tek şeydi bu soruya cevap bulmak.

"Bilmiyorum..." diye cevapladım umutsuzca. "Kız benim hiçbir alakam yok dedi kaç sefer. Neye inanacağımı şaşırdım!"

"Aman bırak, şunun yalanlarıyla aklını karıştırma. Timsah gözyaşları falan da döker o bir de. Kesin o bak!" diye cevapladı Beren kendince, Hazal'a olan antipatisini kenara koyamadan.

Hemen Beren'in ardından Emir, "Bana Hazal değilmiş gibi geliyor!" diye karşıt bir görüş dile getirdiğinde, Beren'in delici bakışlarıyla karşı karşıya buldu kendini. "Yani bence..." diye ekledi, birkaç kez hafifçe öksürdükten sonra.

"Ay, saçmalama Emir! Adım gibi eminim, baksana şuna." deyip arka tarafımızda yalnız oturan Hazal'a çevirdi bakışlarını. "Iyy... Çirkin! Onun gibi kocaman ayaklarım olsa insan içine çıkamazdım. Ayak değil palet resmen!" deyip önüne döndü. Önce bana baktı, sonra Emir'e. "Of, çok sıkıcısınız siz ya! Balın aşkım olsa ne güzel gıybet yapardık şimdi. Özellikle şunun..." deyip gözlerini sağ yukarıya kaldırarak Hazal'ı işaret etmeye çalıştı. "Ya madem bulamadın, arasana?" diye fikir verdi. "...hatta ver ben konuşayım, şimdi sana sinirli. Of, benim de şarjım bitti, arayamıyorum!" deyip elini uzattı bana doğru. Uzattığı eline bakarken, içinde bulunduğum durumla uzaktan yakından alakası olmayan bir şeyi, teninin ne kadar beyaz olduğunu fark ettim. Hem de aşırı beyazdı. "Hadi! Arayalım da gelsin. Olmaz böyle."

diye ısrar ettiğinde, daha fazla uğraşmak istemeyip cebimdeki telefonu çıkarıp koydum avcunun içine.

"Bak, bildirimin var iki tane." diye hatırlattı telefonumdan bakışlarını çekmeden. "Snapchat'ten." Bildiğim şeyleri söyledikten sonra konuşmadı bir süre. Bir haftadır tanıdığım Beren için olağanüstü olan bu performansı yadırgarken, bakışlarımı ona çevirdim. Şaşkın şaşkın ekrana bakıyordu kocaman açtığı gözleriyle.

"Ayyy... Çınar! Oha! Seninki yine iş başında!" diye cırladı panikle. "Bak Çınar, bak. Ay, bu kim?" Öyle tuhaf tepkiler veriyordu ki merak etmemek elde değildi. Hızla yerimde doğrulup elindeki telefonumu aldım ve tekrardan oynatmaya tıkladım gelen snapleri.

İzlediğim video ve gördüğüm fotoğraflar karşısında şaşırıp kaldım. "Ulan..." Büyükçe bir ağacın bir tarafında Balın, diğer tarafında da gey çocuk oturuyordu. Videoda, duyamadığım şeyler konuşuyor, sonrasında gülüşüyorlar, sonraki fotoğrafta ise biri Balın'da biri çocukta olan kulaklıktan şarkı dinliyorlardı ve sonrasında siyah ekranda bir not:

"Bal Kız'ın, asla açmayacağını sandığın kalbinin kapılarını, bir başkası için açtığında ne yapacaksın? Bu acı seni bitirir, değil mi?"

On İkinci Bölüm

Bugün haftanın son günüydü. Ardı arkası kesilmek bilmeyen mesajlar ve Balın'ın Hazal konusundaki kırılmaz inadına karşı verdiğim mücadeleler yüzünden doğru düzgün projeye odaklanamamış, Murat Hoca'yı tatmin edebilecek çalışmalar yapamamıştım. Bu yüzden ilk haftanın verilecek ilk cezasını yaşayan taraf ben olacaktım. Eh, başıma ne geleceğini bilmediğimden de tedirgin olmuyor değildim.

Dizimin üzerinde duran deftere bakmak, elimdeki kalemi evirip çevirmek dışında yaptığım hiçbir şey yoktu. Çevremde insanlar iyi kötü bir şeylerle uğraşırken, ben daha da odaklanamıyordum.

Defterimle romantik bakışmalarımızın ilerleyen dakikalarında, Balın arkamdan aramıza girerek, "Nar Tanem!" diye coşkuyla seslenip boynuma atıldı. Dört yıllık ev arkadaşım yüzünden romantik dakikalar yaşadığım defterim yere düştü, sarılmanın etkisiyle aynı anda vücudum sarsıldı. Onu yerden kaldırmaya fırsat bulamadan önüme bir kâğıt gerildiğinde, başımı imkânların el verdiğince geriye çekip bakmaya çalıştım fakat Balın arkamdan sarılıp omuzlarımın üzerine sabitlediği kollarını uzatarak kâğıdı tuttuğundan, hareket imkânım kısıtlanmıştı. "Nasıl olmuş?" diye sorduğunda, daha detaylı inceleyebilmek için aldım elime

kâğıdı. O sırada hemen yanıma oturup benimle birlikte çizdiği resmi incelemeye başladı. "Bizi çizdim!" Normal zamandan çok daha fazlaydı bugünkü mutluluğu. Şikâyetçi miydim? Asla! Huysuz bir Balın ile günümü karartmaktansa, enerji dolu bir Balın'la günün sonunda eğlenmekten yorgun düşmeyi yeğlerdim. Yüzündeki neşeli gülümsemeyi ve mutlulukla parlayan gözlerini gördüğümde, onun mutluluğuyla mutlu olup tıpkı onun gibi gülümseyerek karşılık verdim. "Bak şimdi..." deyip işaret parmağını kâğıdın üzerine koydu. "Şurada oturan biziz."

"İnanmıyorum!" deyip sahte bir şaşırma ifadesi yerleştirdim yüzüme.

"Of, dur bi' anlatıyorum işte!" deyip omzuma vurduğunda, keyifle kahkaha attım yerimde. "Bu da bizim balkonumuz..."

"Eee... Ne yapıyoruz peki balkonumuzda?" diye sorarken, derin bir nefes çektim bedenime hızla yayılan özlem duygusu yüzünden.

"Gökyüzüne bakıyoruz, yıldız kaymasını bekliyoruz!" diye heyecanla anlatmaya devam ettiğinde, beklediğinin aksi bir hareket yapıp yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve öyle baktım yüzüne.

"Eh be Balım!.. Madem yıldız kaysın diye bekliyoruz, sen de ona göre hareket edip kaydırsaydın ya bir tane yıldız! Yazık günah değil mi bize? Boşu boşuna havaya bakıyoruz bön bön!" diye ciddi bir tavır eşliğinde alay ettiğimde, biraz öncekine nazaran daha sert olan bir yumruk yedim omzuma.

"Şimdi sana buradan bir kayarım, görürsün Çınar!" diye tehdit ettiği sırada her ne kadar gülmemek için kendimle

mücadele etsem de başaramayıp kahkaha atmaya başladım. Tanıştırayım; keyfi yerinde olan Balın İmge ile uğraşarak onun sinirlerini bozup keyiflenen bir bey, Çınar Duman...

"Yıldızım ol, kay bana Balın!" diye bağırmamla daha çok gülerken, Balın birilerinin bizi duyup rezil olma ihtimaliyle çevresine bakındı.

Emin adımlarla çıktığım keyif zirvemde katıla katıla gülerken, "Aaa... Emir dururken benim ne haddime sana kaymak!" diye, yapılabilecek en iyi iğnelemeyi yapıp keyfimin kıçına sağlam bir tekme geçirmiş oldu.

"Tövbe tövbe..." diye homurdanırken, bu kez rezil olma korkusuyla çevresine bakınan ben oldum. "Kızım sussana, projenin kaşarı diye adımı çıkaracaksın!"

Biraz önceki keyifli gülüşler şimdi de Balın'ın yüzünde yer ettiğinde, yanaklarımı sıkıp çocuk severken kendini kaybeden teyzeler gibi dişlerini bastırarak, kimsenin anlamayacağı şeyler mırıldandı.

"Tamam, tamam dur!" deyip zorla yanaklarımı kurtardım Balın'ın ellerinden. Kızardığını düşündüğüm yanaklarımı usulca ovalarken, "Sana bir şey söyleyeceğim." diye mırıldandım, sanki çok gizli bir şey söyleyecekmişim gibi.

"Ne oldu? Murat Hoca, Hazal'ı ödevden mi atmış?"

"Tabii... Seksen yaşında bir adamla görücü usulü evlendirip kurtulmuşlar kızdan!" diye Balın'ın saçma sorusuna aynı şekilde saçmalayarak cevap verdim. "Kızım manyak mısın? Hem bu konuyu konuşmadık mı? Hani Hazal'ın yaptığı, yapacağı hiçbir şey ilgilendirmeyecekti seni?" diye hafifçe azarladım, birkaç gün önce uzun uzun konuştuğumuz anları hatırlasın diye.

"Tamam yahu, kızma hemen! Neyse boş ver onu, ne oldu söyle hadi?" diye tatlı bir ses tonuyla geçiştirmeye çalıştı Hazal konusunu.

"Bizim bu Emir var ya..." O an Balın'ın gözlerinde öyle bir ışık gördüm ki... Şaşkınlıktan cümlemi tamamlayamadan susup öylece baktım yüzüne.

"Hamile mi?" diye coşkuyla bağırdı kulağımın dibinde. "Ayy... Hala mı oluyorum şimdi ben?" deyip neşeyle el çırpmasına çatık kaşlarımla karşılık verdim. Birkaç saniye sırf beni sinir etmek için sahte sevinç naraları attıktan sonra birkaç kez usulca öksürüp sustu. "Şaka, şaka... Ne kızıyorsun hemen?" Duruşunu dikleştirip ciddi bir tavırla, "Devam edebilirsin!" diyerek konuşmama müsaade etti.

"Beren'i seviyor!" diye bir anda söyleyiverdim fakat Balın'ın duydukları karşısında çığlık atacağını hesaba katamamıştım. "Kızım yaygara çıkarmasana!" deyip kolundan çekiştirirken, diğer elimle de ağzını kapattım. Güç bela zapt edip susturduktan sonra, "Tüm İzmir halkı haberdar sayende, Emir'in kimi sevdiğinden!" diye söylendim.

"Ay, oha! Ne demek Emir, Beren'i seviyor. Kesin mi? Ay, şaşkınlıktan yığılıp kalacağım şimdi ayol!" deyip elini lnına koydu.

"Ayol mu? Balın?" diye sorgularken, üstüne bir de bakışlarıma aynı sorgulayıcı tavrı yerleştirdim.

"Of, ne ayolu! Beren'den bulaştı ağzıma resmen. Neyse, nereden öğrendin sen bunu, onu söyle?" diye konuyu Emir ve Beren'e getirdi yine, birkaç saniye önceki heyecanı devam ederken. "Şoke oldum resmen ya!"

"Kendisi söyledi." deyip omuz silktim, Balın'ın aksine gayet durağan bir tavır sergilerken. "İki yıldır seviyormuş çocuk..."

"Neden söylememiş ki? İtiraf etseymiş madem?" diye benim de ilk duyduğumda aklıma gelen fikri dile getirdi. Çok sürmeden bir çığlık daha koptu sonra. Yine panik içinde çevreme bakındıktan sonra Balın'a yöneldim hemen. Elleriyle ağzını kapatmış, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Aklına geleni anlayıp başımı onaylarcasına salladım buruk bir yüz ifadesiyle. "Abi... Yok artık!" derken, yüzümdeki üzgün ifade Balın'a yansıdı. "Beren'in sevgilisi var!" diye acı gerçeği dile getirmesinden sonra Emir'in aşkı uğruna bir sessizlik var oldu aramızda.

Dakikalar sonra Balın bozdu sessizliği, "Ne yapsak ki ya?"

"İnan bilmiyorum." diye karşılık verdim umutsuzca. "Emir'i çok sevdim ben. Üzülmesi beni de çok üzüyor. Beren arada bir sevgilisinden bahsettiğinde Emir'in tepkilerini bir görsen... Abi resmen yıkılıyor çocuk, hissediyorum."

"Bir şey söyleyeyim mi?" deyip söyleyeceklerini kimsenin duymaması için yanıma biraz daha kaydı. Hafifçe eğilerek, söyleyeceği şeyleri bekledim dikkatle. "Sevgilisi var ama... Araları iyi değil. Geçen gün başka bir kızla fotoğraf mı paylaşmış ne olmuş, çok büyük kavga ettiler!" diye anlattığında, Beren'i mutsuz eden bu olay karşısında sevinmiştim. Sevinmiştim çünkü Emir için bir umut ışığı demekti onların kavga etmesi ve belki ayrılmaları. "Beren'in ağzını arayayım madem, eğer ayrıldıysalar bir yoluna bakarız ki o zaman sen de Emir'i ikna etmek zorunda kalacaksın, duygularını itiraf etmesi için."

"Bak eğer sevgilisiyle işi biterse, gerisi çok kolay. Önemli olan, Beren'in sevgilisi olmaması."

"Ya ayrılmazsa?" diye ikimizin de korktuğu soruyu dile getirdi.

"Bakalım... Zaman gösterir her şeyi!" dediğimde, başını sallayarak onayladı söylediklerimi. Bu söylediğimin üzerine, Murat Hoca tüm öğrencileri yanına çağırdığı için başka bir şey konuşamadık. Böylelikle korku dolu dakikalar an itibariyle benim için başlamış oldu...

Murat Hoca, yanında ilk gün bahsettiği Nehir Hoca'yla bizi bekliyordu. Tüm öğrenciler yerlerini aldıktan sonra Murat Hoca yine her zamanki manasız mutlu tavrıyla karşıladı bizi.

"Merhaba gençler!"

"Merhaba hocam!.." diye hep bir ağızdan karşılık verildi.

"Nehir Hoca'yı tanımayan var mı?" diye sordu, kimseden bir ses çıkmayınca konuşmaya devam etti. "Süper. Kendisi de artık bizimle birlikte olacak." deyip Nehir Hoca'yla karşılıklı gülüştüler. "Şimdi... Gelelim asıl konuya!" dediği an, hepimizin yüzü düştü, homurdanmalar başlandı. Homurdanmayan tek ben vardım çünkü biliyordum ki bu haftanın kurbanı kesinlikle bendim ve sadece masum masum o karanlık dakikaları bekliyordum çaresizce. "Biliyorsunuz ki her gün aranızdan bir kız ve bir erkeğe ilk haftanın ilk cezası verilecek." dediğinde, yüzüne sinsi bir gülümseme yerleşirken, çevremde görebildiğim yalnızca korkulu bakışlar, çatık kaşlardı. Kızları bilmem ama erkeklerin bu hafta için panik yapmaması gerekirdi, hatta hiçbir şey yapmayışımla kızlar yerine de ben ceza çekebilirdim. "Hepinizin çalışmalarını tek tek inceledik ve o şekilde karar verdik."

diye aheste aheste konuşarak açıklama yapışı, beni iyice cinnet geçirme seviyesine getirdiğinden atılıp sözünü kestim.

"Hocam!" deyip nerede olduğumu görsün diye el kaldırdım. "Sorun olmazsa bir şey söylemek istiyorum?" diye izin aldım ve müsaade etmesiyle de konuşmaya devam ettim. "Neden ödev sürecimiz Survivor formatında?" diye sorguladığımda, tuhaf bakışlar altında kaldım.

Balın, dirseğiyle karnıma vurup "Ne diyorsun oğlum, manyak mısın, ne alay ediyorsun adamla?" diye fısıldadı kulağıma.

Balın'ı duymazdan gelip devam ettim konuşmaya. "Hayır yani, merak ediyorum, eleme gecelerimiz de olacak mı acaba? İsim falan yazıp birbirimizin kuyusunu kazacak mıyız?"

Murat Hoca keyifle kahkaha attı söylediklerimin ardından. Onunla birlikte birkaç kişi daha gülüyordu ama ben o an gülemeyecek kadar stresliydim ki bunları bana söyleten de stresti zaten.

Murat Hoca'nın gülmesi bittikten sonra, "Mantıklı aslında!" diye, korkudan söylediğim şeyleri mantıklı bulup onayladığında, yine homurtular yükseldi eş zamanlı olarak. "Şaka yahu şaka!" diye yüksek sesle konuştu homurtular kesilsin diye.

Balın, oturduğu yerde doğrulup "Vallahi hocam, program formatında ilerliyorsak, reyting için birilerini yolabilirim?" deyip Hazal'a ölümcül bakışlar attı. Balın'ın bakışları karşılıksız kalmamış, Hazal'dan ölümcül olmasa da ters bakışlarla karşılık gelmişti.

Aralarındaki gerginliği fark eden Murat Hoca, bu konuyu daha fazla uzatmayarak, biraz önce konuştuğu noktaya

geldi yeniden. "Cezayı ben alırım bu hafta diyen var mı aranızda?" diye sorup hepimizin yüzüne tek tek baktı. Cezayı alacak kişi bendim fakat ismimin açıklanacağı son âna kadar da sessizce içimde yaşayacaktım bu acıyı. Kimseden ses çıkmayınca devam etti konuşmaya. "Süper! Herkes kendine güveniyor demek? Bakalım birazdan kim tatilini kaybedecek?" derken yüzünde yer eden o sinsi gülüşü, resmen acılarımdan duyduğu memnuniyetinin göstergesiydi.

"Bu adam da bana bakıp bakıp duruyor anasını satayım! Allah'tan ceza alacağımı biliyorum, yoksa bana halleniyor derdim." diye söylenirken kimsenin duymayacağını düşünürken başımı çevirdiğimde, Balın'ın beni izlediğini görüp usulca öksürdüm.

"Ay, üç gün boyunca dinleneceğiz, ne güzel!" deyip ceza alma korkusundan arınmış olmanın verdiği rahatlıkla yaslandı geriye. "Yine dördümüz birlikte gezip eğleniriz üç gün boyunca!"

"Ya cezayı içimizden biri alırsa? Ne ceza verilecek onu da bilmiyoruz." diye sorup biraz sonra yaşayacağı hayal kırıklığına zemin hazırladım.

"Aman, yok! Hem gayet güzel çalışmalar yaptık." deyip kesin bir tavırla reddetti bu ihtimali.

"Yaptık tabii, yaptık..." dedim imalı imalı ve sonrasında Murat Hoca'ya çevirdik bakışlarımızı.

"Hazır mısınız?" diye üsteledi tekrardan, yüzünde aynı sinir bozucu gülüş hâlâ duruyorken. "Hazırsanız açıklıyorum?"

"Lütfediyor sanki!" diye söylendim Balın'ın kulağına eğilip. "Herif sanki açıklayacağı kişilere İzmir'i bahşedecek."

"Oğlum, ne söyleniyorsun? Sanki sana ceza verecek ha? Bırak ceza alan düşünsün!" diye uyardı kendisinden emin bir tavırla. Kendisinden emin olsa da benden emin olma sebebi neydi acaba?

"Önce kızların kaybedenini açıklıyorum!" dedi kasıla kasıla.

"Adamdaki triplere bak."

"Bu hafta kızlar arasında..."

"Sanırsın milyonlara açıklama yapıyor!"

"İlk hafta ceza alacak isim..."

"Cinnet geçireceğim şimdi!" diyerek, Murat Hoca konuştukça ben de söylendim.

"Hazal!.. Hazal Karakaya!" Çevredeki herkes, hep bir ağızdan açıklanan isim hakkında şaşkınlıklarını dile getirirlerken, ceza alacak olması umurunda değilmiş gibi bana dönüp baktı ilk olarak Hazal. Üzgün olduğumu belirtmek için buruk bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi fakat hiç de üzülmüş gibi durmuyordu. Murat Hoca, "Evet Hazalcığım!" diye seslendiğinde ancak önüne döndü. "Nasılsın?"

Omuzlarının üzerine bıraktığı saçlarını geriye atıp bir kısmını da kulağının arkasına parmaklarıyla taradıktan sonra hafifçe öksürüp "Üzgünüm..." dedi ve sustu. Oturduğu yerde doğrulduktan sonra da "...ama kesinlikle ceza alacağım için değil. Buraya gelme amacımı gerçekleştirememiş olmak üzüyor beni." diye açıkladı buruk bir gülümseme eşliğinde.

"Hiç önemli değil tatlım!" diye sözü devraldı Nehir Hoca. "Düşüncen çok güzel! Daha sonra telafi edebilirsin, hiç merak etme!" diye bir nevi teselli etti sevecen bir tavırla.

"Kesinlikle Nehir Hoca'nıza katılıyorum!" diye destekledi Murat Hoca ve birkaç saniyenin ardından bakışlarını Hazal'dan çevirdi. "Şimdi..." Biraz önceki sinsilik yine belirdi yüzünde. "Gelelim ceza alacak olan erkek öğrencimize!" İyiden iyiye gerilmiştim. Yaklaşık bir dakikadır, öküzün trene baktığı gibi Murat Hoca'ya bakıyorduk ve bundan rahatsız olan tek ben değildim. Yakın çevremdeki insanların konuşmalarına az çok şahit olmuştum ve hepsi de Murat Hoca'nın bu durumdan eğleniyor oluşunu yargılıyordu. "Çınar Duman!" diye bir anda söylediğinde, utanarak gözümün ucuyla etrafıma bakındım. Diğer erkek öğrenciler rahatlıkla derin bir oh çekerken, ben Balın'ın bakışlarındaki ifade sayesinde daha çok gerilmekle meşguldüm.

"Sanki romantik akşam yemeği yiyeceğiz ha? Ne bakıyorsun öyle?" diyerek ilk konuşan taraf oldum.

"Olsun!" diye cırladı bir anda. "O kızla aynı gezegende yaşıyor olmaya bile tahammül edemiyorum!" Öfkeyle Hazal'a çevirdi bakışlarını. Balın'la birlikte ben de Hazal'a baktım. Öylece oturuyor, başını öne eğdiği için önüne dökülen saçları perde gibi örtülmüş olduğundan göremediğim bir şeye bakıyordu. "Bak bak! Birazdan mesaj gelirse şaşırma tamam mı?" derken, bir yandan da kolumu dürttü acıtacak şekilde. Acıyla kaşlarımı çatıp omzumu geriye çektim. "Sen daha inanma şu kızın mesajcı olduğuna!"

Murat Hoca, "Tamam gençler!" deyip öğrencilerin dağılan dikkatini yeniden kendinde toplamak amacıyla ellerini birbirine vurdu. "Cezayı merak etmiyor musunuz?" derken, neşe dolu sağlam bir kahkaha patlatması, kaşlarımın daha da çatılmasına sebep oldu. "Bildiğiniz üzere ceza almak için seçilen iki öğrenci... Yani Hazal ve Çınar dışında geriye kalan öğrenciler, üç gün boyunca herhangi

bir çalışma yapmayacak!" Öğrencilerin başlarını sallayarak onaylaması üzerine devam etti konuşmaya. "Asıl merak konusu... Çınar ve Hazal'a ne olacak?" Her ne kadar yüzündeki ciddiyete o an nedensizce gülesim gelmişse de kendime zorla hâkim olup gülmemeyi başarmıştım.

"Derileri yüzülüp tuza yatırılacaklar! Ruh hastası herif!" Balın'ın ters bakışlarıyla karşılaştığımda söylenmeyi bıraktım.

"Evet! Çınar ve Hazal'ın cezası..." deyip susarak, önce Hazal'a, sonra bana baktı kısa bir süreliğine. "Bu üç günlük tatillerinde, haftanın telafisi niteliğinde çalışma yapacaklar!" Murat Hoca'nın keyifle sırıtışına tepki olarak yer etmişti kaşlarıma o düğüm. Dişlerimi birbirine bastırarak, haykırırcasına etmek istediğim küfrü yalnızca homurdanmakla yetindim. "Birlikte!" Söylediklerine ilave ettiği bu son kelimenin, Balın'ı sinirden deliye çevirdiğine kalıbımı basardım ki şu anki bakışları bu düşüncemi gayet doğruluyordu. Balın'ın gerginliği, neredeyse soluduğum havaya sızıp ciğerlerime yapışacaktı. Daha yeni yeni aramızdaki küslüğe son vermişken, şimdi muhtemelen yine bozulacaktı.

Balın'ın öfkeyle çatılan kaşları benim de huzurumu kaçırmışken, Hazal'ın bana baktığını fark edip bakışlarımı ona çevirdim. Göz göze geldiğimiz an gülümsedi usulca. Hiçbir tepki vermeden yeniden Balın'a döndüm. "Garip!" diye kendimin dahi duymayacağı şekilde fısıldarken, aynı zamanda omuz silktim hafifçe.

"Balım!.." deyip elimi omzuna koydum. "Boşuna gerilmeye gerek yok. Ne yapalım, doğru düzgün çalışamadım demek ki!" diye bir nevi teselli ediyordum, kendini içten içten doldurup boşuna öfkelenmesin diye.

"Çınar, cidden bilmiyorum. Abi en başından beri bu kızda hoşuma gitmeyen bir şey var!" deyip çatık kaşlarını düzeltince biraz olsun rahatladım. Eh, en azından herhangi bir tavır alma girişiminde bulunmaması gayet iyi bir durumdu. "Yoksa manyak mıyım ben böyle sinirlenip huzursuz olayım habire?"

"Yani. Ne gerek var?" diyerek ortamı iyice yumuşatmak istedim.

"Eğer başka bir şey yoksa odalarınıza çekilebilirsiniz. Çınar ve Hazal'a geçmiş olsun, geri kalanlara da iyi gezmeler, iyi tatiller!" deyip oturduğu yerden kalktı Murat Hoca. Nehir Hoca'yla konuşa konuşa yanımızdan uzaklaşmalarının ardından herkes odalarına dağılmak üzere ortamdan ayrıldı.

"Emir!" diye bağırırken, valizlerin olduğu yere kaçtım, belimdeki havluyu düşmemesi için tutarak. "Ulan Emir!" Duvara sırtım bir anlığına değdiğinde, yerimden sıçradım soğuk diye. "Oğlum, at o sigarayı da gel şuraya, kapı çalıyor!" Hâlâ ses gelmeyince, yine havlumu tutarak balkona koştum. "Anam! Eee, kimse yok burada?" Ne yapacağımı düşünmekle vakit kaybettim bir süre. Sonrasında boş boş beklediğim bu süre zarfının, üzerimi giyinmek için gayet yeterli olduğu düşüncesi ile tekrardan içeriye koşsam da kapı ısrarla çalınınca, giyinmekten vazgeçip kapıya yöneldim. Kim olduğunu bilmediğim için tedirginlik hissediyor olsam da daha kapıya varmadan kapıyı çalan kişinin Emir olduğu ihtimaliyle rahatlayıp kapıyı açıverdim. "Oha!" diye belki de o an verebileceğim en saçma tepkiyi verirken, hemen bir adım yana geçip kapının arkasına saklandım. "Hazal?"

Ben şaşkınlıkla Balın'dan bir şeyler zırvalarken, tıpkı benim gibi ne yapacağını bilemeyip çareyi bakışlarını kaçırmakta buldu. "Şey... Kusura bakma, zamansız geldim!" deyip elini alnına koydu, gözlerine siper eder gibi.

"Yok... Yok, önemli değil! Yani uygunsuz olabilirim fakat... Sorun değil yani." diye her ne kadar konuşamamış olsam da açıklamaya çalıştım.

Bu söylediklerimin ardından elini alnından çekip bana baktıktan sonra gülmeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?" deyip kendime baktığımda, çapraz bir şekilde yerleştirdiğim ellerimle göğüslerimi kapatırken buldum kendimi ve birden ben de gülmeye başladım. "Ya ne bileyim!"

"Ya çok tatlısın!" dediği anda gülmeyi bırakıp öksürdüm hafifçe. Aniden bedenimde normalin dışında bir sıcaklık hissetmeye başlamıştım. Utanırdım çünkü. Sebebi Hazal değildi. Kim olursa olsun karşımdaki, güzel bir şey söylendiğinde utanır, ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilemezdim.

Başımı öne eğip "Teşekkür ederim..." diyebildim sadece. Sonrasında başımı kaldırıp bana büyük bir tebessümle bakan Hazal'a, onunkinin aksine daha küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sanki söylenecek tüm sözler tükenmiş, konuşacak hiçbir şey kalmamışçasına bakışıyorken, tekrardan öksürüp "Şey... Ne için gelmiştin?" diye sordum, yanlış anlamasını istemeye istemeye çünkü Balın'ın aksine ben Hazal'ın iyi bir kız olduğunu ve o saçma olayla bir ilgisinin olmadığını düşünüyor, kırmak istemiyordum.

"Cezalıyız, biliyorsun. Seni almaya geldim ben de!" deyip huzursuzca elini ensesine götürürken bakışlarını

kaçırdı. "Hazırsan eğer..." deyip diğer eliyle üzerimi gösterdi. "Ama görüyorum ki..."

"Tamam, hemen hazırlanayım ben o zaman?" diyerek konuşmayı sona erdirmek istedim bir an önce içeriye geçebilmek için.

"Pekâlâ... Bekliyorum!"

"Birazdan görüşürüz." dedikten sonra kapıyı kapatıp koşarak içeri geçtim. Valizden elime ne geçtiyse çıkarıp hızlıca giyindikten sonra saçlarımı da kurutup elimle olabildiğince düzelttim ve telefonumu sırt çantamın içine atıp çıktım odadan.

Odadan çıktığımda, Hazal'ın az ileride beklediğini gördüm. Kapıyı kapattığımdan emin olduktan sonra Hazal'ın yanına doğru ilerlemeye başladım. Telefonuyla ilgilendiğinden geldiğimi fark etmeyişi, aklıma Balın'ın ihtimallerini getirse de onları hızlıca kafamın içinden savdım ve "Hey!" diyerek geldiğimi belli ettim.

"Hoş geldin!" diyerek karşıladı, telefonunu omuz çantasının içine atarken.

"Hoş buldum!" diye cevaplamamın ardından yürümeye başladık.

"Karnın aç mı?"

Bu sorusunu önce hafif bir tebessümle karşılayıp o sırada düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra cevapladım. "Sanırım... Galiba... Biraz... Tamam, tamam. Çok açım!"

Neşe dolu gülüşü otelin koridorunda yankılandığında, onunla birlikte güldüm. "Tamam öyleyse. Önce seni doyuralım!"

"Sen?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp.

"Değilim ama sana eşlik edebilirim!" deyip aynı sevecen tavırla gülümsedi.

"Süper! Sanıyorum çok da kötü bir gün olmayacak, ha?" dişlerimi göstere göstere sırıttım.

"Kesinlikle!" diyerek onayladı fikrimi. "En azından benim için çok güzel bir gün!" Bunun üzerine uygun bir kafe bulana kadar başka hiçbir şey konuşmamıştık.

Nihayet hoşumuza gidebilecek bir kafeye geçtik. Siparişler gelene kadar ve geldikten sonrasında da hiçbir şey konuşmadan aramızdaki sessizliği muhafaza etmeye devam ettik. Çok fazla göz göze gelmek istemesem de Hazal'ın gözlerini sürekli üzerimde hissediyordum. Bu uzun bakışlar karşısında ne yapacağımı bilememekle geçecek gibi duruyordu tüm günüm.

Sipariş ettiğim tostu bitirdikten sonra peçeteyle ağzımı sildim. Bakışlarımı Hazal'a çevirdiğimde, gülümseyerek yandan bir peçete aldı ve katlayıp bana uzandı. Belli ki beceriksizliğimi ağzımı silemeyerek göstermiştim. Başımı hafifçe uzattığımda, tahmin ettiğim gibi yanağımı sildi.

"Mayonez!" deyip peçeteyi gösterdi.

"Kendimden geçtim resmen, her tarafımı batırdım!"

"Hiç önemli değil. Ben çok eğlendim!" deyip keyifle güldü. Saniyeler sonra beklemediğim bir soruyla yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Benimle olmaktan rahatsızlık duyuyor musun?"

Başımı iki yana salladım hemen. "Hayır... Rahatsız olmam için bir sebep yok ki?"

"Bilmem. Balın beni sevmiyor ya..."

"Sen de söylüyorsun. Balın sevmiyor, ben değil!" dediğim an, gözlerindeki sevinci gördüğüm an oldu ve afalladım.

Farklı bir ışık yer etmişti sanki gözlerinde. "Yani iyi bir kız olduğunu düşünüyorum," diye ekledim, söylediklerimi yanlış anlamasın diye.

"Böyle düşünmene sevindim."

"Ama Balın'ı da yanlış anlama olur mu? Tuhaf şeyler geldi başına. Başımıza... Bu yüzden ön yargılı davranıyor biraz."

"Kıskanıyor olabileceğini düşünmüştüm."

"Kıskanması için bir sebep yok, neden kıskansın ki?" dediğimde, başını eğdi. Vay anasını, her söylediğim boka sarıyor, diye geçirdim içimden.

"Haklısın, tabii!"

Konu, saçma soru cevaplara ve verilen cevaplar doğrultusunda alınganlıklara doğru gittiği için, "Kalkalım mı?" diye sorup kurtulmak istedim. Başını sallayarak cevapladığındaysa kalktık. Hazal beni çıkış kapısında beklerken, hızlıca ödemeyi yaptıktan sonra seri adımlarla yanına vardım. "Hadi Balım!.." dediğim anda şaşkınlıkla gözlerim kocaman olurken, Hazal'ın yüzünde o kırgınlığı görüp daha çok afalladım. Hay Allah, kahretsin! Senin isim hafızana sıçayım ben Çınar, diye içimden kendimi azarladım. "Özür dilerim..."

Daha öncekilerin aksine, içten olmayan buruk bir gülümseme eşliğinde başını usulca iki yana salladı. "Hiç... Hiç önemli değil!"

"Ağız alışkanlığı..." diye açıklama yapmak istesem de söyleyecek bir şey bulamayıp susmak zorunda kaldım.

"Gerçekten... Önemli değil!"

Saatlerdir Hazal fotoğraflar çekip değişik ortamlar var ederken, ben yalnızca oflayıp pufluyor ve sürekli söyleniyordum. Söylenip sayıp söverken, bir yandan da bir hafta boyunca yaptığım şeyi yaparak önümdeki boş sayfayı kafama göre karalıyordum.

"Ay, çok yoruldum..." deyip ayaklarını yerde sürükleye sürükleye geldi yanıma ve kendini atıverdi olduğu yere. "Neler yaptın?" diye sordu hiçbir şey yapmadığımı görüyor olmasına rağmen fakat yine de sorduğu için elimdeki defteri havaya kaldırdım ve karalanmış sayfayı gururla gösterdim Hazal'a. "İnanmıyorum! Neden hiçbir şey yapmadın Çınar?"

Omuz silkip alt dudağımı sarkıttım hafifçe. "Bilmiyorum... Aklım çok karışık, içimden gelmiyor!"

"Neden?" diye sordu, çantasını ve kamerasını yanına koyarken. "Yani... Konuşmak istersen anlatabilirsin, dinlerim."

"Belli bir nedeni yok. Sebepsizce depresifim, içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Öyle yani..." Konuşurken hâlâ aynı sayfa üzerinde karalama işlemine devam ediyordum.

"Anladım..." diye, söyleyecek bir şey bulamayan insanların sığındığı bir cevapla karşılık verdi. "Tamam o zaman..." Kamerasını ve çantasını alıp oturduğu yerden kalkarken, söylenmesinin devamını bekliyordum meraklı bakışlarla ben onu izlerken. "Belki bu hafta benimle birlikte ceza alıyor olman beni mutlu etse de..." Utanarak gözlerini kaçırdı. "Bundan sonraki haftalarda ceza almanı istemem!" Yere bıraktığım defteri izin almadan çantama yerleştirip fermuarını çektikten sonra, "Bu yüzden... Bugünkü görevimiz seni mutlu etmek!" deyip fikrinin arkasında olduğunu gösterir gibi bir duruş sergiledi karşımda.

"Ne yapacaksın? Elime pamuk şeker tutuşturup salıncaklara mı götüreceksin?" diye sordum Hazal'ın aksine olabildiğince ruhsuz bir tavırla.

"Neden olmasın? Gerekirse onu da yaparım!" dedi şımarık bir tavırla burun kıvırarak.

"Peki, bunu yapmamız şart mı?" derken, yüzümü, isteksizliğimi anlayabileceği şekle getirdim. "Şurada güzel güzel oturuyoruz işte."

"Ya hayır! Hiç de güzel oturmuyoruz, baksana. Geldiğimizden beri yüzü asık oturuyorsun." diye diretti. Sıkıntıyla oflarken, "Kalk hadi! Bak zaman geçiyor boşu boşuna..." diye ısrar edince, daha fazla bu diretmelere tahammül edemeyeceğimi anlayıp miskince oturduğum yerden kalktım.

"İyi madem. Kendi irademle sadece adım atarım, fazlasına karışmam! Ne yapacaksak hepsi sende..." deyip topu Hazal'a attım.

Neşeyle el çırparken, "Tamam, çok güzel bir gün olacak!" diyerek bir anda elimi tuttu. İlk anda göz göze geldiğimiz için utanmış olsa da hafifçe öksürüp savdı utancını. "Hadi gel!" derken, kolumdan çekiştirerek beni peşinden sürükledi.

Ulan mesajcı... Bugüne dair tek bir kare atarsan Balın'a, diye içimden geçirirken, Balın'ın çatık kaşları geldi gözümün önüne, cümleyi tamamlayamadım bile çünkü başıma gelecekleri biliyordum. "Yemin ederim beni diri diri gömecek!" Alt dudağımı ısırıp başımı iki yana salladım.

Hâlâ Hazal'ın peşinde sürüklenirken, ilk andan beri yaptığım şeye devam ediyor, tedirginlik içinde çevreme bakınıp birileri tarafından görüntülerimizin çekilip çekilmediğiyle

ilgileniyordum. Son bir kez daha arkama baktığımda, birisinin telefonla bizi çektiğini görür gibi olup durdum olduğum yerde. Daha dikkatli bakmaya başladım az ilerideki genç çocuğa. "Bir sorun mu var?" diye sordu Hazal benim baktığım yöne bakarken. İşaret parmağımı kaldırdım susmasını söylercesine. Tam yanına gitme planları yaptığım sırada, çocuk telefonu havaya kaldırıp poz verince kuruntu yaptığımı ancak anlayabilmiştim. "Çınar?"

Başımı iki yana sallayıp "Sorun yok, devam edelim!" dediğimde, gülümseyip elini uzattı. Benden elini tutmamı istiyordu. Tutardım tutmasına fakat ya yanlış düşüncelere kapılırsa, diye düşünmeden de edemiyordum. Bakışlarını elinden çekip gözlerime çevirdiğinde, mecbur kalıp havada kalan elini tuttum.

Birkaç yüz metre daha yürüdükten sonra kulağıma gelen at sesleri, başıma geleceklerin ön sesi niteliğindeydi. "Hazal?" Şu anki tepkimin altında yatanları anlamış olmalı ki herhangi bir şey söylemek yerine yalnızca gülümsemekle yetindi. "Neden burası?"

"Gerçekten harika bir yer!"

"Nereden biliyorsun?" diye sordum bön bön yüzüne bakarak.

Omuz silkip tatlı bir yüz ifadesi takınıp "İzmirliyim çünkü!" diye cevapladı sorumu. "Hem at binmek çok eğlenceli, gerçekten!"

"Bilmez olur muyum hiç?" diye söylendim aklıma hücum eden anılar eşliğinde.

"Daha önce bindin mi?"

"Tabii... Öyle eğlendim ki! Hiç sorma." İmalarımla anılarımı tekmeliyordum âdeta.

"Kötü bir geçmiş?" dediğinde, başımı salladım hafifçe.

"Tam üstüne bastın!"

"Anlatmak ister misin?" Omuz silkerek yanıtladım. Çok da önemli bir anı olmadığı için herhangi bir saklama ihtiyacında bulunmadım. "İçeri girelim. Oturur bir şeyler içer, öyle sohbet ederiz."

Fazla insan olmadığından, pek gürültü olmayan küçük ama tatlı bir kafeye girdiğimizde, merakla etrafta göz gezdirdim. Gerçekten samimi görünen kafede, bir garsonun yönlendirmesiyle boş olan bir masaya oturup içeceklerimizi sipariş ettik. "Evet?" diyerek biraz önceki konuyu hatırlattı Hazal.

"Ya çok da önemli bir şey değil aslında... At, bir kaprisli çıktı. Bir tur, iki tur derken daha fazla tahammül edemeyip beni bir paçavra gibi kaldırıp yere attı!" dediğimde, Hazal keyifle bir kahkaha patlatınca, ilk birkaç saniye çevredeki insanların dikkatini çekse de sonra herkes kendi sohbetine geri döndü. "Bence komik değil. Kolum kırılmıştı yani... Ben hiç gülmemiştim!"

"Ya... Çınar!.." Kendini tutamıyor, gülmesi gittikçe daha da şiddetleniyordu. "Çok... Çok özür dilerim..." Elini ağzına kapatarak susmaya çalıştı. Boğazını temizlemek için öksürüp ciddiyetini korumaya çalıştı. "Çok üzüldüm, kolun için."

"O yüzden pek binmek istediğimi söyleyemem!" diye peşin peşin reddetmeye yeltensem de Hazal'ın yüzünün düşmesiyle, yine baskılı dakikaların beni beklediğini anlayıp Hazal'dan önce harekete geçtim. "Tamam, tamam! Hemen düşürme yüzünü."

"Ay... Çok teşekkür ederim!" Fincanın dibinde kalan son yudumu içtikten sonra ağzımdan çekmeden bakışlarımı kaldırıp Hazal'a baktım, onun da bana baktığını hissettiğimden. "Hadi bitirdiysen kalkalım!" dediğinde, kalkmak için fırsat kolladığını anladım. Küçük bir kız çocuğunun, kendisini parka götürmesi için babasının bacağına sarılıp ısrar etmesi canlandı gözümün önünde. Hazal'ın bakışlarını, o masum küçük kız çocuğuna ait görüp istemesem de küçük bir gülümseme yerleşti dudaklarımın kenarlarına.

İçeceklerin parasını ödedikten sonra sanki fark edecekmiş gibi dakikalarca Hazal'ın at seçmesini bekledim, sonrasında atın hazırlanışı sırasında biz de hazırlandık. "Vallahi başımıza bela açtın Hazal!" diye söylene söylene kaskı taktım ve beni bekleyen o korkunç anları gözlemeye başladım. Her ne kadar işe yaramayacağını bilsem de küçük bir vazgeçirme ihtimalini göz önünde bulundurup tam Hazal'a yönelmişken, nallarıyla toprağı ezerek bize doğru gelen atı görüp vazgeçtim. Evet, ne yazık ki öyle veya böyle bugün o ata binecektim.

"Hazal!.." diye mırıldandım, üzerimize doğru gelen atı küçük bir çocuk gibi ürkek bakışlarla süzerken.

"Efendim?"

"Birlikte binmek zorundayız!" diye içten içe çekinsem de tek seferde söyleyiverdim. Şaşkınlıkla yüzüme bakmaya başladığında, çoktan pişman olmaya başlamıştım bile, yanlış anlama ihtimali yüzünden. "Eh, biliyorsun başıma gelenleri!" diye gerekçesini de dile getirip bu teklifin sebebini açıklamış oldum.

"Neyse, tamam, seni kırmayacağım!" dedi durağan bir tavırla, heveslisi gibi görünmemek için.

Sırıtarak memnuniyetle başımı sallayıp tüm acemiliğimle güç bela atın üzerine tırmandıktan sonra Hazal'ın da arkamdaki yerini alması için elimi uzattım centilmen bir tavırla, tek kaşımı kaldırarak. Çok tuhaf bir harekette bulunmuşum gibi ilk birkaç saniyesini uzattığım elime bakarak geçirdikten sonra yapması gerekeni idrak etti ve elime tutunarak atın sırtına çıktı. "Hazır mısın?" diye sorup omzumun üstünden kendimden emin bir bakış attım. "Şahlandırmayacağım, merak etme!" Bu söylediklerimin ardından, insanın dörtnala koşan bir ata hükmedişimin görseli beklenirken, gerçekte olan; attığı her adımı paraylaymış gibi ağır ağır ilerleyen bir at ve o atın üstünde aheste aheste salınan bizden başkası değildi.

Belime doladığı kollarını ilk hissettiğim an her ne kadar irkilsem de sonrasında hiçbir şey söylemedim, yapmadım. Biraz sonra da başını sırtıma yaslayınca, usulca öksürdüm. Rahatsız hissetmeye başlamıştım. Böyle hissetmemin sebebi, Hazal'ın varlığı değildi asla. Bana karşı olduğunu düşündüğüm hisleri ve sergilediğim davranışlarla o hisleri körükleme ihtimalim... Böyle bir şey olsun istemezdim; çünkü beklenen karşılığı veremeyeceğini bile bile en saf duyguları kullanmak, bir insana yapılabilecek en büyük kötülüktü.

Bir süre boyunca gezindik, en azından korkulacak bir şeyin olmadığını idrak edene kadar. Bir daha nerede ata binecektim kim bilir fakat sırf bu korkumun üzerine gidip onu yenmemi sağladığı için, sanıyorum Hazal'a bir teşekkür borcum vardı. Bu borcumu da onun isteği doğrultusunda hareket ederek ödeyebileceğimi düşünüp ne isterse onu yapmayı kabul etmiş, yine tutmuştum elini. Bu kez arkasından ayaklarımı yerde sürüye sürüye değil, hemen

yanında kendi isteğimle gidiyor oluşumdandı sanırım. Hazal'ın keyfi, saatler öncesine göre daha da yerindeydi. "Bak şimdi!" dediğinde, avcumun içinde kalan küçük elinin soğukluğunu hissettim ve daha sıkı kavradım istemsizce. Hazal'ın keyifle anlattıklarını dikkatle dinlemeye ve daha çok anlamaya önem veriyordum. "Önce gidip birer tane bisiklet kiralayacağız. Sonra bir süre boyunca hiç bilmediğimiz yerlere doğru süreceğiz. Süreceğiz ama gittiğimiz yerin ıssız olması gerekiyor."

"Neden? İti, uğursuzu karşımıza çıksın, bizi makarna süzeğine çevirip gasp etsin diye mi?" diye sorguladım, bakışlarıma ruhsuz bir ifade yerleştirerek, göz kapaklarımı yarıya indirip saçma saçma bakışlar atarken.

"Ya, hayır!" diye karşı çıktıktan sonra bir anda gülmeye başladı. Hani insan karşısında gülen biri olduğunda sebepsizce sırf o gülüyor diye gülerdi ya... Tam da onu yaşıyordum şu an. Hazal'ın gülmesine sırıtarak karşılık veriyordum. "Dinle!"

"Dinliyorum!" deyip başımla onayladım söylediğini.

Konuşmaya devam etmesini beklerken, yüzüme gülümseyerek baktığını gördüm. Fark ettiğimi fark ettiği an utanıp bakışlarını kaçırdı. Konuşmaya başlamadan önce, birkaç kez öksürüp kaçamak bakışlar eşliğinde, "Şimdi..." diye giriş yaptı ve tam o an, utanan kız sanki ortadan kayboldu, yerine biraz önceki gibi samimi bir kız geldi. "Kamp yapmak için ne gerekiyorsa onları alacağız bisikletten önce; çünkü önümüzdeki üç ceza gününü sadece ödevlerle cehenneme çeviremeyiz! Bu üç gün boyunca sürekli bir yerlere gidip oralarda kamp yapacağız." Gerçekten farklı ve kulağa hoş gelen Hazal'ın planını dikkatle dinliyordum

artık. "Bu yalnızca genel taslak. Gün boyu öyle güzel şeyler yapacağız ki..."

"Ne mesela?"

"Sürpriz!"

"Azıcık söylesen?" Omuz silkip başını iki yana salladı kesin bir tavırla. "İyi madem, hadi gidip alalım ne alıyorsak..." Bu söylediğimin üzerine alelacele girdiğimiz çarşıda, marketten markete girip çıkıyorduk. Hazal, tam olarak çadır, uyku tulumu ve gereken diğer eşyaları alma taraftarıyken, ben oturacak bir yerimizin ve uyurken gerekecek bir yastığın yeterli olabileceği kanısındaydım. Sonradan Hazal da tulumun gereksiz olduğunu düşünse de çadırı bir şekilde aldıktan sonra en sevdiğim kısma geçmiştik. Yiyecek alma... Gerekli gereksiz birçok yiyecek ve içeceği market arabasına doldururken, neredeyse mutluluktan havalara uçacaktım.

"Çınar, bunları biz taşıyacağız, farkındasın değil mi?" Önce Hazal'a, sonra neredeyse ağzına kadar dolu olan market arabasına baktım arkamı döndüğümde. Hazal'ın bakışlarından anladığım kadarıyla, aldığım bazı şeyleri elemem gerekiyordu. Tüm aldıklarımı bulunduğum mesafeden hızla gözden geçirdikten sonra karar verip birkaç adımla arabanın yanına gittim ve eşyaları karıştırıp elemek istediğim ürünü aldım.

"Tamam! Çubuk kraker yemesem de olur..." deyip sadece bir paket krakeri yerine koyduğumda, Hazal'ın gözlerini devirdiğini gördüm. Birçok ürünü içim kan ağlaya ağlaya bıraktıktan sonra birkaç parça eşyayla çıktık marketten. Sonrasında ise bisikleti nerede bulacağımızı bilmeyerek dolandık İzmir sokaklarında.

Nihayet uzunca bir dolaşmanın ardından, bisiklet dâhil tüm eksiklerimizi tamamladık. Şimdi geriye yalnızca kulağa en çılgın ve benim için en güzel olan kısmı yapmak kalmıştı. Rastgele gitmek... Gerçekten bilmediğimiz bir şehirde, soluğu nerede alacağımızı kestiremiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Hazal, hemen yanımda bisikletin üzerinde hazırda beklerken. Sepetin içindeki poşetleri, düşmemeleri için son bir kez bastırdıktan sonra, başımla onayladığım anda Hazal pedal çevirip yola koyuldu. Ona yetişebilmek için hızla çevirdiğim birkaç pedalın ardından yanına vardığımda, hızımı azalttım. Ara ara keyifle kahkaha atıyor, bazen de çoğunu anlamadığım ama anlamadığımı belli etmediğim şeyler söylüyordu. Neredeyse bir saatten fazla bir süre boyunca canımız nereyi isterse oraya girip yolumuza öyle devam ettik.

Klasik... Kamp denince ne gelirdi akla? Ortada yanan bir ateş, çevresinde oturan insanlar... Böyle bir ortamın tam ortasında sessizliğimizi muhafaza eder şekilde oturuyorduk. "Eee?" diyerek konu açma girişiminde bulunan Hazal oldu.

"Ne eee?" diye klasik olan ama bana aptalca gelen bir cevapla yanıt verdim.

"Bir şeyler anlat!"

"Ne anlatayım?"

"Bilmem..." deyip omuz silkti. "Güzel bir şeyler olabilir..." Biraz düşünür gibi yapıp devam etti. "Masal anlatabilir misin?" Öyle bir baktı ki gözlerimin içine, tam olumsuz cevap verecekken... Sanki bu isteğini geri çevirsem onu kıracakmışım gibi hissedip başımı onaylarcasına salladım. Neşeyle el çırparak, "Harika!" deyip oturduğu yerde kıpırdanırken, sadece gülümsedim. "...ama benim uzanıyor

olmam gerek?" deyip çevresine bakındı. Bakışları en son benim üzerimde durduğunda, anlamayarak baktım fakat o çoktan hazırlamıştı planını. "Buldum!" Bacağıma izin almadan öylece başını koyduğunda, şoke olmuş şekilde öylece kaldım. Ne hareket edebildim ne de bir şey söyleyebildim. Baktım sadece... "Böyle çok güzel... Şimdi hazırım masal dinlemeye!"

Balın dışında bir kızla ilk kez bu kadar samimi olduğum için, üzerimde tuhaf bir gerginlik oluşmuştu. Değil masal anlatmak, tek kelime edecek bir şey bulamamıştım. Birkaç dakika sessizliğimi muhafaza edip klasik masallar dışında bir şeyler anlatmak için kendime düşünme fırsatı verdim.

Hazal dizimde yattığı için, onu rahatsız etmemeye özen göstererek hafifçe oturuşumu düzelttikten sonra aklımda kurduğum masalı anlatmaya başladım.

"Masallar, bir varmış bir yokmuş diye başlardı değil mi? Onlar var olmuşlar, bir olmuşlar fakat yok olmamaya yemin etmişler!.." Başını çevirip gözlerini kocaman açarak merakla gözlerimin içine baktı ve sonra yeniden çevirdi başını. Hafiften bir gülümsemeyle karşıladım bakışlarını.

"Şey... Başlamadan önce, senden bir şey isteyebilir miyim?" dedi mahmur bir sesle.

"Efendim?"

"Anlatırken saçlarımla oynar mısın?" diye çekinerek dile getirdi isteğini. İlk birkaç saniye ne yapacağımı idrak edemeyip öylece kalakalmış olsam da sonrasında işimi kolaylaştırmak adına, yere yasladığım elimi avuçlarının içine alıp usulca saçlarına taşıdı. Parmaklarım saçlarının arasına daldığı an görmesem de hissettim gülümsediğini. "Artık dinlemeye hazırım..."

Birkaç dakikayı daha feda ettim kendime, düşünebilmek için. "Yılların birinde, genç bir adamın yaşadığı dünyada her şey siyahmış. Kullandıkları eşyalar, ağaçlar, evler, arabalar... Her şey yani ve en önemlisi insanlar! Onlar, zifiri siyah! Bu yüzden, bu genç adam, artık yaşadığı dünyanın anlamsız olduğunu düşünüyormuş fakat bunun için yapabileceği bir şey de yok. Ta ki... O genç kız ile tanışıncaya kadar. Hani masalın başında bahsettiğim 'onlar' vardı ya? İşte... Bizim genç adam, bu kızla tanıştıktan sonra aralarında öyle bir bağ kurulmuş ki... Çoğu insanın hayal ettiği, kıskanacağı türden... Öyle ki hatta bu bağın efsanevi güçler tarafından var edildiğini söyleyenler dahi varmış. Bu iki genç, her gece gökyüzüne bakarlarmış saatlerce. Olması gereken gibi her yıldız kaydığında değil, yıldız kaydıktan çok sonra dilek tutarlarmış el ele tutuşup. Çünkü onlar için gökyüzünü bırakan yıldıza dilek sunulmazmış. Geriye kalan yıldızlardan da sonsuzluk dilediklerini söyleyenler var. Sonsuz olmayı... Bu yüzden, onları birbirine bağlayan gücün yıldızlar olduğu da söylenirmiş ama bilmiyorlarmış ki onları birbirine bağlayan tek güç sevgiymiş." Hiç masal bilmediğim için aklıma ilk gelen şeyleri -mışlı -mişli bir şekilde, masalımsı bir havayla anlatışımı tepkisiz dinlediği için, şu an yapmam gerekenin Hazal'a teşekkür etmek olduğunu düşünüyordum.

Çoktan susmuş olmama rağmen, Hazal'ın hâlâ tepkisiz kalmasının sebebini geç olsa da anlamıştım. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi masal dinlerken uyumuştu. "Hazal?" diye seslendim, belki yanılıyorumdur diye. "Hazal!.." Gerçekten de uyumuştu. Saçlarında gezinen parmaklarımı durdurdum rahatsız olmasın diye. Fazla hareket etmemeye özen göstererek biraz daha eğildim, yaktığımız

ateşin aydınlattığı beyaz yüzünü rahatlıkla inceleyebilmek için. Sarı olan saçları, ateşin yansımasıyla kızıla çalarken, beyaz teni daha da aydınlanmıştı ve son derece masum bir duruşu vardı. Belki de insanın uyku anındaki tepkisiz ve savunmasız oluşundan kaynaklanan bir masumiyetti. Hayır, hayır, diye itirazlar yükseldi zihnimde. Gerçekten masum bir kızdı Hazal. Kime göre, neye göre, diye bocalama düştü iç sesim. Bunun cevabını bilmiyordum –ki doğru düzgün tanımıyordum bile Hazal'ı.

"İyi uykular küçük kız..."

"İşte sonra bir açtım gözümü... Yanıma uzanmış, fotoğraflarımı çekiyor neşe içinde." Emir, gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı.

"Birlikte mi uyudunuz?"

"Çadırda kaldık dedim ya, dinlemiyor musun oğlum?" derken, yatağın üzerindeki saç havlusunu alıp aynanın karşısına geçtim. "Sonrasında işte kahvaltı yaptık. Yani kahvaltı dediysem de marketten ne aldıysak onlar. Sonra uzun uzun sohbet ettik, daha iyi tanıdık birbirimizi." Aynadan, yatağın üzerinde bağdaş kurup oturan Emir'e baktığımda, imalı bakışlarını ancak fark edebilmiştim. "Ne bakıyorsun oğlum? Nikâh masasına değil, sohbet masasına oturduk!"

"...ama bir şey söyleyeyim mi?" Tekrardan aynadaki yansımasından Emir'e baktım, ne söylemek istiyorsa söylesin diye. "Hazal, gerçekten güzel bir kız, bence yakışıyorsunuz!" deyip neşeyle gülüp kendini geriye attı. "Vay be! Hazal mı diyoruz şimdi?"

"Yuh ulan!" diye bağırdım elimdeki havluyu kenara atarken. "Oğlum, bit anlattık, deve anladın, manyak mısın

nesin?" diye homurdanırken, kenara ayırdığım tişörtümü giydim.

"Oğlum, iyi kız işte. Neden olmasın ki?"

"Yemin ederim aklımdan bile geçirsem, Balın beni keser!" deyip alt dudağımı ısırırken, başımı iki yana sallayarak Hazal'la imkânsızlığımızı sergiledim.

"Ya Balın ne alaka abi? Tamam, aynı evi paylaşacağın kadar samimi arkadaşın falan eyvallah da yarın bir gün evlenip aile kurmak istemeye hakkın olmayacak mı?"

"Dur lan dur, sakin ol! Kiminle evleneceğimizi de birbirimiz seçecek diye anlaştık." dediğimde, Emir'in bakışları gittikçe tuhaflaşıyordu.

"Yok artık!" diye şaşkınlığını belli etti. "Aynı dona niye sıçmıyorsunuz merak ettim vallahi?"

"Ne kadar çok sorguladın be Emir!" diye hayıflanıp attım kendimi yatağa. "Kaysana oğlum kenara..." deyip bacağından ittirdim. "Zaten tatilimizi aldı elimizden!" Bu son söylediğim sanki doğruymuş gibi sinirle çattım kaşlarımı. Evet, doğru değildi çünkü ceza almamış olsaydık belki de boş boş geçireceğim o üç günlük tatil, Hazal sayesinde eğlenceli ve katlanılabilir bir hâl almıştı ki zaten Emir'in şu anki bakışları da aynen bunları tekrar ediyordu. "Olsun, sonuçta yine de çalışmak zorunda da kaldık!" diye cevap verdim bakışlarına.

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Ne konuda?"

"Sevdiğini mesela..." diye içinde soru olan bir cevap verdi, o anlık son derece itici gelen bakış ve gülümsemeler eşliğinde.

"Yok. Söylemedi bir şey!"

"İma da mı etmedi?"

"Etmedi!" diye bağırdım, sabrım taştığı için daha fazla dayanamayıp. Emir'e itiraz ederken, geçirdiğimiz üç günün izleri dolaştı aklımda. Hazal sözlü olarak pek bir şey ima etmese de çoğu hareketinde oldukça samimi yaklaşımların barındığını idrak ettim o an, hatta son gece birbirimize sarılarak uyumuştuk. Göğsümde uyuduğu için derin nefes almamaya özen gösterişim geldi aklıma. Sonra elini kalbimin üzerine koyup öyle uyuduğu... Kalp ritimlerimle uykuya dalmak çok daha kolaymış, öyle demişti otele dönerken. İstemsizce gülümseyerek hatırladığım günlerden rahatsızlık duymadığım için, içimde bir huzursuzluk baş gösterdi. Hem de o sırada Emir'in bana baktığını fark edip gülümsememi görmesin diye hemen çattım kaşlarımı ve itirazlarıma devam ettim. "Beren'i sevmek sana yaramıyor Emir, bak söyleyeyim sana. Resmen Beren'den beter bir şey olup çıktın başımıza."

"Beren'i sevmek ölümse..." diye başladığı an, var gücümle ittim yataktan aşağı. Acıyla bağırarak, "Tamam, tamam!" dedi ve bir sürü küfrü peşi sıra saydırıp kulaklarımın pasını siliverdi bir güzel.

Saniyeler içinde düştüğü yerden kalkıp aynı şekilde beni yere fırlatmasını beklerken, Emir dakikalardır görünürde yoktu. Doğrulmadan bedenimi kaydırarak yatağın kenarına yaklaşıp hafifçe aşağıya başımı sarkıtarak yere baktım. "Geri zekâlı..." diye homurdanıp tekrardan sırtüstü uzandım yatağa. "Bir taraflarını kırdın sandım!" Yaptığım şakanın kötü bir sonuç doğurmasından korkup endişe etmişken, Emir'i, istifini bozmadan yerde uzanıp Beren'in fotoğraflarına bakarken bulmak, onu bu kez balkondan aşağı atma isteği doğurmuştu içimde ama o an Balın'dan

gelen mesaj sayesinde bu isteğimi köreltip gelen mesajı okumaya yöneldim.

"Fark ettin mi? Bizimki kaç gündür ortalarda yok..."

Balın'ın mesajı üzerine, geçirdiğimiz birkaç günü özet geçtim zihnimde. Hep fark ettiğim ama ne olduğunu anlamadığım o eksikliği şimdi fark ediyordum. Gerçekten de yoktu bizimki birkaç gündür ortalarda!

"Aşka bak... Bizimki diye bahsediyoruz resmen!" diye söylenirken, mesajına yazacağım cevabı hazırladım zihnimde ve hızla yazmaya başladım.

"Harbiden he! Emekliye mi ayrıldı acaba?"

"Aklı varsa öyle yapmıştır. Yoksa onu bulduğum an, iş kazasına kurban gidip erken emekli olmak zorunda kalacak!"

Sanki mesajı okurken, Balın'ın öfkeyle dolu tehditkâr sesinden dinliyor gibiydim.

Onlara bunu yapan kişi üzerinde değişik intikam fikirleri üretip sinir atarken eğlenmiyor da değillerdi. İkisi de tüm yaratıcılıklarını kullanarak birbirlerinin mesajlarını cevaplarken, yarıda kesilmişti bu stres atma yöntemleri çünkü alay ettikleri konunun birkaç dakika içinde gerçek oluşunu, o an ancak ikisine birden aynı anda gelen ortak mesajla anlayabilmişlerdi.

"Beni özlediğinizi duyar gibiyim? Ne yalan söyleyeyim, ben de sizi özlemişim!"

On Üçüncü Bölüm

Dişlerini fırçalayıp banyodan çıktıktan sonra ışıkları kapatmasıyla tamamen karanlıkta kaldı. Karanlık odada bir yerlere çarpmadan yürümek her ne kadar zor olsa da elleriyle gittiği yerleri yoklaya yoklaya varabildi yatağına. Bilgisayarını açmadan önce oda arkadaşını son bir kez daha yoklayıp uyuduğundan emin olduktan sonra yatak başlığına sırtını dayayarak, elinde tuttuğu bilgisayarını dizlerinin üzerine koydu.

Fotoğraf makinesini, hafızasındaki fotoğrafları almak için bilgisayarına taktı ve dosyanın açılmasını bekledi bir süre. Daha önceden var olan fotoğrafları hızlıca geçip bugün çektiği fotoğraflara ulaştı. Az önceki hızlı geçişlerinden eser kalmamıştı şimdi, ağır ağır geçiyordu her bir fotoğrafı. Her fotoğrafı ayrı bir titizlikle baştan aşağı inceliyordu.

Çektiği birçok fotoğrafın arasından bir tanesini her ne kadar zor olsa da seçti. Dakikalarca inceledi fotoğrafı. Baktı... Baktı... Baktıkça, zihninde harfler yan yana dizilip ona dair cümleler var etti. Bu cümleler öyle güzeldi ki dakikalar sonra boşluğa yuvarlanıp gitmelerini istemiyordu. Çok fazla kullanmadığı, yalnızca özel anlarını yazdığı bloguna girdi hemen çünkü bugün özeldi. Bugün güzeldi. Bugünü öylece yaşandı, bitti olarak bırakmamalıydı.

Biraz sonra onun hakkında gireceği cümleler için az daha doğruldu ve derin bir nefes soludu. Klavyenin üzerindeki parmakları, zihninin emredeceği harflere basmak üzere hazırda bekliyordu.

"Çok güzel gülüyor... Bugün bir kez daha anladım bunu çünkü bugün daha yakından görebildim onu gülerken, hatta... Gözlerinin içine bakabildim. Öyle güzel gülüyor, öyle güzel bakıyordu ki... Pot kıracağım diye çok korktum fakat şanslıydım ki onun karşısında olduğum zaman donup kalıyorum. Ne konuşabilmem mümkün oluyordu ne de herhangi bir tepki göstermem... Sadece bakıyordum. Uzaktan bakmakla yetiniyordum ilk önce fakat sonra daha da yaklaştım ona. Nefes alırken inip kalkan göğsünü görebilecek kadar. Sıkılırken devirdiği gözlerini görebilecek kadar ve en güzeli, konuşurken ruhumu başka diyarlara götüren sesini duyabilecek kadar... Bu ödev benim için bir fırsattı, hatta fırsattan da öte bir şans, bir armağan... Onu kazanabilirdim. Evet, aşmam gereken engeller vardı belki fakat inanıyorum ki bir gün cesaret edip karşısına çıkacağım ve o gün... O gün benim sonsuzum olacak. Sonsuzluğun kapılarını araladığım ilk günüm. O benim sonsuzluğumdu."

Bloğuna girdiği yazının ardından, başka bir fotoğrafını açtı Çınar'ın. Daha yakından çektiği bir fotoğrafını... Fotoğrafta güldüğünden, kendisini de gülümserken buldu. Dakikalarca fotoğrafı seyreder haldeyken saatin epey geç olduğunu fark edip artık uyuması gerektiğini anladı ve hemen kapattı bilgisayarını. Hayal kurmaktan kendini alabilirse şayet, uyumayı umut ederek koydu başını yastığa.

"Seviyorum... Çok seviyorum seni."

Sesinin en ince tonuyla çığlık atarak, yattığı yerden fırlayan Beren, telaşla odanın içinde Balın'ı aradı. Odada Balın yoktu ama attığı çığlıklar üzerine Balın'ın odaya koşarak gelmesi fazla sürmemişti.

"Ne var kızım, ne bağırıyorsun?" diye azarladı Balın, panikle Beren'in yüzüne bakarken. "Hayırdır, bir yerlerini mi kesiyorlar?" Beren'i inceledi hızlıca. "Hey Allah'ım..." Ellerini beline koyup hesap sorar pozisyona geçti hemen. "Ne oldu? Konuşsana kızım!"

Beren, kocaman açtığı gözlerini tekrardan elinde tuttuğu telefona kaydırdı.

"Hayallerimin satırları gözlerin..." diye okudu ağır ağır ve sonrasında Balın'ın gözlerine baktı. Bir tepki bekledi fakat yaklaşık bir dakikaya yakın bir süre Balın tepkisiz kaldı.

"Bana mı âşıksın?" diye sordu Balın, mimiksiz kalıp donuk donuk bakarak.

"Balın, salak mısın acaba?" deyip gözlerini devirdi Beren. şu an okuduğu satırlar o kadar ciddi bir durumken ve telefonunda okudukları karşısında şoke içindeyken, Balın'ın tepkisini saçma bulmuştu.

"Of, şaka... Ne oldu?" diye sordu Balın, kendini yatağına atarken.

Beren, birkaç adımda Balın'ın yanına gelip telefonunu uzattı. "En yukarı çık. Fotoğrafa bak ve yazıları oku!" Balın'ın bakışları, elinde tuttuğu telefonla Beren arasında birkaç volta attıktan sonra blog olduğunu düşündüğü siteyi incelemeye başladı. İlk görüşte pek bir şey anlamayıp parmağını ekranda kaydırarak sitenin sayfasında yukarıya geldi. Miskince kendini attığı yataktan ışık hızıyla kalkıp tıpkı Beren'in ilk anda verdiği tepki misali

çığlık atan Balın, kocaman açılan gözlerle Beren'e baktı. Hemen sonrasında biraz daha kaydırdı ekranı. Gördüğü fotoğraf ile neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Beren, bunlar ne?" diye sordu dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle. "Kızım bunlar ne?" diye yaygara kopardı kendini yatağa bırakırken. "Lan bu ne?"

"Ay... Balın! Dur, sakin ol!" deyip hemen yanına oturdu Beren. "Ben de anlamadım ama bu blogun linkini göndermişti birisi, ben de tıklayıp bakınayım dedim... Sonra bunlar çıktı işte!" Tekrardan baktı telefondaki fotoğrafa. "Şoke oldum görünce!" Balın, aval aval telefona bakmaya devam ediyorken, Beren atılıp telefonu elinden aldı. "Abi!.. Şu yazıyı kime yazmış olabilir ki?" Gösterdiği yazı ve fotoğrafa tekrardan baktı Balın. "Çok güzel gülüyorsun" içerikli yazının paylaşıldığı fotoğrafta, Çınar ve Balın vardı. Her ikisi de gülüyordu...

"Kafayı yiyeceğim!" deyip ellerini saçlarına daldırdı Balın. "Yemin ederim kafayı yiyeceğim!" Hışımla Beren'e döndüğünde, Beren korkuyla irkilse de Balın'ın bir şey söylemesini bekliyordu sessizce. "Kim bu Beren? Kim, kim?" Birçok yazı yazılmıştı okuduklarına benzeyen ve hepsinde habersizce çekilmiş olan Çınar ve Balın ikilisi vardı. Öfkeden deliye dönmüştü Balın.

Beren, yönünü Balın'a çevirip "Balın!.. Sakinleşmelisin!" dedi omzuna elini koyarken. "Her kimse öğrenmek çok zor değil..."

"Kim olacak Beren? Hazal işte! Mesajcı..." diye söyledi net bir ses tonuyla. İsminin Balın olduğu kadar emindi, bunların Hazal'ın başının altından çıktığından. "Bunun foyasını ortaya çıkarmanın vakti geldi Beren!"

"Ne? Ne yapacaksın?" diye sordu Beren şüpheyle çünkü Balın'ın saçma bir şey yapmasını istemiyordu.

Koşar adımlarla yürüyen Balın'ın peşinden olabildiğince seri adımlarla ilerleyerek yetişmeye çalışıyordu Beren. Balın'ın yaptığı planın yolunda gitmesi için bir yandan da dua ediyordu fakat ayakları birbirine dolaşıp düşecek gibi olduğu her an, korkuyla bir çığlık atıp güçlükle toparlanıyordu. "Balın, emin misin işe yarayacağından? Ya kaş yapalım derken göz çıkarırsak?" Nefes nefese konuştuğundan, Balın'ın anlamamış olma ihtimali vardı.

"Emin ol göz çıkarılacaksa onlar o yelloza ait!" diye öfkeyle homurdanarak cevapladı Balın. "Ayrıca bu olmazsa başka bir yol ama illaki o delillere ulaşacağım!"

Beren, nihayet Balın'ın yanına varabilmişti fakat yine de hızını azaltmamıştı çünkü yavaşladığı anda yeniden Balın'ın gerisinde kalacağından emindi. "Ya öyle deliller yoksa?" diye sorduğu an, Balın'ın başını çevirip attığı ölümcül bakışların karşısında bir adım gerilese de kendinde cesaret bulup bir soru daha yöneltti. "Mesajları Hazal atmıyorsa ne yapacaksın?" Balın duymazlıktan geldi Beren'i ve aynı sürat ile yürümeye devam etti.

Tam anlamıyla Hazal ve Aslı'nın kaldığı odanın kapısına dayanan Balın, açılana kadar yumrukladı kapıyı. "Hazal!" diye bağırdığında, Beren korkuyla çevresine bakındı. Tedirginliği net olarak yüzünden belli oluyordu.

"Ayy... Balın, bence geri dönmeliyiz..." dedi Beren, Balın'ı kolundan tutup usulca çekiştirerek.

"Buna haddini bildirmeden mi?" diye tersleyip birkaç kere daha vurdu kapıya sertçe. "Ayrıca planımızı unutma!" derken, iyice Beren'e doğru eğilip fısıldayarak söyledi. "Hadi!" dediği anda, Beren birkaç küçük öksürük ile tüm tedirginliğini atarak duruşunu dikleştirdi.

Balın'ı omzundan kenara itip kapıya birkaç yumruk da Beren attı. "Aç kız kapıyı!" diye cırladığında ise şaşkınlıkla izleme

sırası Balın'a gelmişti. "Aç da hesap ver yel..." Hakaret ettiği an başının derde girebileceği ihtimaliyle söyleyeceklerini yutmak zorunda kaldı Beren.

Gözünün ucuyla çok kısa bir süre Balın'a bakmasının ardından, yumruklamak üzere yeniden kapıya dadandığı sırada, karşısında Aslı'yı görüp korkuyla irkildi. "Nerede o?" diye bağırdı Balın.

Aslı, şaşkınlık ve korku içinde, bir Balın'a bir Beren'e bakıyor ve bir şeyler anlamaya çalışıyordu fakat karşısında öfkeden deliye dönmüş iki genç kızdan başkası olmadığından, bu durumdan henüz hiçbir şey anlayamamıştı. "Ne oluyor ya?" diye sorguladığında, Beren de Balın da umursamamıştı bile Aslı'yı. Balın, Aslı'yı omzundan itip odaya daldığında, hemen ardından Beren de girdi içeriye.

Balın, hışımla odaya girip "Hazal!" diye bağırırken, çevreye de göz gezdirdi bir yandan hızla. Arkalarından yaklaşan Aslı'ya döndü tekrar. "Nerede bu?" Aslı, her ne kadar istemiyor olsa da olaylardan bihaber olduğu için parmağıyla banyoyu göstererek belli etti Hazal'ın yerini. "Banyoda mı?" diye sordu fakat cevabın gelmesini beklemeden banyoya yöneldi.

"Balın, dur gitme!" diyerek, Balın'ın banyoya girmesine engel olmaya çalıştı Beren. "Hem belki çişini yapıyordur?"

"Değil çişimi yaparken girmek, bu oda boşken bile izinsiz girme hakkınız yokken bu ne cüret?" Hazal'ın öfkeyle çıkan sesi, kendisini Balın ve Beren'in odak noktası yapıverdi. "Evet?" diye üstelediğinde, Beren bakışlarını Balın'a çevirerek cevap hakkını onun üzerine attı.

"Biz izinsiz odana girdik, tamam da en azından senin gibi insanların hayatına izinsiz girmiyoruz! O ne olacak?" diye karşılık verirken, olabildiğinin en şirret haline büründüğünden emindi Balın. "Hayır, yaptıklarına da şaşırmamak gerek aslında. Böyle

pişkin pişkin karşımda durup suçunu savunan birisi elbette o haltları rahatlıkla yapar yani!"

Beren, gözlerini kısarak ters ters Hazal'a bakarken, üstüne bir de "Bence de!" diyerek destek çıktı Balın'a.

Gittikçe öfkesi artan ve ilk kez öfkesini belli eden Hazal, yine de sakin kalabilmek için derin bir nefes solumanın ardından, "Bak!" dedi ve birkaç adımda tam karşısına geçti Balın'ın. "Defalarca... Neyden bahsettiğini anlamadığım bir şey ile itham edildim geldiğimiz günden beri ama artık yeter!" diye bağırdığında, Balın içten içten tırsmış olsa dahi korktuğunu belli etmeyerek dik duruşundan ödün vermedi.

Hazal'dan böyle sert bir tepki beklemeyen Balın, ilk önce ne yapacağını şaşırsa da Beren'le birlikte kurdukları plan için şu anki durumun daha iyi olduğunu düşünüp harekete geçti. "Asıl sana yeter!" diye bağırdığında, birkaç adım geride sessizce duran Aslı ve Beren korkuyla sıçrarken, Hazal'ın gözlerinde öfke iyice yer etti. "Kızım, senin ne halt olduğunu bilmiyor muyum ben!" Bir adım daha yaklaştı Hazal'a. "Pardon da ne bok yapmaya çalıştığını anlayamayacak kadar saf mı sanıyorsun sen beni?"

"Ne yapıyormuşum?" diye sordu Hazal, tek kaşı söylediklerı eşliğinde kalkarken.

"Hangi birini sayayım? Saçma sapan bir gizemle hayatımıza burnunu sokmanı mı sayayım? Yoksa her haltımızı öğrenip Çınar'la aramızı bozmaya çalışmanı mı?" Öylesine kesin bir ses tonuyla konuşuyordu ki Balın, bir tek o Hazal'ın mesajcı olmama ihtimaline ihtimal vermiyordu. Emindi çünkü... Balın'a göre mesajları atan Hazal'dan başkası olamazdı. "Pardon, pardon! Bir de benim hayatımdaki en özel adama karşı sergilediğin sahte ve yapış yapış hareketlerin vardı değil mi? Sen seç. Seç de hemen başlayayım uzun uzun anlatmaya!"

"Birincisi, nelerden bahsettiğini hiç ama hiç anlamıyorum. İkincisi, emin ol Çınar ile arkadaşlığın umurumda bile değil ve üçüncüsü... Sahte olduğum senin değil de Çınar'ın tarafından söylendiği gün olursa şayet, o zaman buna üzülebilirim fakat senin söylemen beni ancak güldürür!"

"Çok istiyorsan hareketlerinin sahteliğini Çınar da seve seve vurur yüzüne, merak etme!" dediğinde, sesinde ayrı bir keyif duyuldu Balın'ın. "Emin ol Çınar da en az benim kadar haz etmiyor senden!" Söylediklerinin Hazal'ı daha da sinirlendirmesini bekleyen Balın, beklediğini alamayıp üstüne bir de Hazal'ı karşısında gülerken bulduğu için kendisi sinirlenmişti. "Nefretlerin odağı olmak hoşuna gidiyor sanırım?" derken, Balın dahi inanamadı şu anki kendi haline. Evet, sert bir mizaca sahip olabilirdi belki ama şimdiki durumu çok daha farklıydı. Çınar'a şakasına yaptıklarını saymazsa eğer, hayatında hiç kimseye bu kadar şiretlik yapmadığını fark etmişti.

"Hayır... Keşke başkasının adına konuşmamayı öğrenecek kadar büyümüş olsaydın, o zaman tartışmaya girecek kadar ciddiye alabilirdim seni." Daha önceki tartışmalarında sessiz sakin kalan kızın içinden çıkana şaşırmaktan, kelimeleri bir araya getirip cevap vermekte güçlük çekiyordu Balın. "Adına konuştuğun Çınar'la üç gündür birlikteyiz ve inan o kadar samimi olmanıza rağmen senin o kirli kalbinin gölgesinde kalmadığı için bile âşık olabileceğim bir adam o!" Duydukları karşısında sinirden kızarmaya başladı Balın. Bir anda başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi ateş basarken, aynı zamanda da vücudunun uyuştuğunu hissetti.

Çok daha fazlasını yapmak isteyip kendine güçlükle engel olan Balın, hemen dibinde duran Hazal'ı öfkesine yenik düşüp itince Beren aniden atılıp daha fazlasını yapmasına engel olmak için onu kolundan tutup çekti. "Balın, dur! Sakin ol! Yanlış bir

şey yapma sakın!" Neredeyse yere düşecekken son anda masaya tutunup dengesini sağladı Hazal, ardından öfkeyle bir çığlık atıp Balın'a atılacakken, Aslı da ona engel olmaya çalıştı var gücüyle. "Ay, defol be!" diye bağırdı Beren, üzerlerine gelmeye çalışan Hazal'a. "Deli midir nedir, burada sakinleştirmeye çalışıyoruz, onun yaptığına bak!"

"Kızım sana ne?" diye bağırdığında, irkildi Beren.

"Bağırma be o çirkin sesinle! Ay, kudurdu bu." Sanki karşısında iğrenç bir şeye bakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu Beren. "Bir de Çınar'ın yanında eğilip bükülüyordun. Sinsisin kızım sen, sinsi!" Aslı'nın ellerinden kurtulmak için çırpınsa da Aslı var gücüyle tuttuğundan pek işe yaramamıştı Hazal'ın kurtulma çabaları. "Ayırma o kenafir gözlerini bana!" Beren, şu an tam da planladıkları yolda ilerliyordu.

"Ya bıraksana beni!" diye bağırdı Hazal, Aslı'ya.

"Aslı, al götür şunu Allah için, yoksa burada atomlarına ayıracağım bunu!" dedi Balın, öfkeyle dişlerini sıkarken. Planlarının ana konusu Hazal'ı tahrik etmekti ve şu an tam da istediklerini almış görünüyorlardı.

"Aynen... Gel Hazal, hadi bak, kötü şeyler yaşanmasın!" Tüm sakinliğiyle konuşan Aslı'nın yüzüne ilk birkaç saniye öylece baktıktan sonra bu fikri başıyla onaylayıp odanın çıkışına doğru yürümeye başladılar. Aslı her ihtimale karşı yine de kolundan tutuyordu Hazal'ın.

Hazal ve Aslı, tam yanlarından geçerken, Beren tekrardan yüzünü buruşturup "Iyy... Pespaye! Kızım, güzel olsan neye yarar. Dış görünüş geçicidir, keşke kişiliğin düzgün olsaydı da en azından bir ömür kullanırdın!" Duyması için cümlenin sonuna doğru bağırdı iyice. Söylediklerinin bittiği anda Hazal olduğu yerde durunca, Beren ürküp bir adım geriledi.

Sarı saçlarını savurarak arkasını döndüğünde, önce Beren'e baktı öfkeyle, sonrasında kolunu savurarak Aslı'nın ellerinden kurtulduktan sonra adımlarını öfkeyle yere vura vura biraz önceki gibi yine Balın'ın tam karşısında durdu.

"Hani Çınar'ı tanıdığını iddia ederek esip gürlüyorsun ya karşımda, yanılıyorsun. Benden nefret etmeyecek hiçbir zaman. Aksine zamanla sevecek beni biraz daha. Bir gün kolunu attığı omuz, bana ait olacak. Okşadığı saçlar, baktığı gözler ve tuttuğu eller... Hepsi bana ait olacak ve o gün geldiğinde, Çınar'ın senden nefret etmesini istemiyorsan, bu yaptıklarına son vermelisin çünkü Çınar'ın kalbi çok temiz. Beni onun gözünde bitirmek için söylediğin her yalanda bitiyorsun Balın İmge!.. Bitiyorsun. Yellozdan tavsiye olsun bu sana!" Balın'ı sinirden delirtecek nitelikteki gülümsemeyi yüzüne yerleştirip odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Birkaç adımın ardından, söylediklerine birkaç şey daha eklemek için tekrar Balın'a çevirdi başını. "Her defasında gözüme sokmaya çalıştığın arkadaşlığınızı biliyorum, onun hayatındaki en değerli kız sensin, bunu da görebiliyorum ama bu sevgi sınırlı. Sonsuz sevgi besleyeceği kadın sen değilsin Balın!" Sustu ve tam gözlerinin içine baktı. "Gözlerine çöken bu hüzün neden?" Tek kaşını kaldırarak konuşması dahi Balın'ı çıldırtmaya yeterdi şimdi. "O senin için sadece bir arkadaş değil, değil mi?" İma ettiği şeyi idrak ettiği an gözleri kocaman açıldı Balın'ın. Zorla dizginlediği öfkesi yine zapt edilmez bir hâl aldı saniyeler içinde.

"Defol git şu karşımdan!" diye bağırdı boğazını acıtacak yükseklikte.

"Sakin ol... Sana istediğini veriyorum. Savaşmayı isteyen sensin!" Gözlerine yerleşen sinsi bir ifade eşliğinde dudağının kenarı kıvrılırken, söyleyecekleri son bulduğu için Aslı'nın koluna girip usulca tekrardan çıktı odadan.

"Siktir git!" diye bağırdı bu kez. Sinirden gözleri dolmuştu. "Abi, delireceğim ben!" Ağlamamak için ekstra bir çaba sarf edip Beren'in ellerinden tek hamlede kurtuldu.

"Ya Balın, ne umursuyorsun şu yılanı! Bizim planımız onu sinirlendirmek değil miydi? Bizim silahımızla bizi vurmaya kalktı, gayet normal bu. Söyledikleri onun saçma ütopyasından ibaretken, şu haline bakar mısın? Asıl amacımızı unutma, kendine gel hadi!" Usulca gülümsemişti Beren ve bu gülümseme Balın'ı anında yatıştırmaya yetti. Haklıydı çünkü. Elindeki tek koz Çınar'dı ve bunu kullanması aykırı bir durum değildi. Dolan gözlerini ellerinin tersiyle sildi hızlıca.

"Tamam, hadi! Sen kapıyı kapat." dediği anda koşarak gidip kapıyı kapattı Beren. "Bakalım geri zekâlının bilgisayarı nerede?" Önce odanın içinde gezindirdi bakışlarını fakat görünürde bilgisayar bulamayınca dolaplara yöneldi. "Ağzına sıçacağım senin, bekle ve gör!" Dolaplarda da bulamayınca sinirlenmeye başlayacakken, valizlerin yanındaki laptop çantası buna engel oldu. Koşarak valizlerin yanına gidip çantayı aldı. Keyifle gülmeye başladığında, Beren de aramayı bırakıp koşarak Balın'ın yanına geldi.

"Ay, hadi aç çabuk!" dedi heyecanla Balın'ın yanına otururken. "Şeytan kılıklının ipliğini pazara çıkaralım da görsün! Ay, bir de o üç oda bir salon ağzıyla nasıl da çemkiriyordu kenafir gözlü!"

Beren'in saydırmalarını duymuyordu bile o an Balın. Tüm dikkatini, birkaç saniye içinde açılacak olan bilgisayara vermişti. "Dua edelim ki şifre olmasın." Bir dakika bile sürmeyen açılış, o an Balın için sanki günlerce sürmüş gibiydi. İkisi birden biraz sonra gelecek ekran için heyecanla bekliyorlardı. Şifre için bir ekran mı gelecekti, yoksa, "Hoş Geldiniz" yazısı ve ardından bilgisayar açılacak mıydı?

Sessiz sedasız yapmaya karar verdikleri plana aykırı şekilde, ikisi aynı anda çığlık atıp aynı anda da durumun farkına vararak birbirlerine sus komutu verdiler.

"Yarım akıllı, şifre koymamış bile!" diye fısıldadı Balın neşeyle. "Bakalım neler varmış..." Birkaç dosyanın arasından herhangi birine tıkladı.

"Oha!" diye bağırdı Beren, şaşkınlıkla ekrandaki fotoğrafa bakarken. Balın ise şaşkınlıktan tepki dahi veremeyecek haldeydi. "Kızım, bu ne?" Balın, her geçtiği fotoğrafta daha da şaşırıyor, daha da öfkeleniyordu. Baktığı fotoğraflar, blogda gördükleri değildi. Çınar'ı uyurken çektiği fotoğraflardı.

"Ay, çocuk masum masum uyuyorken, şunun yaptığına bakar mısın?" diye sordu Beren, nefretle gözlerini kısıp başını iki yana sallayarak. "Yemin ederim artık nefret ediyorum şu kızdan!" Bir sürü uyurken çekilmiş fotoğrafların ardından, Çınar'ın haberi yokken çekilen uzaktan fotoğraflara da rastladılar bu kez. "Bak şunlara ya!" diye homurdanarak inceliyordu Beren fotoğrafları. "Koca meraklısı, aklınca Çınar'ı elde edecek! Çınar da o kadar saftı sanki." Kendisi sürekli bir şey homurdanıyordu fakat Balın'ın sessizliğinden de korkmuyor değildi. "Balın?" Balın, uzun uzun inceliyordu her bir fotoğrafı. Çift olarak çekilen fotoğraflarına geldiğinde, içinde her an daha fazla hissedilen bir sızı hissetti. Aynı atın üzerinde Nar Adam'ına nefret ettiği kız sarılmıştı sıkı sıkı. El ele tutuşurken çekilen fotoğraflar veya akşamüstü, yeni yeni kararan havanın yarım yamalak boyadığı gökyüzüne dizilen yıldızları seyrederken, başını Nar Adam'ının omuzuna koyması... En kötüsü de Çınar'ın dizinde uyuduğu kareler...

Fotoğrafları gördüğü ilk andan itibaren dudağını içten ısırıyordu kendine hâkim olabilmek için fakat artık bu da işe yaramıyordu. O aptal gözyaşı süzülmüştü çoktan. Her şey ilk gözyaşına bakıyordu. Onun özgür kalması demek, diğerlerine kapı

açılması demekti. Tam da öyle olmuştu. Bir yaş daha süzüldü ve bir tane daha... Daha fazla ısırdı gözyaşıyla ıslanan dudaklarını içerden. Canını acıtacak kadar çok ısırdı ama umurunda bile değildi şu an bu. Nar Adam'ını başkasıyla paylaşmaya hazır değildi. Hele ki o kişi Hazal'ken... Buna hiçbir zaman hazır olmayacaktı!

Karşılıklı gülüştükleri fotoğrafta takılı kaldı. Daha yeni sildiği gözyaşları yeniden hücum ettiğinde, gözlerinin görüşü bulanıklaşmaya başladı. Gerçekler de böyleydi işte. Buğulu camlar ardına saklansan dahi aynanın ardındakiler gerçek olandı. Tıpkı gözyaşlarının bulandırdığı fotoğrafların gerçekliği gibi...

En büyük korkusunun gerçekleşme ihtimalineydi belki firar eden bu yaşlar. Çınar, hayatında değer verdiği tek adamken, onu kaybetme ihtimali dahi yıkardı dünyasını başına ve bu yıkımın enkazından çıkabileceğini sanmıyordu. Bir kez daha yemin etti o an Çınar'a sahip çıkacağına. Tepkisizliğine inat akan gözyaşlarını durdurmak yerine, bu yaşananların gidişatını durdurma kararıyla, kucağındaki bilgisayarı fırlatıp kalktı oturduğu yerden ve koşarak odadan çıktı.

"Keşke her hafta biz ceza alsak!" Hazal'ın bana karşı olan samimi tavrını şaşkınlıkla izliyordu Emir. "Gerçekten hayatımda yaşadığım en güzel üç gündü!" İçtenlikle gülümsediğinde, aynı şekilde karşılık verdim. "Bunun için her gün tekrar tekrar teşekkür edebilirim!"

"Yok canım, ne gerek var!" diye reddettim hemen. "Geçti gitti işte!"

"Çınar!.." Bizimle birlikte çevredeki diğer insanların da odak noktası olan sesin sahibi Balın'a şaşkınlıkla baktım, herkes gibi. İyi görünmüyordu. Bir dakika, ağlıyor muydu? Hızlıca kalktım yerimden.

"Balın?" diye mırıldandım şaşkınlık içinde. Gözyaşları arasında usulca gülümseyip koşmaya başladı. Şaşkınlıktan hiçbir şey yapmadan öylece yanıma gelmesini bekledim.

Birkaç adımlık seri koşuşun ardından üzerime atılıp boynuma sarılıverdi. Ellerimi beline koyduğumda daha da sıkı sarıldı. Sesli bir şekilde ağlamaya başladığında, içimde bir şeylerin parçalara ayrıldığını hissettim. Yüzünü boynuma sakladığı için tenime düşen her gözyaşı yakıp geçiyordu sanki. Saçlarına daldırdım elimi. "Ne oldu güzelim?" diye fısıldadım kulağına, yüzümü saçlarına gömerek.

"Çınar!.." Bir hıçkırık kesti söyleyeceklerinin önünü. "Seni kaybetmek istemiyorum..." Daha şiddetli ağlamaya başladı. "Korkuyorum..."

"Ne demiştik?" Tıpkı onun gibi daha sıkı sardım kollarımı. "Nar Adam, Bal Kız'ını asla yalnız bırakmayacak!" Kendimi geriye çekip yüzünün açığa çıkmasını sağladıktan sonra avuçlarımın arasına aldım yüzünü. "Sonsuza kadar!" Başparmağımla akan gözyaşını silip usulca gülümsedim.

"Sonsuza kadar..." diye mırıldandığında, gözyaşları yeniden akmaya başladı fakat bu kez mutlu olduğu içindi. Son bir kez gülümsedikten sonra tekrardan sarılıp başını göğsüme yasladı. "Çınar'ım!.." diye fısıldadı usulca. "Nar'ım!.." Daha sıkı sardı kollarını. "Nar Tanem!.." En sevdiğim sözcükleri peşi sıra söyledi. Fark ettim de uzun zamandır söylemiyordu bunları bana. Eski günlerimiz aklıma geldiğinde, onu çok özlediğimi fark ettim o an. Son olarak, "Bir tanem!" dediğindeyse, yüzümün güldüğünü fark ettim. İstemsizce gülümsememek elimde değildi bunu her söylediğinde. Tıpkı şimdiki gibi...

On Dördüncü Bölüm

Gözyaşları dinmiş, kasvetini üzerinden atmış, yaşam enerjisi zirvede olan Balın İmge yeniden aramıza döndüğünde, eğlence dolu bir akşam yemeği geçirdik. Gerçi eğlenceli kısmı hepimiz için geçerli değildi ne yazık ki. Bütün gün Beren'in gelmesini bekledi Emir fakat beklediğini alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. "Sevgilisiyle sohbete dalmıştır!" diye sayıklayıp durdu bütün gece. Balın'ın da bildiğini öğrendiğinden, rahatça belli ediyordu Beren'e karşı hislerini.

"Kesin kararımı verdim ben!" derken, sesindeki burukluk gayet netti. Geriye yaslandı miskince. Balın'la birlikte dikkatimizi Emir'e çevirip aldığı kararı söylemesini bekledik. "Beren'i unutacağım!" Sesindeki kararlılık ikimizi de şaşırttığından, verdiğimiz tek tepki, kocaman açtığımız gözlerle birbirimize bakmak oldu. "Böyle olmuyor abi. Her gün az az canım yanacağına, bir iki gün yoğun acılarla unuturum daha iyi!"

"Neden böyle düşünüyorsun ki?" diye sordu Balın.

"Aynen kanka, bir şey mi oldu?" diyerek Balın'ın sorusunu destekledim. Omuz silkti ilk önce, hiçbir şey söylemeden. Başka yöne çevirdi bakışlarını ve birkaç dakika

boyunca sessizliğini muhafaza ederek düşünme fırsatı tanıdı kendine.

"Bir şey olduğundan değil... Kızın sevgilisi var, ben de gelmiş kız yanımda nefes alsa umutlanıyorum. Ne demişler? Üçüncüye bok düşer. Eee, bana da üzerime düşen boku sahiplenmek düştü be kardeşim, ne yapayım?" Öfkeyle bastırdı dişlerini.

"Ah be oğlum!.." deyip omzuna koydum elimi. "İnanıyorum bir gün Beren de anlayacak ve siz efsane bir çift olacaksınız." Bir ihtimal dahi gözlerinde bu parıltıyı oluşturuyorken, Beren'den gerçekten olumlu bir tepki görse neler olacağını kestiremiyordum bile.

"Hem sevgilisi ne alaka? Konuşmuyorlar onlar, hatta..." deyip sustu Balın. Emir heyecanla doğrulup söylenecekleri doğru idrak etmek için Balın'ın dibine sokuldu sandalyesiyle.

"Kızım, en heyecanlı yerde giren reklam gibi ne kesiyorsun lafı? Söylesene, hatta ne?" dedim, söyleyeceklerine devam etsin diye çünkü ben bile merak etmiştim.

"Emin değilim ama onlar çoktan ayrıldılar..."

"Siktir!" diye bağırdı Emir neşeyle. "Yemin et! Allah aşkına yemin etsene... Balın, doğru mu söylüyorsun? Ha?" Çoktan oturduğu yerden yan devrilerek Balın'ın dibine sokulmuştu bile. "Hadi Balın! Ayrıldılar, artık Beren'in sevgilisi yok Emir, de. Onunla olma ihtimalin arttı, de. N'olur!"

"Emir!.. Abi, dur hemen, umut bağlama kıza. Ne olur ne olmaz abi, üzülme boş yere sonra." diye sakinleştirmeye çalışsam da pek kâr etmiş gibi durmuyordu. "Kime söylüyorum ki..." diye mırıldanıp sustum. O an sevinmek istiyorsa sevinsin, neden engel olmaya çalışıyordum ki? Evet, belki de bu mutluluk naraları yersiz olacaktı ama hemen

şimdi olmayacaktı ya? Şimdi doyasıya sevinmeliydi. Sonrası... Eh, üzülürse teselli edecek yine ben olduğumdan, onu da o zaman düşünürdüm.

"Yemin ediyorum şimdi kafayı yiyeceğim mutluluktan!" Mutluluktan ağzı kulaklarına varıyordu neredeyse ve onun mutluluğu bize öyle bir geçmişti ki Balın'la birlikte gülümserken bulduk kendimizi. Tabii Emir de sandalyesinde adam akıllı oturamadığından ayakları birbirine dolanınca yerde buluverdi kendini.

Emir, poposunu ovalaya ovalaya biraz önceki yerine otururken, düşmesine gülüyorduk hâlâ Balın'la. "Abi, geç Allah aşkına, otur yerine doğru düzgün!" dedim, Emir'in acıdan buruşmuş yüzüne bakarak.

Balın, güçlükle gülmesini durdurup "Acıdı mı çok?" diye sorduğu an, asık olan yüzünü düzeltti Emir ve bir anda sırıtmaya başladı.

"Yok be ne acıması? Beren'in sevgilisi yokmuş, bu haberin üstüne dalağımı sökseler hissetmem!" deyip keyifle bir kahkaha patlattığında, Balın'la, hâlâ mı, dercesine birbirimize baktık.

"Hey Allah'ım..." diye söylendim.

"Benim, fazla adrenalinden çişim geldi ya..." dediğinde Emir, Balın gözlerini devirirken, ben de tüm ifadesizliğimle yüzüne bakmaya başladım. Miskince yerinde doğrulup dağınık olan saçlarını karıştırarak daha da dağıtırken, "Tamam... Tamam... Bunun sizi ilgilendirmediğini biliyorum. Gidiyorum ben!" deyip yavaşça kalktı masadan.

Emir masadan ayrıldıktan itibaren, yaklaşık beş dakika kadar konuşmadık hiç fakat Balın'ın, "Çınar!.." diye adımı telaffuz ettiği an, ses tonundan anlaşıldığı üzere uzunca bir

konunun kapıları aralanmak üzereydi. "Sana bir şey söyleyeceğim..."

İşte başlıyorduk...

"He Balım, söyle..." Masanın üzerinde parmaklarımın arasında hızla hareket ettirdiğim kalemi parmaklarıma saplamamak için, tüm dikkatimi elime verdiğimden, Balın'a bakmadım. Bu şekilde birkaç dakika öylece kıvrandı yanımda hiçbir şey söylemeden. Vazgeçtiğini sanıp çok kısa bir süre gözümün ucuyla Balın'a baktığım an, işaret parmağıma battı kalemin ucu. Acıyla feryat ederken nereye olduğunu görmeden fırlattım sinirle kalemi. "Ne oldu kızım, söylesene!" diye Balın'dan çıkardım sinirimi. "Ağzına sıçayım böyle işin!"

"Acıdı mı?" diye sorarken, masanın üzerinden elimi avcunun içine alıp yaklaştırarak daha yakından baktı parmağıma. "Saçma sapan şeyler yapmasana!" diye bu kez o beni azarladı. "Canını acıtmaya mı heveslisin?"

Elimi çektim, içinde bulunduğumuz ânın gereksizliğini daha fazla uzatmamak için. Balın'ın dengesiz olduğunu biliyordum. Bazen kendimi kessem, git banyo da kes, halıları kirletme, diyecek olan kız, bazen de şimdi yaptığı gibi sinek ısırsa pimpirikleniyordu. "Hah, söyle hadi, ne söyleyecektin sen?" diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım.

"Şey..." Yine kıvranmaya başladığı anda anlamıştım, söyleyeceği şeyin her neyse beni sinirlendirecek bir şey olduğunu. "Çınar!.."

Sabır dilenircesine ellerimi havaya kaldırırken, sesli bir şekilde nefesimi dışarıya üfledim. "Balın, Allah aşkına, ne söyleyeceksen söyle de rahata erelim!"

"Hazal'a karşı ne hissediyorsun?" diye sorduğu an, bakışlarını kaçırması bir oldu.

"Ne?" diye sordum, kastettiği şeyi anlasam da anlamamış gibi yaparak. "Ne ne hissediyorum?"

Balın, yüzünü asıp gözlerini devirirken, derince bir nefes soluyup hemen ardından ofladı. "Anlasana işte... Seviyor musun onu?"

"Balın!.." diye mırıldanırken, başımı yere eğdim. Söyleyip söylememekte kararsız olduğum cümleleri aklımda hazırladıktan birkaç saniye sonra dile getirdim. "Ben... Şu..." Yeni konuşmayı öğrenir gibi heceleyerek konuşuyordum. "Birkaç... aydır... Hazal'a âşık oldum!" İtirafımı tek seferde söyleyip başımı kaldırdığımda, Balın'ın ruhsuz yüzü ve dehşet dolu bakışları ile karşılaştım. Birkaç saniye içinde kanı çekilmiş gibi bembeyaz olan yüzü korkutmaya başlattı beni. "Balın?" Oturduğum yerden kalkıp Balın'ın yanındaki sandalyeye fırladım hemen. "Kızım ne oldu? Dondun kaldın!" Omuzlarından tutup sarsmama rağmen hâlâ öylece donuk bakması beni daha da korkuttu. "Balın!" Gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördüğümde, içimden kendime birkaç küfür savurup öyle konuşmaya başladım. "Kızım, şaka yapıyorum!" dediğimde dikkatini çekebildim sadece. "Ne âşık olması, ne sevmesi!" Birkaç damla gözyaşı daha süzülürken gözlerinden, yüzünde mahmur bir gülümseme yer etti. "Deli kız!.." deyip kendime çektim onu. "Sen gerçekten delisin... Benim deli kızım!" Ceza için geçirdiğimiz üç gün, öncesinde ve sonrasında... Uzun süredir sarılmadığımızı hatırladım ve bu yüzden her zamankinden çok daha sıkı sarıldım başını göğsüme bastırarak.

"Sen de sevmiyorsun değil mi o kızı?" Başı göğsümde olduğu için sesi boğuk çıkmıştı ve bu yüzden duymazlıktan

gelip cevap vermemeyi düşünsem de ikinci kez sorduğu için cevaplamak zorunda kaldım.

"Bilmem... İyi kız ama bana ne!" deyip elimi saçlarına götürdüm. "Unutma Bal Kız!.. Gökyüzü sonsuzdur, değil mi? İnsanlık yok olmadan gökyüzünün yok olması mümkün mü? Değil. İşte... Tam olarak biz de buyuz. Biz gökyüzüyüz. Sonsuzuz!"

"Emir!"

"Lütfen yalnız ol, lütfen!"

"Emir!"

"Sana ihtiyacım var Emir, lütfen!"

"Müsait olduğun ilk anda dön bana."

"Çok acil!"

"Sakın kimseye bir şey söyleme!"

"Gerçekten çok önemli."

"Özellikle Çınar ve Balın'a..."

Emir, fermuarını çekerek çıkığı kabinden, ellerini yıkamak için muslukların olduğu yere doğru ilerlediği sırada daha fazla sabredemeyip homurdanmaya başladı. "Hay sikeyim her kimsen! Bir rahat işetmedi anasını satayım." Hızla ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra cebinde zır zır titreyen, susmak bilmeyen telefonu hızla çıkardı. "Oha!" Şaşkınlıkla baktı ekrana. "Lan oha, ne oluyor?" Mesajlar bölümüne tıklayıp iyice emin oldu gördüklerinin doğruluğundan. "Lan yirmi dört mesaj ne? Hem de Beren'den!" Aynadaki yansımasına baktı önce. Sonra rüyada olup olmadığını yokladı. "Yoo... Uyanığım." Tekrardan bakışlarını telefonuna çevirdi. "Lan ne yazmış bu kız?" Bakışlarını ekrandan ayırmadan tahmini şekilde tuvaletin çıkışına yürümeye

başladı. "Allah, Allah... Başı dertte mi ne, bunlar ne biçim mesajlar?" Her mesajda biraz daha çatılıyordu kaşları. Durumunun aciliyetini barındıran yirmi dört mesajın ardından hemen Beren'i aramaya tıklayıp telefonu kulağına götürdü. "Hadi be kızım, aç şu telefonu..." Seri adımlarla çıktı tuvaletten. Arama karşı taraftan meşgule atıldığında, anlam veremeyip ekrana bakakaldı. Ta ki yeni bir mesaj bildirimi ekranda yer edene kadar. Hemen açtı mesajın tamamını okumak için.

"Şu an telefonu açmam mümkün değil. Emir!.. Bana karşı hislerini biliyorum ve... Bana sadece sen yardım edebilirsin. Lütfen, lütfen bana yardım et!"

Okuduğu her kelimenin ardından daha hızlı çarpıyordu Emir'in kalbi.

"Sorun ne?"

Hızla cevap yazdı.

"İyi misin Beren?"

Oturacak bir yer aradı kendine. Bulamayınca, dışarı çıkarak kendini kaldırımın kenarına attı ve ayağıyla yerde ritim tutarak cevap bekledi.

"Seninle paylaşmak istediğim bir sırrım var Emir! Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmesem de söylemem gereken kişinin sen olduğunu biliyorum sadece."

Beren'den gelen bu mesajı defalarca okudu. Birçok ihtimal geçirdi aklından. Tarttı, biçti fakat hiçbir ihtimal mantıklı gelmedi o an.

"Beren, neler söylüyorsun böyle? İyice merak ediyorum seni, neredesin?"

Verdiği yanıtın ardından, telefonu avuçlarının arasında tutup kalbine bastırdı. Hislerinden haberdar olduğunu söylemesi deli gibi çarpmasına sebep olmuştu kalbinin. Akşam rüzgârının

hafif esintisine rağmen, vücudunun yandığını hissediyordu ki muhtemelen kıpkırmızı olmuştu şimdi. Nasıl öğrendi bu kız, diye sorguladı kendi içinde. Beren'e bir şey belli etmemek için o kadar dikkatli davranırken, hareketlerinden anlamasının imkânı yoktu. Uzunca bir süre cevap gelmeyince yeniden mesaj yazıp gönderdi.

"Beren?"

"Orada mısın?"

"Sana söyleyeceğimi hiç kimse bilmemeli Emir! Bunun için bana söz vermelisin."

Beren'in attığı her mesaj, Emir'i çok daha fazla meraklandırıyordu.

"Ne oldu, söyle hadi!"

"Emir!.. Balın'la Çınar'a..."

"Ya çok korkuyorum söylemekten."

"Beren, delirtme beni, söyle ne söyleyeceksen!"

"Emir!.."

"O mesajları atan benim!"

Şu an duyacağı hiçbir şey, Emir'e yaşattıklarını yaşatmazdı. Şaşkınlığın arasında bedenine sızan bir acı vardı. Canı acımaya başladı o andan itibaren. Neden? Nedeni çok belliydi aslında. Sevdiği kız, en sevdiği dostlarına alçakça bir oyun oynuyordu. Peki... Ne yapacaktı şimdi?

Öfke ve şaşkınlık içinde aklına gelen ilk şeyi yapıp Beren'i bir kez daha aradı. Birkaç kez çaldıktan sonra meşgule atılan çağrı, Emir'i iyiden iyiye sinirlendirmeye başladı. "Ne demek mesajları atan benim? Aç telefonu Beren!" Kısa bir süre cevap yazmasını beklese de beklediği olmayınca, yeni bir mesaj için açtı yeniden mesaj bölümünü.

"Neden açmıyorsun? Suçlu olduğun için mi?"

"Neden yaptın bunu Beren, neden?"

"Sakin ol, lütfen. Açıklayacağım her şeyi."

Bir süre, yalnızca Beren'in vermiş olduğu son cevabı tekrar tekrar okumakla yetindi Emir.

"Açıkla Beren, açıkla! Bunu neden yaptığını açıkla bana, yoksa kafayı yiyeceğim!"

"Bunu daha sonra yüz yüze gelince açıklayacağım, sana söz veriyorum ama şimdi yardımına ihtiyacım var."

"Bir karar vermen gerekiyor Emir!.."

"Kalbinin sesini dinleyip benimle birlikte hareket etmek mi?"

"Yoksa arkadaşların mı?"

"Seçim yapmak zorundasın Emir! Biliyorsun ki Balın ve Çınar, mesajları atanın ben olduğumu duyarsa... Mahvolurum!"

"Umarım Beren!.. Umarım yaptıklarının mantıklı bir açıklaması vardır. Yoksa seni asla affetmem!"

Emir, üzerindeki kapüşonlusunu çıkarıp yanına koydu. Başka bir cevap görmek istemediğinden telefonu da altına koymuştu. Bugün hava her zamankinden soğuk olmasına rağmen, yaşadıklarının şoku yakıyordu tüm vücudunu. Kalp atışları neden düzelmiyordu? Geçen her saniye, hız katıyordu sanki kalbinin ritimlerine. Göğüs kafesinin sıkıştığını hissediyor, nefes alamayacak gibi oluyordu. "Lütfen Beren!.." diye yalvardı. Söylemek istediklerini karanlığa, boşluğa söylediğinde, içinin pek rahatlamayacağını düşünüp yeniden aldı eline telefonu. Bu kez mesaj atmak yerine ses kaydı atmayı tercih edip tuşa götürdü parmağını. Birkaç küçük öksürmenin ardından tuşa basıp söylemek istediği ne varsa konuşmaya başladı.

"Lütfen... Her şeyi yap ama sana olan sevgime dokunma Beren!"

"Enkazlarda önce çocuklar kurtarılırdı değil mi? Onlar masumlardır çünkü... Senin yarattığın enkazın altında kalacak en masum şey ise iki yıldır hissetmekten dahi korktuğum aşk Beren! Ona yapma bunu. Dokunma ona. Arkadaşlarına dokundurmaktan korkmadığın kirli ellerini, onların dostluklarını bozmak isteyen kirli kalbini al ve git. Her zaman uzaktın çünkü bana. Bundan sonra da yakınımda olma, istemem. İstemiyorum seni Beren! Anladın mı?"

"Düşündüm de... Yaptıklarının hiçbir açıklaması olamaz Beren! Bu yaptığın... Neyse, başka bir şey söylemek istemiyorum. Bırakayım da kalp kırmak sana özgü kalsın."

Söylediği can yakıcı cümlelerin ardından veda edercesine bir damla yaş süzüldü gözünden. Hani rahatlayacaktı? Daha da acımıştı canı aksine. İki yıldır hissetmeye bile korktuğu duygularını kirlenmiş buluyordu. Belki de bundandı canının yanma sebebi. "Elinde patlattın bombayı be oğlum..." diye hayıflandı kendi kendine. "Bak, yine götüyle güldü sana kaderin, görüyor musun?" Acı bir gülümseme bahşetti Emir gecenin karanlığına. "Mutsuzluk sadece benim için mi var bu içine sıçtığımın dünyasında?" Düşüncelerin kendisini yormaya başladığını hissettiği an, dizlerinin üzerinde birleştirdiği kollarının üzerine koydu başını.

Bir süre önce tuvalete diye masadan kalkıp giden Emir'in camdan dışarıda olduğunu görüp dikkatimi ona vererek yanımıza gelmesini bekledim. Ağır ağır attığı adımlarında dahi bir tuhaflık olduğu belliydi. Kireç gibi olmuştu yüzü. "Balın!.." diye mırıldandım, hemen karşımda Emir'e arkası dönük bir şekilde oturan Balın'ı dürterek. "Emir geliyor da..."

"Eee... Karşılama töreni mi hazırlayalım? Gelsin." deyip telefonla ilgilenmeye devam etti.

Tek seferde elinden aldım telefonu. "Baksana kızım şuraya! Biraz önce giden Emir ile şimdiki aynı mı? Ruh gibi olmuş, bu ne böyle?" Bakışları yerdeydi, görmüyordu bile bizi.

"Gerçekten, ne olmuş buna?" Balın da ilk seferde anladı Emir'in halini. "Ay, merak ettim şimdi."

Emir yanımıza gelene kadar, içinde bulunduğu durum hakkında kendi kendine konuşuyorken, "Al!" diye oldukça yüksek ve farklı bir ses, bizim seslerimizin arasına girdi. Öfke dolu sesin sahibi hışımla yanımıza geldi. "Mesaj, mesaj diye tutturuyordun ya, al sana mesaj!" Öyle sinirliydi ki elinde tuttuğu telefonu masaya, tam da Balın'ın önüne atıverdi Hazal. "Ne bakıyorsun, okusana!"

İkimiz de şoke olmuş, hiçbir tepki verememiştik bön bön bakmak dışında. "Eğer saçmalıyorsan, Allah yarattı demeyip saçlarına dolamaz mıyım ellerimi?" diye homurdanarak aldı Balın hemen önündeki telefonu eline. "Hani, yok bir şey?"

"Son snap'e bak!"

Fırlayarak Balın'ın yanındaki sandalyeye oturdum. En son snap atanın, okuyamayacağım kadar uzun kullanıcı adına tıkladı. Birkaç saniye içinde snapler açılınca, daha da yanaştım Balın'a, daha rahat okuyabilmek için.

"Merhaba Hazal!"

"Ne durumda olduğunun farkındayım."

"Buna gerçekten göz yummak istemiyorum."

"Sen iyi bir kızsın."

"Çınar'a karşı olan hislerinin gerçekliğinin de farkındayım."

Bu snap'ten sonra Balın'ın korku dolu bakışlarıyla, benim şaşkınlık içindeki bakışlarım buluştuğu sırada, Hazal da nedenini anlamış olmalı ki utanarak başını yere eğdi. Balın daha sert bir hamleyle ekrana tıklayıp diğer snap'e geçti.

"Çınar'ı gerçekten seviyorsun."

"Ama Balın'ın suçlamaları, Çınar'ı olumsuz etkileyebilir."

"Mesajcı şu an odanda..."

"Ve suçun senin üzerine kalmasına yönelik çalışıyor!"

"Suçun üzerine kalmasına izin verme."

"Ve sanıyorum bu konuda sana yardımcı olacak kişi benim."

"Balın'ın bahsettiği mesajcıyı biliyorum."

"Öğrendim."

"Ve suçsuzluğunu ispatlayabilmen için en sona birkaç delil bıraktım."

"Ben söylemeyeyim."

"Sondaki görüntüleri görünce anlayacaksın zaten."

"Tam şu anda suçu sana atmak üzere odanda o!"

"Git ve Çınar'a haber ver ve ayrıca Balın'a."

"Kim olduğumu da sorgulamana gerek yok."

"Sadece seni korumak istedim."

"Ve bunu kendimi gizleyerek yapmam en iyisiydi."

"Umarım bir gün, en kısa zamanda Çınar'ın ellerine, kalbine sahip olabilirsin."

Balın öfkeyle, ben ise sabırsızlıkla geçiyordum snapleri. Nihayet bitmişlerdi ve görüntülerin olduğu snapler açıldığında donup kaldık ikimiz birden. Görüntülerin süresi dolup kapanmasına rağmen hâlâ şaşkınlık içerisinde ekrana bakıyorduk. Önce bir fotoğraf vardı ve hemen ardından

gelen bir video... Bedenimdeki kan hızla çekiliyormuşçasına bir his kaplarken içimi, Balın'ın gördükleri karşısında daha fazla dayanamayan parmaklarının gevşemesiyle masaya düşen telefonun çıkardığı ses, bakışlarımızı yeniden buluşturdu. Balın'ın öfkeyle kızaran gözlerinden süzülen bir damla yaş, sanki o an hissettiklerimi de beraberinde sızdırdı.

On Beşinci Bölüm

İhanet... Kimi zaman dost, kimi zaman kalbin sahibi olan sevgiliydi... İkisi de insanın hayatında büyük önem taşıyan kişilerdi. Bir insanla yaşadığın dostluk da aşk da bacaklarında derman bırakmayan engebeli yolları aştıktan sonra dinlenmek için ihtiyacın olan ev misaliydi. Bu ilişkileri kurmak için sarf ettiğin zaman içerisinde haklı da olurdun haksız da. Kimi zaman ufacık bir gülümseme affına sebep olurdu, kimi zaman birkaç gün küs kalır fakat yine de o kişiden ayrı yapamaz, ilk fırsatta bir araya gelirdin; çünkü dostluk da aşk da unutulması zor, bazıları için unutulması imkânsız bağlardı ve bunlara zarar verecek en büyük düşman ise... İhanetti. Çoğu şey unutulurdu da ihanet de ihaneti eden kişi de unutulmazdı asla. Her zaman kabuk bağlamış bir yara gibi kalırdı insanın kalbinde. İşte tam da şu andan itibaren, Balın da ben de sahiptik o yaraya. Belki benim için büyük bir yara değildi fakat Balın'ınki uzunca bir süre kanayacak gibi duruyordu.

"Balın!.." Elimi omzuna koymamla eş zamanlı bir damla yaş daha süzüldü. "Daha kendisinden dinlemeden yargısız infaz etme kızı!"

"Fotoğraflara tekrar bakmak istiyorum!" diye bağırıp telefonu tekrardan aldı eline fakat iki kereden fazla oynatma

şansı olmadığı için mümkün olmamıştı bu. "Aç şunu tekrar!" diye bağırdığında, geldiği andan beri korkusuzca dimdik duran Hazal, korkuyla sıçradı yerinde.

"Galeride kayıtlı, oradan bakabilirsin!" Bir nevi Balın'a tepki niteliğinde aynı şekilde bağırarak cevap verdi.

Balın, sinirden titreyen elleriyle bir şeylere öfkeyle tıklayıp açtı ve tekrardan dikkatle izledi görüntüleri. Beren'in, Hazal'ın odasındayken çekilen fotoğrafına baktı önce ve sonrasında ise odada bir şeyler araştırdığı kısa videosunu izledi yeniden gözleri dolarken.

Ben tekrardan izleme gereği duymayıp "Ne demek oluyor bu?" diye sordum Hazal'a.

"Balın'ın bahsettiği şeyi hâlâ tam olarak bilmiyorum ama ben olduğunu düşündüğü mesajcı bizzat en yakın arkadaşı çıktı!" diye açıkladı, sanki Balın'ın yaptığı suçlamaların intikamını alırcasına.

"Kes sesini!"

"Neden? Söylediğin yalanlar ortaya çıktı diye mi üzüldün yoksa?" Kibirli bir tavır takınıp omuzlarını daha da dikleştirdi. Aslında kibirden çok masumiyetini ispatlamanın haklı gururunu yaşıyordu. "Eğer hâlâ inanmıyorsan, şu an odaya gidip bakalım!"

Balın, birkaç dakikayı sessiz kalma yönünde kullandıktan sonra, "Dur bir dakika!" deyip telefonu masaya çarparak hışımla ayağa kalktı. "Başkasından aldığın mesajlara sen nasıl bu kadar hâkimsin?" diye sorup şüpheyle üzerine yürüdü. "Odada olduğundan nasıl bu kadar eminsin mesela?" İyice yaklaştı Hazal'a. "Karşıma geçip böbürlenecek kadar nasıl güvenebiliyorsun mesajların doğruluğuna?"

Aralarında sadece küçücük bir adım mesafe kalıncaya kadar yürüdü Balın.

Hemen atılıp kolundan çekiştirsem de sinirini Hazal'dan çıkarmakta kararlı olan Balın, yerinden kıpırdamadan kolunu savurup elimden kurtuldu. "Balın, sakin ol!"

Hazal da sırf altta kalmamak için aradaki küçük mesafeyi de kısa bir adımla kapatıp Balın'ın burnunun dibine kadar girdikten sonra, "Güvendiğim şey mesajlar mı sanıyorsun?" Gözlerini kısarak baktı öfkeyle. Belli etmese de Balın'a karşı öyle bir öfkeliydi ki o an mavi olan gözlerinin karardığı çok net belli oluyordu. "Ben kendime güvendiğim ve bahsettiğin saçmalıkta parmağım olmadığını bildiğim için arkadaşının yediği haltları memnuniyetle haykırıyorum yüzüne. Anladın mı?" diye bağırdığı an, Balın'ın sabrını taşırmış olan Hazal, Balın'ın kendisini omuzlarından itmesiyle geriye savrulup hemen arkasındaki masaya çarparak sağladı dengesini.

"Ne?" diye bağırıp karşılık vermek üzereyken, Balın'ın koşmaya başlaması, söyleyeceklerini ağzına tıkmıştı.

"Balın dur!" derken peşinden koşmaya başladım. Balın, ileride donup kalarak bizi seyreden Emir'in yanına geldiğinde durdu ve hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar uzun uzun. İkisinin de yüzünden anlaşılıyordu içindeki bulundukları durum. Akıllarından geçirdikleri...

"Emir?" dedim yanına yaklaşıp kesik kesik nefes alıp verirken. "Senin neyin var oğlum? Bu hâl ne?" Cevabını biliyordum oysaki. Konuşulanları duymuştu... Bir dakika! Emir'i Hazal'dan önce görmüştük ve bu hali ilk andan beri vardı. Donuk bakışları karşısında panikleyip bu halinin başka bir sebebi olduğu düşüncesine kapılarak, bir

kez daha sordum. "Emir!.. İyi misin?" Omuzlarından tutup sarstıktan sonra fark etmişti beni. "Kendinde misin oğlum, bir tuvalete gittin, şu haline bak? Hayırdır, sıçamadın mı ne oldu?"

Gözlerini kırpıştırıp başını salladı usulca, kendine gelmek için. "Yok..." Boğazı söyleyeceklerine devam etmekte müsait olmadığı için öksürdü birkaç kez. "Yok ... yok bir şey..." Sesindeki rahatsız olmama sebep olan tını, içimdeki kurtları daha da besliyordu. "Size ne oldu?" Balın'a çevirdi bakışlarını, şüpheci bakışlarımla karşılaştığı için.

"Beren!.." diyerek lafa atlayan Balın'ın kolunu refleks olarak sıkıca tuttuğumda, sustu ve gözlerimin içine bakıp yapmaması gerektiğini anladı. Beren'in ismini duyması bile yüzündeki ifadesini bambaşka bir boyuta taşımıştı Emir'in. Balın umursamadan, "Gidiyorum ben, Çınar!" deyip yürümeye başladığında, Emir'e burada durup bizi beklemesini söyledim ve peşinden koşmaya başladım.

Balın'ın yanına yetiştiğimde, koşmayı bırakıp seri adımlarla yürümeye başladım nefes nefese. "Balın!.."

"Ne var Çınar?" Ayaklarını yere vura vura yürüyordu öfkeyle.

"Ya Beren'i o odada görürsen?" Ters bir bakış karşıladı sorduğum soruyu. "O zaman ne yapacaksın?"

Bir anda durduğundan, kendimi tutamayıp birkaç adım daha gittikten sonra durabildim ancak. "Bilmiyorum..." diye mırıldanırken başını salladı, üzüntüsünü belli edecek ağırlıkta.

"Gitmek istemiyorsun, değil mi?" Tekrardan salladı başını. "Gitmeyelim o zaman Balın? Yalan deyip geçelim, ne kaybederiz?" Balın'ı teselli etmek için sarf ettiğim cümleler

beni dahi ikna edemiyorken, Balın'ın fikrinden vazgeçmesini beklemiyordum. "Beren'i tanıyoruz. Biliyoruz, yapmaz öyle bir şey."

"Tanıyoruz... Ne kadar süredir?" diye sorduğunda, bakışlarındaki gördüğüm şüphe, Beren'in suçsuz olduğunu görmeden geçmeyecek kadar büyüktü. "Ben gidiyorum, başka türlü imkânı yok Beren'e güvenemem." deyip yeniden yürümeye başladıysa da Emir'in arkamızdan seslenmesiyle olduğumuz yerde durup bakışlarımızı ona çevirdik.

Koşar adımlarla yanımıza gelirken, "Çınar!.." dedi ruhsuz bir sesle. "Balın!.." Sırayla ikimize baktıktan sonra gözlerini kaçırdı ikimizden de. "Bir şey söylemem gerekiyor size." Zorlanarak konuşuyor, kelimeler ağzından koparılarak alınıyormuş gibi duraksayarak konuşuyordu.

"Hadi Emir, acelemiz var!" diye sabırsızlandı Balın. "Söyleyeceksen söyle, söylemeyeceksen gidiyorum ben."

Birkaç kez öksürdükten sonra kuruyan dudaklarını yalayıp öyle araladı dudaklarını. Soluduğu derin nefesi, sesli bir şekilde dışarıya bırakışının ardından, "Hazal haklı!" dedi tek seferde. Balın'la anlamaz anlamaz birbirimize bakarken, Emir ecel terleri döküyor gibi bir yüz ifadesine bürünmüştü.

Balın bir adım çıkışıp "Ne demek Hazal haklı? İyi misin sen?" diye azarladı.

Şaşkın olsam da Balın'ın aksine sakin bir tavırla, "Emir, ne diyorsun oğlum sen? Hazal'ın söylediklerinden haberin yok herhâlde?" Emir'in öfkeyle sıktığı dişlerinin eşliğinde hareketlenen çene kemiklerini görünce, konuya hâkim olduğunu anladım. Gözleri de ağlamış gibi kızarmıştı zaten... "Beren!.." Söylemeye dilim varmadığından susmak zorunda kaldım.

"Biliyorum Çınar!" diye bağırdıktan hemen sonra yaptığının farkına varıp "Biliyorum..." diye mırıldanarak başını yere eğdi. "Biliyorum... İki yıldır âşık olduğum kızın yaptıklarını biliyorum!" O an ne Balın ne de ben tek kelime edememiştik. Karşısında öylece kalakaldık ne yapacağımızı bilemediğimizden.

"Emir!.." Yüzümüze bakmadan elini kaldırdı susmamı söylercesine. İstediğini yapıp susmamın ardından, duruşunu dikleştirip derin bir nefes daha doldurdu ciğerlerine, gözlerini sıkıca yumarak.

"Gidelim..." dedikten sonra bir şey söylememizi istemediğinden yürümeye başladı. Balın bile o an öfkesini unutup şaşırmakla meşguldü. Şaşkın şaşkın birbirimize bakarken, Emir'in çoktan gittiğini idrak edip koşarak peşinden gittik.

"Emir!" diye seslenirken durmasını bekledim fakat duymazdan gelip seri adımlarla yürümeye devam etti. Koşarak yanına gidip koluna girdim sakinleşmesi için. "Kardeşim, bir dursana!" Hâlâ yürümeye devam edince, mecburen yanında yürürken konuştum. "Orada Beren'i görme ihtimalimiz var, biliyorsun değil mi?" Yeniden cevap vermediği için sessizliğini hâlâ koruduğunu düşünüp susmaya karar verdiğim sırada konuşunca, dikkatle Emir'i dinledim.

"İhtimal değil..." Söylediğinden öylesine emindi ki o an kitlenip kalmış, tek kelime edememiştim. "Mesajları atan Beren!" Hüznün çöktüğü gözleri gözlerimle buluştuğunda, bakışlarımı kaçırmak istesem de yapmadım çünkü bakışlarımı kaçırırsam, Emir'den de kaçmış, acılarıyla onu baş başa bırakmış olurdum. Destek çıkmam gerektiğini biliyordum çünkü onun hiçbir suçu yoktu.

"Nereden biliyorsun bunu?" Her ne kadar çekinsem de sormadan edememiştim.

"Boş ver..." diyerek geçiştirmeye çalışsa da otele gidene kadar Balın'la birlikte ısrar edince dayanamayıp söyledi. "Kendisi itiraf etti çünkü..."

Balın, "Ne?" diye bağırdığında, otelin giriş katında yankılandı sesi. "Ne zaman?" Aynı ince ses tonuyla cırladı tekrardan. "Nasıl, ne dedi?"

"Mesajları kendisinin attığını, size söylemememi falan söyledi işte açık açık." Hazal'ın odasına gitmek üzere otele giriş yaptığımızda anlatıyordu bunları. "Neden yapmış diye sormayın, ben de bilmiyorum çünkü. Daha sonra nedenini açıklayacağına söz verdi."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Hey Allah'ım... Beni evde pinekliediğim günlerime yolla, ne olur!" diye dua ederken, asansörü beklemeye sabrımız olmadığı için merdivenlere yönelip üçer beşer çıkmaya başladık hızla.

Hazal'ın odasının olduğu katta adımlarımız az öncekine göre oldukça hız kaybetmişken, bu kez ritmini hızlandıran adımlarımız değil kalplerimiz olmuştu. Benim kalbim bile böyle hızlı çarpıyorsa, Emir ve Balın'ın daha kötü durumda olduklarını tahmin ediyordum.

"Hâlâ geri dönme şansımız var," deyip ikisine de baktım hızlıca fakat gözlerindeki kararlılık, gereken cevabı almamı sağlamıştı. "İyi o zaman, hadi bakalım." deyip önden yürümeye başladım.

Odanın önüne geldiğimizde, ikisi de arkamda duruyor, kapıyı benim açmamı bekliyorlardı. Onların gerginliği, soluduğum havadan bile bulaşıyordu sanki, iyiden iyiye gerilmeye başladım. Kapının kulpuna elimi koyup derin bir

nefes çektim içime. Fazla tanımadığımı iddia ederek kendimi avuttuğumu fark etmiştim. Beren'in benim için de değerini anladıkça canım acımaya başlıyordu. İçimden bir ses dualar ediyordu, hatta Hazal'ın yalancı olması yönünde de.

Korkuyla güç uyguladığım kapı kolu usulca aşağıya kayıp açıldığında, son bir kez daha arkama dönüp bizimkilere baktım. Ses çıkarmadan, "Giriyorum..." dediğimde, dudaklarımı okuyup anlamış olmalılar ki başlarını sallayarak onayladılar söylediğimi.

Kapıyı açarken sergilediğim ağır hareketlerin aksine hızlıca ittim kapıyı bu kez. Üçümüz birden odaya dalınca, korkuyla yattığı yerden sıçrayan Aslı, ne olduğunu sorup korkuyla yüzlerimize bakıyordu.

"Aslı!" Koşarak yanına gitti Emir. "Odada yalnız mısın?" Aslı, saf saf yüzüne baktı öylece. Emir, iki kolunu birden tutup sarstı kızı. "Konuşsana kızım, Beren burada mı?"

"Bıraksana be! Burada gibi mi görünüyor?" diye bağırıp kendini geri çeken Aslı, hâlâ olaylara yabancı olduğunu belli edercesine bakıyordu. "Hem ne işi var Beren'in bizim odada?" Tek kaşını kaldırıp imalı şekilde sordu. "Ayrıca siz de iyi alıştınız he oda basmaya! Sabah iki, akşam üç kişi! Yolgeçen hanı mı burası be, saygılı olun biraz!" diye iyice sinirlenip bağırdı. Sessiz sakin duran kızın içinden çıkan o anki hâl ürkütmedi değil. "Bana bakın! Yeminle Murat Hoca'ya şikâyet ederim hemen çıkmazsanız!"

"Balın?" Tanıdık gelen sesin sahibi görüş alanımıza girdiğinde, dördümüz birden şaşkınlıkla açılmış gözler ve ağızlarla sesin geldiği yere, Beren'e baktık uzunca bir süre. Eminim ki hiçbirimizin anlam veremediği bu sahneye karşı, Balın çoktan gözyaşlarını özgür bırakırken, Emir kızaran

gözlerinden taşan öfkeyle Beren'e bakıyor, bir yandan da dişlerini kırmak istercesine birbirine bastırıyordu. Aslı ise olaylardan habersiz bir bize, bir Beren'e bakıyordu.

"Emir!.. Balın!.." Anlamaz anlamaz yüzümüzü inceleyen Beren, en son bana bakıp aynı zamanda da adımı telaffuz etti. "Çınar?" Bir anda bir öfke dalgası bedenime hükmettiğinde, eş zamanlı olarak mesajcı olarak bildiğimiz Beren'in o gece yaşattığı olay geldi aklıma. Balın'ı kaybetme korkusunu yaşadığım ilk gece... Gözyaşlarımın katili olduğu ilk an... Öfkeyle sıktım dişlerimi, kaşlarımı çattım istemsizce.

Birkaç adım öne çıktı Balın, gözlerini bir an olsun Beren'den ayırmadan. Yüzünde bir gülümseme yer ettiği an, hissettiği tüm acılar gülüşünde toplandı sanki. "Balın, neyin var, ne bu halin?" Beren'in hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına sergilediği tavır karşısında, Emir arkasını döndü. Bana baktığında gözlerindeki acıyı öyle net hissettim ki Beren'in bu yaptığından çok Emir'in acıları yaktı canımı. Yeniden o gece geldi aklıma. Balın'ı kaybetmemek uğruna attığım adımlar, döktüğüm gözyaşları... Bunları yaşayan biri olarak Emir'in yerine koydum kendimi. Severken bile özenle davranan Emir'in Beren'i bırakmak zorunda olması, onu istese de istemese de kaybedecek olması... Benim dahi bu denli canımı yakan düşünceler, Emir'e ne kadar ağır geliyordur kim bilir.

"Balın!.." dedim usulca, bir nevi bir şey yapmaması için uyarırcasına. Duymazdan gelip birkaç adım daha yaklaştı Beren'e. Gözlerinin ta içine baka baka attığı birkaç adım ile şimdi tam karşısındaydı.

"Balın!.." Hâlâ bilmezden gelen Beren, öyle iyi oynuyordu ki korkuyla geriye bir adım çekilip yutkunuşu, bir

an masum olduğuna inanmamı sağlayacak gibi oldu. "Ne oldu konuşsana? Korkuyorum."

Beren, "Korkuyorum..." dediğinde Emir'in yumruğunu sıktığını gördüm.

"Söz vermiştik, değil mi?" diye konuştuğunda, dudaklarının arasından kelimeler değil de sanki hissedilir boyutta bir öfke rüzgârı esmişti odanın içinde. "Geç başlayan arkadaşlığımız asla bozulmayacaktı güya." Daha fazla güldü Balın. "Keşke birlikte yaşasak demiştin, değil mi?"

"Balın?" Gözlerindeki korku öylesine gerçek duruyordu ki...

"Bizimle uğraşanı birlikte bulup çıkaracaktık değil mi?" Bir adım geriye çıktı Beren. "Yaşattıklarının hesabını tek tek soracaktık güya."

Beren, "Balın, saçmalıyorsun, ben..." diye çıkıştığı anda, Balın elini kaldırıp susmasını sağladı.

"Gerçekten sana çok değer vermiştim oysaki..." Bir damlanın daha yanağında süzülmesine izin vermeyip eliyle sildi hemen ve duruşunu daha da dikleştirdi. "Belki de dostluk da yalandı. Sırf hakkımızda bir şeyler öğrenmek için durdun yanımda, değil mi?" Öfkeyle kıstı gözlerini.

"Balın, ne diyorsun sen? Saçmalıyorsun resmen!" diye bağırdığı an, içini döktüğü için biraz da olsa sakinleştiğini düşündüğüm Balın'ın hışımla elinin havaya kalktığını görünce, müdahale etmek için atıldık hemen Emir'le. Fakat Balın, beklemediğim bir şekilde kendine hâkim olmuştu. Havada kalan eline baktı önce, sonra da korkuyla ellerini yüzüne siper edip eğilen Beren'e... Yüzünü net göremesek de titreyen bedeninin sarsılmasından anlaşılıyordu ağladığı.

"Düşündüm de..." Yutkundu güçlükle Balın. "Sana atacağım tokadın acısını yalnızca birkaç dakika taşırsın bedeninde. Aşağılık bir karakter sana ebediyen acı verecek nasılsa, ben bana yakışanı yapayım." Beren'in ağlaması şiddetlenirken, hâlâ aynı şekilde duruyordu. "Seni asla affetmeyeceğim!" deyip odanın çıkışına doğru yürüdü hışımla.

Olanlara daha fazla dayanamayan Emir ise kendini sıkmayı bırakıp koşarak Beren'in yanına gitti. Yüzüne düşen saçlarını çekti önce ve sonra hiçbir şey söylemeden sarıldı sıkıca. Beren'in ağlamasını durdurmaya çalışmadan kendisi de eşlik etti ona. Onunla birlikte ağladı çekinmeden. "Neden Beren!.." Dakikalardır kendini ölümüne sıkan Emir, şimdi özgürce ağlıyordu Beren'in omzunda. "Neden yaptın?" Daha sıkı sardı kollarını. Birkaç dakika daha hiçbir şey söylemeden ağladılar birbirlerinin omzunda. Beren, güçlükle ayakta duruyor, gittikçe daha şiddetli ağlıyordu.

Emir kendini geri çektiğinde, Beren'in yüzünü kapatan ellerini aralayarak, görünmeye başlayan gözlerinin içine baktı, ağlamaktan kızaran gözlerle. Beren bakamıyordu Emir'in yüzüne. "Aptallar gibi sevdim seni." dedi titreyen sesiyle. "Peki sen..." Beren'in yüzünü avuçları arasına alıp kendi gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Sen ne yaptın biliyor musun?" Gülümsedi hafiften. "Seni sevmeyi yasakladın bana." Emir aşkını itiraf etmişti fark etmeden. Beren şaşkına dönmüştü duydukları karşısında.

"Emir!.." Bir anlık duran ağlaması daha da arttığında ne yapacağını şaşırıp başını tekrardan eğmek istese de Emir engel oldu buna. "Yemin ederim... Yemin ederim ben değilim o... İnan bana... Yemin ederim..." Hıçkıra hıçkıra ağlayıp güçlükle konuştu.

Şaşkınlıkla Beren'in yüzüne bakan Emir, hayret içinde çekti ellerini usulca. "İnanamıyorum sana Beren!.." diye mırıldandı. "Kendi ellerinle attığın mesajları inkâr mı ediyorsun?" Tüm soğukluğuyla bir adım geriye çıktı. "Yazık..."

"Ne?" Burnunu çekti şaşkın şaşkın bakarken. "Ne mesajı?" Ellerinin tersiyle yanaklarını kuruladı hızlıca. "Ben seninle hiç konuşmadım ki?"

"Ne demek konuşmadın Beren? Alay mı ediyorsun benimle?" diye bağırdı Emir, gittikçe sinirlenirken.

"Emir!.. Hayır, konuşmadık!"

"Neredeyse bir saat önce konuştuk!" diye bağırırken, Beren'in korktuğunu görünce, hızlıca sakinleşip bir yanılgıya düşmüş olmaktan korkarcasına özür diledi. "Mesajlar duruyor hatta!" deyip elini cebine attı hemen. Hızlıca telefonunda birkaç şeye tıklayıp Beren'e uzattı. Ayakta güçlükle duran Beren, zorlanarak yatakların oraya yürüyüp bıraktı kendini ve sonrasında dikkatle mesajları okumaya başladı. Mesajlardan yeni haberim olmasının dikkatiyle ilk önce Beren'in tepkilerini izledim. Her mesajda daha da açılıyordu gözleri, neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar.

Tüm mesajları okuduktan sonra alelacele kalktı yerinden, koşarak Emir'in yanına geldi. "Emir, bu mesajları ben yazmadım. Yemin ederim ben yazmadım!"

"Nasıl? Kim yazdı o zaman?" diye sordu Emir. Beren'in söylediklerine inanmış olmalıydı ki telaşlanmaya başladı. "Telefonun nerede ki senin?"

"Emir!.." Bakışlarını bana çevirdi. "Çınar! Bakın, mesajcı her kimse, suçu benim üstüme atmaya çalışıyor. Biz Balın'la Hazal'dan şüphe ettiğimiz için sabah gizlice buraya girdik ama bir şey bulamadık. Balın sana Hazal'ın suçlu olduğunu

ispatlayamayınca üzüldü, ben de onun için gizlice buraya girdim iyice araştırayım diye fakat Aslı odaya girince banyoda saklanmak zorunda kaldım. Telefonum yanımda bile değil, odada unutmuşum!" diye açıkladığında, şaşkınlıktan donup kalmıştım.

"Beren!.. Sen... Sen ciddi misin?"

"İnanmıyorsanız gidip bakalım odaya." dediğinde, az önce Beren'in elinden aldığım telefondaki mesajları okumayı henüz bitirmiştim. "O her kimse, her şeyi benim üstüme yıkmak istiyor!" dedi öfkeyle gözlerini kısarken. "İnanın bana!"

Emir mutlulukla kahkaha atarken, Beren'i kolundan tutup çekmesiyle sarılması bir oldu. Onunla birlikte Beren de gülümsemeye başlayınca, "İnanıyorum sana!" diye fısıldadı kulağına. Her ne kadar fısıldasa da rahatlıkla duyabilmiştim. "İnanıyorum..."

Keyifle yüzü gülerken, Beren'den ayrılıp bana döndü ve koşarak üzerime atladı. "Lan! Dur! Nefes alamıyorum! Ağzına..." diye söylenmeme rağmen dinlemeyip daha sıkı sarıldı.

"Daha da beklemem!" diye kulağıma fısıldayıp öyle bıraktı beni. Hiçbir şey anlamamış olsam da sorma gereği de duymamıştım açıkçası. "Kanka, sen git, Balın'a her şeyi anlat. Bu saçma sapan anları yaşamadık, tamam mı?" dedi heyecanlı bir şekilde ve Beren'in elinden tutup kızı da peşinde sürüyerek koşmaya başladılar.

"Emir dur, düşeceğim şimdi!" Beren'i dinlemeden koşturmaya devam eden Emir, kumsalda oldukları için tökezleye tökezleye devam etti koşmaya. "Ay... Ay, Emir, yavaş!"

Bir süre daha duymazdan gelip koştuktan sonra, bir anda durdu ve Beren'e dönüp diğer elini de tuttu usulca. Beren merakla bakıyordu, kendisine mutluluktan ışıldayan gözlerle bakan Emir'e. Aslında tahmin de ediyordu az çok ne olacağını.

"Beren!.." dedi Emir. Heyecandan sesinin titrediğini duyduklarında, ikisi birden güldü. Beren ilk kez Emir'i bu kadar yakından, bu kadar dikkatli inceleme fırsatı bulduğundan, gülmesini yarım kesip onu inceledi uzun uzun. En çok da gülünce kısılan gözleri, belli belirsiz çıkan minik gamzesi dikkatini çekmişti.

Emir'in gülmesi bitince, onu izlediğini anlamaması için usulca öksürüp aklına gelen ilk soruyu soruverdi. "Neden geldik buraya?"

"Beren!.." Bir adım yaklaştı Beren'e, ellerini sıkıca tutarken. "Ben seni iki yıldır her gün biraz daha büyüyen bir aşkla seviyorum!" dedi utanarak fakat yine de gözlerini kaçırmadı. Bugün söylemeseydi, başka hiçbir zaman söyleyemeyecekti çünkü... Bunu biliyordu. O yüzden, utanmanın da kaçmanın da bir işe yaramayacağının farkındaydı. "Öyle ki bunu kendime dahi söylememişken, ilk kez Çınar sorunca söylemiştim. Öyle farklı sevdim ki seni... Bir erkek arkadaşının olmasına rağmen, gelmeyeceğini bilmeme rağmen sevdim. Sen benim için olmazdın ve ben her zamanki gibi olmazı seçip seni sevdim..." Bunca şeyi tek nefese sığdıramayıp durmak zorunda kaldı. "...ve buraya neden geldiğimiz sorusuna dönecek olursak..." Beren'in yüzünde yer eden gülümseme, gözlerine yayılan ışıltı, Emir'i daha da cesaretlendirdi. "Buraya geldik çünkü..." Konuşamayacağını hissedip birkaç kez öksürdü yavaşça. "Deniz sonsuzdur, değil mi? Gökyüzü de öyle... İşte tam da bu yüzden geldik buraya. Sonsuz gökyüzü, yıldızlar, denizler... Seninle başlayacağımız ilişkimizin sonsuzluğuna şahitlik etsinler diye!.." Beren'in yanağına doğru bir damla

yaş süzüldüğünü görünce, tek elini bırakıp o gözyaşını sildi başparmağıyla Emir.

Birkaç saniye gözlerini birbirlerine kenetlediklerinde, Beren bayılacak gibi hissetti kendini. Daha birkaç dakika önce korkunç anlar yaşamıştı ve şimdi... Hayal gibiydi.

Emir, duruşunu dikleştirip sesine ciddi bir tavır oturtarak tekrardan konuşmaya başladı. "...ve siz Beren Milan!.. İki minik yıldır sizi seven bu adama kalbinize sahip çıkması için izin verir misiniz? Çok değil hem... Sadece bir ömür..." derken, sesindeki masumiyet öylesine hissediliyordu ki Beren'e sanki küçük bir oğlan çocuğunu anımsatmıştı.

On Altıncı Bölüm

Üç hafta geçmişti, Beren'i mesajcı sandığımız gecenin üstünden. Kötü geçen anların ardından Balın'la yeniden sarılıp birbirlerinden defalarca özür dileyerek barışmışlardı. Hoş, bu durumda Beren özür dileyecek bir şey yapmamıştı gerçi. Neyse ki o saçma geceyi bir şekilde atlatıp normale döndüğümüzün ardından, her geçen gün daha da sarıldık birbirimize. Belki de bunda mesajcının etkisi çok büyüktü, bilmiyorum fakat bildiğim şey şu ki gerçekten bundan sonra hep hayatımda olmasını istediğim iki güzel insan kazandırmıştı bu proje bana.

İçeriden bana, "Nar Tanem!" diye seslenen Balın'a, dişlerimi fırçaladığım için cevap veremedim. "Parka falan giyme, terlersin!" Benden cevap gelmeyince, elinde parkayla kendisi gelmişti banyoya. "Ay bir saattir sesleniyorum, insan bi' -ha -hı bir şeyler homurdanır!" diye söylenip bu konu üzerinde fazla durmadan elinde tuttuğu parkayı kaldırdı hafifçe. "Katlayıp bunu da kaldırıyorum."

Ağzımdaki macunu tükürüp birkaç seferlik ağız çalkalamamın ardından, "Hayır ya!" diye itiraz ettim. Omzumun üzerinde duran havluyla ağzımı kuruladıktan sonra, "Onu kaldırırsan ben ne giyeceğim?"

"Kapüşonlunu giy, çok üşüyesin varsa! Kışın giyilir bu, bi' öğrenemedin şunu!" İtirazlarıma rağmen çatık kaşları eşliğinde katlayıverdi güzelim parkayı. "Adam akıllı giyin, delirtme beni!"

"Sana ne kızım! Fantezi dünyamı sınırlandıramazsın, kendine gel!" diye atarlanmama rağmen, umursamadan çıktı banyodan. Omzumdaki havluya ellerimi kurulaya kurulaya Balın'ın peşinden gittiğimde, o çoktan valize tepiştirmişti parkamı.

Tam itiraz etmek için ağzımı açtığım an, suratıma bordo bir tişört yedim. "Giy şunu!" Yüzüme çarparak düşmek üzere olan tişörtü son anda yakalayıp bir Balın'a, bir tişörte bakarken, "Yazın ortasında giymen gerekeni verdim, ne bakıyorsun?" diye kızdı. "Giy bakalım, çabuk! Yeni çıktın duştan, hasta olacaksın." Altına atlet giy diyen anneni dinlemez, ertesi günü hasta olup pişman olurdun ya hani, Balın'ı dinlemeyince ben de öyle pişman olduğumdan, söylediğini yapıp daha fazla itiraz etmeden tişörtü geçirdim üstüme. "Hah, bak ne güzel! Şimdi gel buraya yakışıklım!" deyip yatağın üzerindeki kot ceketi açıp giymem için uzattı. Tıpkı sıradan günlerimiz gibi bir anın içindeydik şimdi. Balın severdi benim giydiklerime karışmayı, ne giyeceğimi ayarlamayı... Onun aldığı haz ise beni daha çok mutlu ederdi.

Birkaç adımla yanına gidip arkamı döndüm ceketi giyebileyim diye. Ceketi giydikten sonra bir anda arkamı dönüp kocaman bir öpücük bıraktım yanağına. "Oh!" Neşeyle bir kahkaha attığında, onun mutluluğuyla ben de eşlik ettim ona. "Baldan tatlı... Minnoşum benim!"

"Oyy! Nar oğluşum!" deyip yanaklarımı sıktı, yüzümü avuçlarının arasına alarak sevdi biraz. "Ay, çok özlemişim lan!"

"Valla hiç sorma Balım, sıkıldım valla! Sıkıcı dediğim günlerimi istiyorum ben!" Yüzümü buruşturdum isteksiz bir ifade sergilemek adına. "Balkonunu bombaladığım teyze... Sado... Altın günleri... Her şeyi çok özledim!"

"Ay, ben de ya..." Balın da buruşturdu yüzünü. "Neyse, az kaldı... Bir ayı geçti gitti bile!" deyip ellerini çekti yüzümden. "Hadi, hazırlanmaya devam edelim. Daha doğrusu seninkileri toplamaya..." derken, gözlerini devirip yatağın üzerindeki kıyafetlerimi hızlıca katlamaya başladı. "Ayrıca..." Uzatmalı bir şekilde söyleyerek, bir kenarda duran kot ceketini alıp havaya kaldırdı. "Bugün minnoş minnoş gezeceğiz!" Projeye seçildikten sonra çıktığımız alışverişte aldığımız çift ceketiydi giydiklerimiz.

Ceketi hemen elinden alıp omuz kısımlarından tutarak açtım. Tıpkı onun yaptığı gibi ben de ona giydirmek istemiştim ceketi. "Gel bakalım pasaklı prenses!" Sırayla kollarını geçirdikten sonra iki kez katladı kollarını, işi daha rahat yapabilmek için herhâlde.

Birlikte, bir ayı geçkindir odanın her yerine yaydığım eşyalarımı toplayıp düzgün olup olmamasını önemsemeden valizlere yerleştirdiğimiz sırada, birkaç saniyelik dikkatimiz, açılan kapıya doğru, odaya gelene yöneldi. Daha doğrusu gelenlere... Emir ile Beren gelmişti. Emir, elinde karnımızı doyurmak için verdiğimiz simit ve poğaça siparişlerinin olduğu poşeti, Beren ise Emir'in boşta olan diğer elini tutuyordu.

"Gençler!" diye neşeli bir giriş yaptı Emir.

Ellerinden bakışlarımı ayırmadan, "Gözümüzün önünde seviyorlar resmen be!" dedim, ikisine de gıptayla bakarken.

"Seviyoruz kardeşim, seviyoruz. Kaybettiğimiz zamanlar yüzünden her gün daha çok seveceğim!" deyip Beren'e baktı ışıltılı gözlerle. Beren utandığından, beyaz tenli olduğu için saniyeler içinde gözle görülür şekilde kızarınca, Emir burnuna minik bir öpücük kondurdu.

"Senin yüzünden kaybettik iki sene tatlım!" dedi Beren burun kıvırarak. "Gelip söyleseydin, şu an üçüncü yılımızda olurduk!" Yüzünü buruşturarak konuştu bu kez.

"Olsun!" dedi omuz silkerek. "Biz o kaybettiğimiz iki yılı önümüzdeki yıllara yayarız!"

"Yuh artık!" dedi Balın. "Sevin dedik tamam da gidin ötede fingirdeyin yahu! Bu ne böyle?" Elinde tuttuğu kıyafeti katlamadan attı valize.

Beren, "Ay, ne var ayol! Çok heveslisiysen fırsatları değerlendir anacım!" diye iğneleyip üstüne bir de kikirdeyince, Balın kaşlarını çatarak arkasını döndü.

"Allah'ım, sen biliyorsun..." diye söylendi sessizce. "Dünyalara değişemeyeceğim bir dost verdin, aynı şansla çok seveceğim bir bey daha ver ne olur?" diye dua etti yine aynı sessizlikle.

Son birkaç parçayı da benim yardımımla bitirdikten sonra valizleri kapatıp Beren ve Emir'in ellerinden geldiğince hazırladıkları kahvaltıyı yapmak üzere oturduk.

"Yeni şehrimiz neresi olacak acaba?" diye sordu Beren, ağzındaki lokmayı hızlıca çiğnerken. "Ay, düşünsenize, bir de ufacık bir yere gidermişiz, on adımda şehir bitiyor falan... Delirirdim sanırım!"

"Yok canım, düzgün bir yer olmazsa nasıl çalışma yapacağız?" diye sorduktan sonra kendi söylediğime kendim bile inanmayıp güldüm. "Çalışıyoruz sanki..."

"Hep o mesajcı yüzünden... Bak yine aklıma geldi ya!" deyip kaşlarını çattı Beren. "Önce Çınar'a, sonra bana... Ya size gerçeği ispatlayamasaydım?" Kulak memesini hafifçe çekip masanın kenarına vurdu birkaç kere. "Ay, telefonum nerede?" Ceplerine bakındı hızlıca. "Bundan sonra ben nereye telefonum oraya! En son yanıma almadım da başıma neler geldi... Iyy, köpek!"

"Bayadır yazmıyor o, değil mi?"

"En son geçen hafta yine bir şeyler yazmıştı Hazal'la benim hakkımda, Balın'a..." diye cevapladım Emir'in sorusunu. "Onun dışında ses seda yok şerefsizden!" Balın'ın kaşları çoktan çatılmıştı. Sebebi ise Hazal'dan bahsetmemden kaynaklanıyordu. Ne ara, neden bu kadar nefret ettiğini anlamasam da adını duymaya dahi tahammül edemiyordu. "Sesini çıkarmasın da zaten şu saatten sonra!"

"Oğlum var ya, kim olduğundan çok, ne amaçla yaptığını merak ediyorum." dedi Emir, meyve suyunu yudumlarken.

"Ben onun amacına..." Son anda kızların olduğunu fark edip küfür etmek üzere olan kendime engel olurken, "Amacına tüküreyim!" diye olabildiğince çevirdim. "Ne gerek var be kardeşim böyle konulara şimdi durduk yere!" dedim, hâlâ yarım olan simidimden bir ısırık alırken. "Ne güzel, kim bilir hangi şehre gideceğiz. Ne kadar güzel yerler göreceğiz... Bunları düşünelim bence!"

"Bence de..." deyip fikrimi onayladı Balın. Bunun üzerine mesajcı konusuyla birlikte sanki konuşacak başka konu

kalmamış gibi, aramızda oluşan derin sessizlik karnımızı doyurup kalkana kadar devam etti.

"Ya ben çok heyecanlandım şimdi!" derken, neşeyle el çırptı Beren. "Ayy..." Sürekli tuhaf tuhaf tepkilerle başlıyordu Beren cümlelerine. Özellikle meşhur, ayy, tepkileri vardı. Hepimizin valizleri burada olduğundan, Beren koşarak kendi valizlerinin yanına gitti. "Aşkım, biz de çift olalım!" dedi Emir'e, valizini karıştırırken. Hâlâ alışamamıştık Emir ve Beren'in sevgili oluşuna, birbirlerine söyledikleri sevgi sözcüklerine... En azından ben hâlâ yadırgıyordum.

Birkaç dakika sonra Emir'in üzerindeki gri kapüşonlunun neredeyse aynısından çıkarıp hızlıca giydi Beren. Öyle mutlu görünüyordu ki yüzünden gülümsemesi eksik olmuyordu. En çok da Emir'le ilişkiye başladıklarından beri bu kadar mutlu görüyordum Beren'i. Normalde sürekli bir şeyleri kınar, onlara tuhaf kelimelerle laf ederdi. Kendi etrafında dönerek kapüşonlusunu göstermeye çalışırken, "Ben hazırım!" dedi neşeli bir ses tonuyla.

"Benim güzel sevgilim!" dedi Emir hayranlıkla.

Bir anda Emir'i kolundan çekiştirirken, diğer yandan valizlerin olduğu yere doğru yürüdüm seri adımlarla. "Yine başlıyor bunlar Balım, çabuk çıkalım!"

Zamanımızın büyükçe bir bölümünü harcayacak olan cilveleşmeye engel olmanın verdiği mutlulukla, herkes kendi valizini aldıktan sonra hızlıca çıktık odadan. "Murat Hoca gruba mesaj atmış." dediğimde, sormalarını beklemeden mesajı sesli bir şekilde okudum.

"Zamanımız doldu gençler. Herkes bahçeye insin, hızlıca!"

Adımlarımız daha da hız kazanırken, içimde anlam veremediğim duygular baş göstermeye başladı. Sanki İzmir ile hayatımıza iyice giren mesajcının bir süredir mesaj

atmayışı, bizimle uğraşmaktan vazgeçtiğini düşündürdü o an. Gittikçe normal hayatımıza dönüyor gibiydik. Zaten mesajcıdan başka geriye tek bir sorunumuz kalmıştı; Emir'in büyük aşkı... Onu da hallettiğimize göre artık geriye kalan, aslında gayet eğlenceli olmasına rağmen sırf adına ödev dendiği için dahi sevmediğim projenin bitmesini beklemekti.

Otelin önünde bekliyordu çoğu öğrenci. Otobüs dâhil her şey hazırdı İzmir'den ayrılmak üzere.

Murat Hoca'ya selam verdikten sonra dörtlü olarak bir kenara çekilip kadronun tamamlanmasını sessizce bekledik. Birkaç dakika sonra Hazal'ın da geldiğini fark etsem de ne o ne de ben hiçbir şey yapmadan sadece gülümsemekle yetinip sonra başka yöne çevirdik dikkatlerimizi.

Gördüğüm kadarıyla tüm herkes gelmişti ve tam o sırada arka cebime koyduğum telefon titreyince, irkilerek çıkardım telefonu cebimden. Boş anıma denk geldiği için sırf meraktan çıkardığım telefonuma gelen mesajın, mesajcıdan olabilme ihtimali aklımdan uçup gittiği için mesajı görene kadar ciddiye almamıştım.

Nedense tek seferde okuyup anlayamamıştım bu kez. Tekrar tekrar okuduğumda mesajı, her defasında daha da çatıldı kaşlarım.

"Projenin ilk şehri için çıktığınız yolculuk ile girdim hayatınıza. Şimdi ikinci bir şehir için yola çıkacağız. Oyunun seviyesini yükseltmeye ne dersiniz?"

Tüm dikkatimle telefona baktığım için, bizimkilerin bir tuhaflık olduğunu fark etmesi pek de zor olmamıştı.

"Çınar?" Hep bir ağızdan meraklı çıkan bir sesle adımı telaffuz ettiklerinde, bakışlarımı güçlükle ekrandan çekip bizimkilere çevirdim.

"Hayırdır kanka?"

Emir'in hemen ardından, "Neyin var Çınar?" diye sordu Balın. Hiçbir şey söylemeden telefonu uzattım Balın'a. Sırayla hepsi mesajı okuduktan sonra aptal aptal birbirimize baktık. Dördümüzle de bir şekilde uğraşmış olan mesajcının bahsi dahi tüylerimizi ürpertirken, her attığı mesajda saatlerce aptal insanlara dönüşüyorduk.

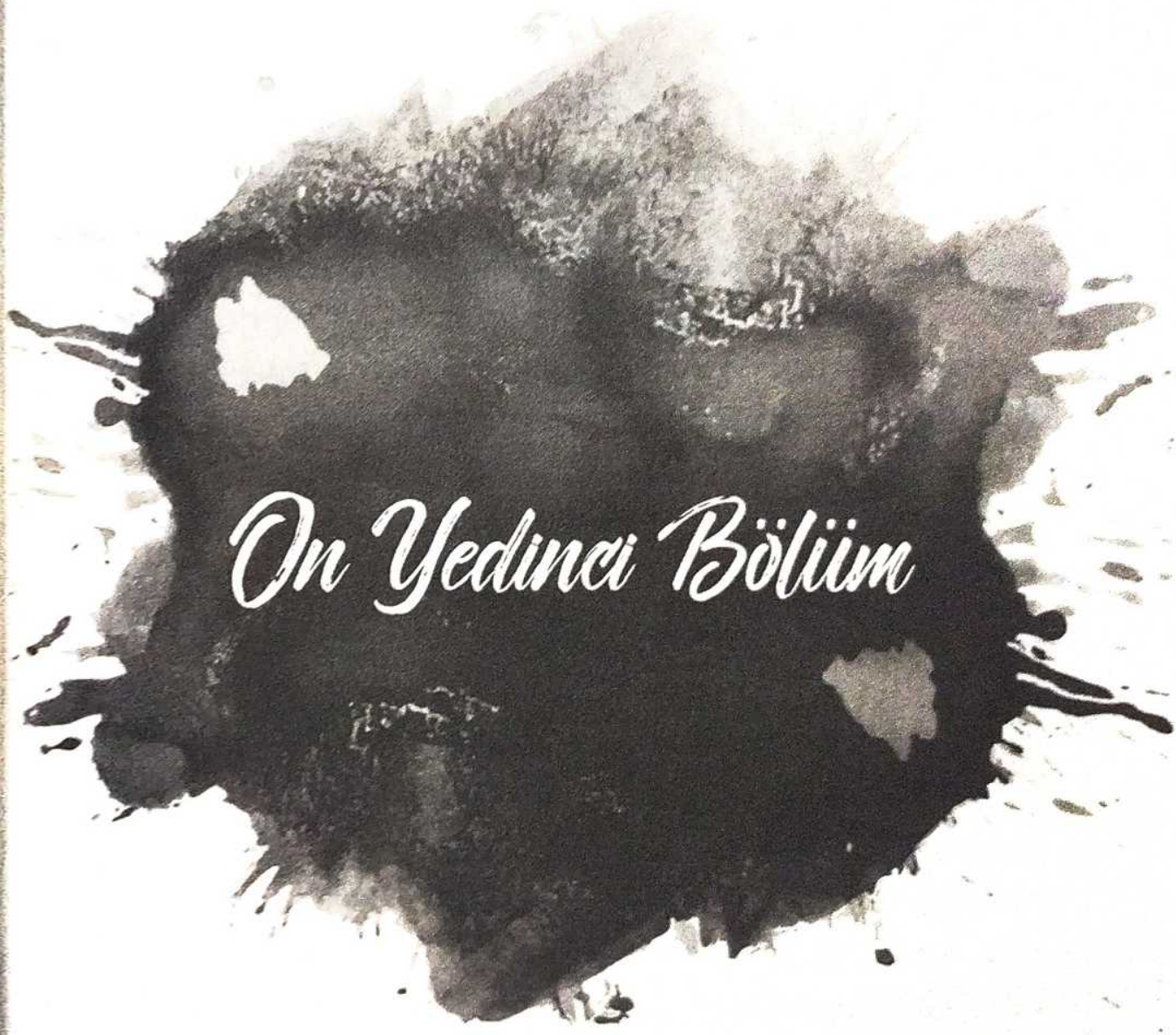
"Dur ben ona yapacağı bilirim!" deyip elimi uzattım Balın'a, telefonumu geri vermesi için.

Daha önce bana mesaj attığı Snapchat hesabına tıklayıp özel mesaj bölümüne girdim hızlıca. Bizimkiler, anlamaz anlamaz bana bakarken, nihayet kamera açıldıktan sonra sırtımı onlara döndüm. "Yaptığımı yapın!" dediğimde, hâlâ ne yapacaklarını anlamamışlardı. "Mesajcımıza güzel bir hatıra karesi bırakacağız!" Önce ben elimi çene hizamda kaldırıp orta parmağımı çıkarıp sırıttım kameraya, ardından Emir, Balın ve Beren... Hepimiz aynı yüz ifadesine sahipken, aynı el hareketini yapıyorduk.

"Hazır mısınız?" diye sordum kısık fakat üçünün de duyabileceği bir sesle. Evet cevaplarını aldığım an çektim fotoğrafı. Gerçekten öyle sinir bozucu bir kareydi ki... Aklıma ilk gelen kısa ve öz açıklamayı yazmak üzere açtım klavyeyi. Aklımda yazacağım hazır olsa da yine de birkaç saniyemi düşünmeye harcayıp ardından yazmaya başladım.

"Al kardeş, lazım oldukça kullanırsın. Parmak atanın çok olsun!"

Göndermesini dahi beklemediğim snap birkaç dakika içinde görüldü olmasıyla hepimizi şoke etmişti.

On Yedinci Bölüm

Hâlâ şokun etkisindeyken, sırayla otobüse binmeye başladık. Kim olduğunu dahi bilmediğimiz mesajcıyla ilk kez iletişime geçme şansı bulmuş ve ona söylediğim ilk şey de intikamımı alabileceğim tarzda, içimi biraz olsun rahatlatabilecek alaycılıkta bir cevap olmuştu. Resmen en başından beri vermek istediğim cevaplardan birini birkaç dakika önce verebilmiştim.

Beren şaşkınlıktan ağzını bile kapatamazken, "Ay, inanmıyorum!" dedi ve o sırada ikili koltuklar halindeki yan yana olan dört koltuğa geçip oturduk. "İnşallah her kimse şu an deliriyordur sinirden!"

"Keşke her yazdığına cevap yazabilseydik! Yemin ederim ne sinir kalırdı ne de stres!" İç çeke çeke konuştu Balın, cam kenarına geçerken. "Nar'ım, ne yapalım biliyor musun?" diye sorduğunda, hemen yanına oturup bir şey söylemeden, söylemek istediğini söylemesini bekledim. "Bundan sonra ciddiye almayalım şunu!"

"Nasıl?" diye sordu Beren, benim yerime.

"Basbayağı... Biz onu önemsediğimiz için bu onu mutlu ediyor ve daha fazla uğraşıyor..." Bu söylediğinin ardından üçümüze de tek tek bakıp öyle devam etti konuşmaya. "... ama şimdi biz, o ne yaparsa yapsın umursamazsak, sıkılır

bizden, uğraşmayı bırakır." dedikten sonra sırıtıp "Bu kadar basit!" dedi ve omuz silkti.

"Aslında gayet doğru söylüyor Balın!" diye Balın'ın fikrine katıldı Emir de. "Biz, salak gibi herifi ciddiye aldıkça hoşuna gidiyor puştun!"

"Herif mi? Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Beren.

"Ne bileyim... Hangi kız oturup uğraşır ki böyle işlerle?"

Tam o sırada otobüse binmek üzere olan Hazal'ı çenesinin ucuyla göstererek konuştu Beren:

"Aha, şu! Nasıl yellozlukta marka oldu sanıyorsun? Bunlar yüzünden işte..."

"Valla ben Hazal olduğunu sanmıyorum!" deyince, Beren'in asık suratı ve çatık kaşlarıyla karşılaşıp "Yani olabilir!.." diye kıvırmaya çalıştı. "Aman, kimse kim, biz takmayalım da bitsin gitsin!" Başını geriye atıp koltuğa yaslandı Emir.

"Takmayalım, takmayalım da Hazal olduğuna dair en ufak bir ipucu bulursam, o kızı parçalarım!" derken, bakışları Beren'e dönüktü Balın'ın; çünkü Hazal'ın mesajcı olduğuna kendisinin dışında inanan tek kişi Beren'di.

"Ay, parçalarız valla!"

"Herkes burada mı arkadaşlar?" Nehir Hoca'nın sesi, bizimkilerin Hazal'ı parçalama planlarını yarıda kesmişti ve şu an bundan daha iyisi olamazdı, hatta minnettardım tam şu anda çıkageldiği için.

Beren, iyice bizim tarafa doğru eğilince, Balın da beni geriye itip uzandı. "Herkes burada, burada da bazıları keşke olmasa!" diye fısıldayınca, ikisi birden gülüşmeye başladılar. Tam yerine dönüyorken, son anda aklına bir

şey gelmiş olmalı ki, "Ayy... Balın!" diye cırlayarak yeniden eğildi. "Gıybet var ayol!"

"Ne gıybeti, ne oldu?" diye sordu Balın da. Beren kadar hevesli olmasa da gıybet lafını duyunca heyecanlanmıştı. Balın... Gıybet... Sever olmuştu!

Beren, benim yerime oturmayı teklif edince, başımı Emir gibi geriye yaslayıp gözlerimi kapatarak reddettim. Bunun üzerine ikisi birden daha da eğildiklerinde, Balın, dirseğiyle karnımın üzerine bastırarak son derece rahatsız ediyordu fakat gıybet diye akıllarını yitirdiklerinden bunun farkında olduğunu sanmıyordum.

"Heh, söyle?"

"Bu Nehir Hoca var ya..." İyice kıstı sesini Beren. "Galiba..." Tek gözümü açıp önümde kurulan gıybet meclisine baktım. Beren, muhtemelen Nehir Hoca hakkında bir şey söyleyeceğinden, önce bakışlarını ona çevirip yokladı. Birkaç saniyenin ardından söylemeye hazır olduğundan emin olunca, tekrardan döndü Balın'a. "Murat Hoca'yla..." Balın, şaşkınlıkla açtığı ağzını eliyle kapattı. "Evet... Evet!"

"Sevgililer mi?" diye sordu merakla.

"Bilmiyorum ama fingirdiyorlar! Yakında sevgili olurlar, benden söylemesi!"

"Kızlar?" Nehir Hoca'nın sesini duyunca, ikisi birden korkuyla sıçrayıp doğrulduğunda, yaşadıkları korkunun vermiş olduğu haz, sırıtmama neden oldu. "Evet..." deyip sevecen bir gülümseme takınarak bakışlarını çevirdi. "Biliyorsunuz ki bugün İzmir yolculuğumuz bitiyor ve yepyeni bir şehir için yolculuğa çıkacağız birazdan!.." Neşe dolu bir sesle tüm öğrencileri coşkulandırmayı başarmıştı. Ben hariç tabii... Tamam, seviniyordum ama o an, bir an

önce yolculuk başlasa da uyusam, demekten pek de mutluluk gösterisi yapacak halde değildim. "...fakat şöyle düşündük Murat Hoca'nızla birlikte..." Hızlıca tüm öğrencilerin üzerinde göz gezdirip sonrasında konuşmaya devam etti. "Biliyorsunuz ki uzunca bir süre, birçok şehirde daha birlikte vakit geçireceğiz... Evet, çoğunuz kendinize yakın olan insanlarla arkadaşlık kurdunuz fakat biz istiyoruz ki gruplar halinde değil de hepiniz birbirinizle samimi olasınız!" Bir Murat Hoca taktiği daha... Önce neşeli bir giriş, ardından saçma bir fikir ve sonra susup öğrencilerin tepkilerini ölçme. Beren'in söyledikleri, Nehir Hoca'nın tanıdık tavırlarıyla tescilleniyordu.

"Hah! Tencere yuvarlanıp kapağını bulmuş." dedim, hem Beren'in hem de Balın'ın duyabileceği yükseklikte bir sesle.

"Of, hiç sorma, resmen ikinci Murat!" dedi Beren, yüzünü buruşturup.

Nehir Hoca, aynı coşkulu sesle, "Bu yüzden de arkadaşlar!.." diye yeniden konuşmaya başladığında, yeniden önümüze döndük. "Biz bir oturma planı yaptık, o plan doğrultusunda oturacaksınız?" Her zamanki gibi itiraz homurtuları yükseldiğinde, Nehir Hoca'nın yüzündeki gülümseme kayboluverdi. "Belki de hiç konuşmadığınız insanla iyi bir arkadaşlık kuracaksınız!" dese de bunu kimse istemiyordu. Homurtuların arasında Murat Hoca da gelince, hazırlanan liste ortaya çıktı ve okunmaya başlandı.

"Aslı ve Çınar!" Ölü taklidi yapmak istedim o an.

"Hadi gençler! Hızlı biraz, geç kalacağız yoksa." diyen Murat Hoca'nın yüzüne boş boş bakarken, miskince kalktım yerimden ve Aslı'dan önce davranıp cam kenarına geçtim.

"Emir ve Burak!"

"Ya hocam!.." deyip el kaldırdı Emir. "Beren diye bir arkadaşımız var. Kendisiyle bir kez bile muhatap olmadım ama onun dışında herkes benim arkadaşım. Bence biz birlikte oturmalı ve arkadaş olmalıyız!"

"Emirciğim, bunu istemen güzel fakat bunu gittiğimiz şehirde de yapabilirsin. Şimdilik listede değişiklik yapmaya gerek yok!"

"Üzdünüz hocam!" deyip Beren'in yanağından öptü ve ağır adımlarla oturması gereken koltuğa geçti.

Emir'e baktığım sırada, hemen yanımda, kollarını göğsünün altında birleştirmiş asık suratla oturan Aslı'yı görünce, merak edip bu halinin sebebini sormak istedim.

"Hayırdır?"

"Ne?" diye terslediğinde, almaz almaz bakıp kaşlarımı kaldırdım.

"Şu halinin..." derken, işaret parmağımla havada dikey halkalar çizerek yüzünü gösterdim. "Sebebi benimle oturmak mı?"

"Evet... Ne yapmam gerekiyordu? Hoşlanmıyorum sizden!" diye iyice terslendiği için, şaşkınlıkla kalkan kaşlarım öfkeyle çatıldı.

"Sizden?" Anladığım halde yine de sordum, belki saçmaladığının farkına varır diye ama nafile... Aynı tavırla devam etmişti.

"Sen ve ekibinden işte!"

"Pardon da biz de sana bayılmıyoruz! Bilmem idrak edebildin mi?"

"Ne yapayım? Sevmezseniz sevmeyin, size mi kaldım?" Karşımda çocukça davranan kızın üniversiteli olduğunu

sorgulamaya başladım içimden. Hani üniversitedeki insanlar, ilkokuldaki gibi olmuyordu?

"O zaman bu ne?" İç sesime yönelttiğim soruyu Aslı duyunca, saçma saçma yüzüme bakmaktan geri alamadı kendini. "Ya Allah aşkına, ne sen benimle konuştun ne de ben seninle, tamam mı? Uyuyacağım zaten, istesen de konuşamazsın!" deyip başımı geriye yasladım.

"Aman, ben de çok hevesliydim zaten!"

Sıkıca yumduğum gözlerimi açmadan cevap verdim. "Hâlâ konuşuyorsun!" Tam bir şey söyleyeceği sırada kopan yaygara Aslı'yı susturmaya yaramıştı. Hızlıca yerimden doğrulup arkama döndüm ne olduğunu anlamak için.

Israr kıyamet ortalığı birbirine katan Beren'i sakinleştirmeye çalışıyordu Nehir Hoca. "Hocam, bırakın tek başıma oturayım ama o kızla oturmam ben!"

"Berenciğim!.."

"Ya hayır! Birbirimizden nefret ediyoruz biz, parçalarız yolda birbirimizi!" Bağırdığı için kulak tırmalayan sesini duymak istemesem de arkadaşımdı... Eh, mecbur başa gelen çekilirdi.

"Hocam, gerçekten haklı Beren... Birlikte oturmamamız en iyisi!" diyerek Beren'in aksine çok daha sakin bir açıklama yaptı Hazal.

Beren hışımla arkasına, Hazal'a dönüp "Beren deme bana!" diye bağırdı, kocaman açtığı gözleriyle.

"Ne diyeyim?" diye Hazal da bağırdı tüm sakinliğini bozup.

"Yüce Beren Hazretleri Hanım de!.." derken, omuzlarını ve başını dikleştirdi. Kısa bir süre bu şekilde egosunu besleyen Beren, birkaç dakika önceki haline dönüverdi. "...ya

da sen bana hiçbir şey diyemezsin. Zaten sesin de çirkin!" Başkası olsa Beren'in bu tavrına karşı yaygara çıkarırdı fakat Hazal geriye yaslanıp duymazdan gelmişti. Saydırılan birçok hakaret veya çıkarılacak kavgadan daha etkiliydi susmak, hatta en iyi cevaptı bence.

"Kızlar lütfen sakin olun ve yerlerinize geçin!" diye kızdı Murat Hoca. Nehir Hoca, karar değiştirecek gibi olmuştu oysaki ama Murat Hoca... Herif, tuhaflıkta master yaptığından, pek de şaşırmamak gerekirdi.

Beren, duyulacak şekilde söylenerek cam kenarına geçip oturduğunda, Hazal ağır hareketlerle, sessizliğini muhafaza ederek yeni yerine geçti.

"Heveslisi gibi geldin mi hemen?" diye sordu Beren, huysuz bir ihtiyar gibi. Önüme dönüp tekrardan gözlerimi kapatsam da kulağım Beren ve Hazal'daydı. "Ay, otobüs yerine keşke yürüyerek gitseydim!"

Hazal, görmediğim için tahminen sırıtarak, "Yol vereyim istersen?" diye alaycı bir sesle karşılık verdiğinde, yine Beren'in aksileşmesine maruz kaldı.

"Of, keser misin o çirkin sesini? Yolculuk bitene kadar sadece nefes alabilirsin yanımda! Onu da israf etmeden kullanmak şartıyla..." Beren'in bu huysuz hallerine alışıp sevmeye başlamıştım fakat Hazal'a fazla yüklenmesi, üstelik dozunu kaçırıp iyice ezmeye başlaması... Pek eğlenilecek bir durum değildi açıkçası. Kendimi bildim bileli insanların ezilmesinden nefret etmişimdir. Kimse kimseden üstün değildi benim gözümde. Olamazdı. Bu yüzden belki de Balın'ın bahsettiği duyguları hissedemiyordum Hazal'a. Beren'le birlikte sürekli onu ezdikleri içindi belki de ona karşı hissettiğim sempati. Emin değildim.

"Ya bakmasana benimle aynı yere!" dedi bu sefer Beren. "Sakın yolda uyuyup başını omzuma yaslama, yolarım vallahi!" diye tembih görünümlü tehdit sarf etti.

"Gerçekten muhatap olacağım son kişi dahi değilsin. İkiniz de umurumda değilsiniz fakat görüyorum ki varlığım boş geçen hayatınıza ciddiyet katmış! Sürekli benimle uğraşmalar falan..." Öfkesini hissedebiliyordum fakat sesini öyle bir kullanıyordu ki... Bulunduğu ortam için fazla sakindi. "Birlikte oturmak zorundayız, oturduk. Bu kadar... Ötesine gitmezsen sevinirim." Gözümün ucuyla Beren'e baktım koltukların arasından. Yüzünü olabildiğince buruşturmuş öyle dinliyordu Hazal'ı.

"Aman, iyi!" diye azarladı, söyleyecek bir şey bulamayınca. Hazal'ın haklı olduğunun da farkındaydı, fazla üzerine gittiğinin de... Bu yüzden bir şey dememişti bence. "Ha son olarak! Sakın kusayım deme... Üzerimdeki bu harika elbiseyi iki böbreğini satsan ödeyemezsin!" diyerek, Hazal bir kez daha cevapsız bıraktı Beren'i. Sanıyorum Hazal'ı tanıdığım kadarıyla en çok bu huyunu sevmiştim.

Beren ve Hazal'a dalıp Balın'ı unuttuğumdan, aklıma gelir gelmez, kiminle oturduğunu görmek için etrafıma baktım hemen. Sağ ön tarafta Baran denen çocukla oturuyordu. Normal şartlarda Bal Kız'ımı başka erkekle görmeye tahammül edemezdim ama Baran'ın gey oluşu pek de sorun arz etmiyordu. Bunun rahatlığıyla tekrardan başımı yaslayıp önce Aslı'nın attığı ölümcül bakışlara karşılık bir bakış attım, sonrasında bir şeyler söyleme kalktığı an başımı çevirip gözlerimi kapatarak bedenimi uykuya teslim ettim.

Balın en azından bir selam vermek istese de Baran'ın kulaklıklarını çıkarmıyor oluşu bu isteğine engel oluyordu. Tüm yol boyunca bu şekilde olursa sıkıntıdan patlayacak oluşu, içinde anlamsız bir cesarete kapı açtı ve Baran'a karşı atağa geçirdi onu.

Kulaklığın tekini çektiği anda, uyumaya çalışan Baran, önce gözlerini açtı ve sonrasında başını ağır ağır kaldırıp yine aynı ağır hareketlerle başını çevirdi. Bakışlarındaki ruhsuzluk karşısında neredeyse üşüyecek gibiydi Balın.

Baran'ın aksine, olabildiğinin en sevimli halini aldırdı yüzüne ve şirin çıkması için incelttiği sesiyle selamladı. "Merhaba!" O kadar konuşmuyordu ki Baran... Bir insan ancak böyle güzel konuşamazdı, diye içinden geçirip küçük bir tebessüm etti istemeden.

Baran karşılık vermeyince, oraya sesinin geç gittiğini dahi düşündü Balın. Tam surat asıp cazgırlık yapacağı sırada, dudaklarının aralandığını gördü. Allah'ım, dudakları dahi yakışıklı olan bu bey neden gey, diye içinden geçirerek üzüldü Balın.

"Zaten birlikte oturacağımızı biliyoruz. Tesadüfen karşılaşmışız gibi yapmanın ne âlemi var?"

"Çok pardon... Bir şey sorabilir miyim?" Normal bir insanın bunun üzerine izin vermesi gerekirken, Baran dik dik bakmakla yetinmişti yalnızca. "İyi para kazanıyor mu?"

Kaşlarını çattı Baran. "Ney?"

"Egonun diyorum, maaşı ne kadar? İyi kazanıyor mu diyorum? Hayır, bu kadar iyi çalışmaya hak ettiğini almıyorsa üzüleceğim de!" diye keyifle iğneledi Balın. Laf atmanın verdiği mutluluğu yaşarken, bir yandan da Baran'ın kaşlarının daha da çatılmasını bekledi fakat beklediğinin aksine kaşları normale dönüp hatta bir saniyecik de olsa tebessüm etti gibi oldu veya Balın'a hayalden öyle görünmüştü.

"Egomu bilmem de sabrım gerçekten yüklü miktarda maaşı hak ediyor bence. Eh, senin gibi bir gevezeye tahammül edebiliyorsa, bundan ötesi olamaz ya!"

"Ya tamam git, geri ölü taklidini yap cidden!" diye azarladı Balın, iyice sinirleri bozulunca. "Git sessizlik mi dinliyorsun ne dinliyorsan dinle!" Neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamasa da moralini bozduğu için o an gayet normal geliyordu Balın için. Hâlbuki tanımadığı etmediği ve yalnızca huysuz olduğunu bildiği adamın tekiydi.

Konuşmak istemesine rağmen, Baran'ın yeniden umursamazca kulaklığını takması, Balın'ı iyiden iyiye sinirlendirse de elinden başka bir şey gelmiyordu. Bu konuşma isteği Baran'a özgü bir istek değildi oysaki. Canı sıkıldığı için genel bir konuşma isteği vardı içinde, herhangi biriyle. "Allah'ım!.. Lütfen... Lütfen Çınar'ı sonsuz kıl." diyerek, sıkıca gözlerini yumdu. "Dostluğumuzu sonsuz kıl!" Öyle içten etmişti ki bu duayı, şu an kalkıp Çınar'a kocaman sarılmak istiyor ve yapmamak için zor tutuyordu kendini. İstemediği bir şey dahi olsa, Balın'ı kırmamak için o şeyi yapardı Çınar ve istememesine rağmen Balın istiyor diye öyle zevkle yapardı ki hiç bitmesin isterdi Balın. Mesela dağınık bir insandı Çınar, odası hep dağınık olurdu fakat sırf Balın düzenliliği sevdiğinden, çok sık olmasa da Balın'ın evi toplama teklifine hevesliymiş gibi kalkar, hatta, "Odasını ilk toplayan bugün yemeklere karışmaz!" diye ortaya iddia koyarak daha keyifli bir hale getirirdi.

Yol arkadaşının, sevimsiz, huysuz bir kişiliğe sahip oluşu, canı sıkılan Balın'ı uyumaya teşvik etmişti. Uyumak istememesine rağmen sıkıca yumdu gözlerini Balın. Çınar'la geçirdiği tüm güzel anları film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirerek mayıştırdı vücudunu. Güzel anılarla uykuya hazırladığı zeminin ardından iyice gevşeyen bedeni, zihnini de kapatmıştı düşüncelere.

Artık yalnızca siyah bir boşlukta bedeninin yuvarlandığını hissederken, yavaş yavaş bilincinin kapanışına şahit oldu.

Tahminen geçen bir saatlik yolculuk boyunca uyuyan Balın, verilen mola esnasında çıkan gürültüler yüzünden uykusuyla vedalaşmak zorunda kaldı. Güçlükle araladı göz kapaklarını. Sağına döndü ilk önce. Kaşları çatık olmayan, boş boş cevap vermeyen, masumca uyuyan Baran'ı gördüğünde, ilk birkaç saniye yadırgasa da sonrasında doğru düzgün inceleyemediği yüzünü rahatlıkla inceledi. Baran'ın beğenebileceği bir tip olduğu gerçeğinden kaçınmak yerine açık açık itiraf etti bunu kendine.

"Valla hep böyle minnoş minnoş uyuyacak olsan, uğruna erkek olurdum be!" dedi sesli bir şekilde, kendi iradesi dışında. Aklından bile geçmeden ne ara diline gelmişti bu cümle? Korkuyla etrafına bakındı duyan birilerinin olup olmadığını görmek için. Uyanık olanlar, otobüsten inmişti çoktan, kalanlar da derin derin uyuyorlardı.

Baran'ı incelemesi bittikten sonra yerinden biraz doğrulup sol çaprazındaki Çınar'a doğru başını çevirip bir bakış attı. "Oy, suratını yerim senin, Nar Tanem benim! Şu yatışa bak!" dedi sesinden dahi anlaşılabilecek büyük bir sevgiyle, hâlâ uyumadan önce canlandırdığı anıların etkisinde olduğundan. Beren'le Emir'e göz gezdirdi sonrasında. Üçünün de uyuyor oluşu, yerinden kalkma isteğini öldürse de zorunda olduğu için onlarsız da olsa çıkmak zorundaydı otobüsten. Oysa ne yazık ki cam kenarında oturduğu için ve gel görelim ki Baran şu an uyuduğu için, ona bulaşmadan nasıl çıkacağı hakkında yollar üretmeye çalıştı.

"Koltuğun üstünden arka koltuğa mı atlasam acaba?" diye mırıldandı, hâlâ uykulu çıkan bir sesle. "Olmaz ki..." Sağına soluna etraflıca baksa da pek bir kaçış planı yapamayacağını anlamış, bu

yüzden yüzünü asmıştı. Önünde iki yol vardı sadece. Ya Baran'ı uyandırıp yine kedi köpek gibi birbirlerini yemesine müsaade edecekti ya da ona dokunmadan bir yerlerden atlayarak gidecekti.

İkinci yolun daha makul olduğu kanısına vardığı an, zaman kaybetmeden harekete geçti Balın. Koltukların üzerinden bir yere gidemeyeceğini anlayıp Baran'ın bacakları üzerinden atlamaya karar verdi.

Belki nefes verdiği sırada rahatsız edebileceği ihtimalini düşünüp nefesini tutan Balın, dudaklarını ısıra ısıra bir bacağını attı Baran'ın bacakları üzerinden. Ayakkabısının uçlarında güçlükle duruyordu. O an yapmasının saçma olduğu bir şeyi yapıp etrafına bakındı kendisini gören birilerinin olup olmadığını anlamak için. Neyse ki kimseler yoktu ve bunun vermiş olduğu aceleyle diğer bacağını da atmak üzereyken Baran'ın kıpırdanması... İşte felaketin habercisi tam olarak burada fısıldıyordu!

Zaten parmak uçlarında güçlükle duran Balın, Baran'ın kıpırdanmasıyla dengesini kaybedip düştüğü an, refleks olarak omuzlarından tutunmuştu. Korkuyla sıçrayan Baran'ın ani doğruluşu sayesinde dizlerine oturmak zorunda kalması, Balın'ın kendisini korkunç hissetmesine neden oldu. Alt dudağını koparırcasına ısırırken, gözleri şaşkınlıktan ve biraz da korkudan yuvalarından çıkacak gibi hissediyordu.

"Kızım sen manyak mısın?" diye Baran'ın öfkesine maruz kalınca, bir anda kızarıverdi yanakları. "Ne işin var üstümde? Götünün üstüne oturamıyor musun?"

"Uyumasaydın sen de o zaman be! Heveslisi miyim ben seninle uğraşmanın?" Bir tartışmada, karşındaki bağırıyorsa eğer, sen ondan çok bağırmalısın ki haksız bile olsan bir şekilde haklı oluveriyordun.

"Gördüğüm manzara doğrultusunda konuşmamı ister misin?" dedi aksi aksi. Baran'ın bu söylediğinin ardından, Balın hâlâ dizlerinin üzerinde olduğunu idrak edip daha da utanarak alelacele doğrulup diğer bacağını da atıp çekildi.

Koridorda üstünü başını düzeltirken, "Aman be aman! Ne ömür törpüsü bir şeysin sen be?" diyerek, Baran'dan kat kat daha çok yükseldi duruşu. Gerçekten sinirlendiğinden değildi bu tavrı. Aksine, şu an utançtan ölüyordu fakat Baran'a bilenmişti bir kere. Ölüyor olsa dahi dik duruşundan ödün vermezdi asla. İşte bir Balın İmge klasiği daha...

"Sana insanlık yapmaya çalışanda kabahat zaten!"

"Uyuyan bir insanın kucağına zıplayarak uyandırmak mı insanlık?" diye sordu öfke ve alay karışımı bir sesle Baran. Hemen ardından kaşları iyice çatılırken, "Pardon da insanlık kavramına şu yaptığın yeni bir boyut kazandırdı resmen!"

"Uyandırmadan çıkıp gideyim dedim, ne uzatıyorsun oğlum! Bak daha uzunca bir süre birlikteyiz. Bir gece o çatık kaşlarına yapıştırırım yeşil ağdayı. Ondan sonra çeker misin çekmez misin, ne bok yersen yersin!" diye tehdit savururken, ciddiyetini anlaması için ellerini beline yerleştirdi. "Çişim geldi, ne yapsaydım? Altıma işeyecek değildim ya, çıkmaz zorundaydım!"

Baran, karşısında tüm şirretliğiyle duran Balın'a birkaç dakika yine aynı geri zekâlı muamelesi yapan bakışları sarf ettikten hemen sonra, "Hey Allah'ım, sen bana sabır ver!" deyip ellerini havaya kaldırarak sabır dilendi.

"Sabırdan önce istemen gereken başka şeyler var bence. Akıl mesela!"

"Karşımdaki bu huysuz keçi için de biraz akıl hiç fena olmaz!" dedi yeniden yukarı bakarak. Nedense söylediği her şey

Balın'ı rahatlıkla sinirlendirmeye yetiyordu ya da Balın öyle bilenmişti ki çocuk nefes alıp verse sinirleniyordu.

Burada durup Baran'la kavga etmenin zaman kaybından başka bir şey olmadığının ve molanın büyük bir kısmının gittiğinin farkına varan Balın, cevap vermek için büyük bir zevkle açtığı ağzını kapattı ve koşar adımlarla indi otobüsten.

"Çenesiz!" diye söylendi otobüsten indiği ilk an. "İnsanı altına işetir bu!" Hızlıca etrafına bakındı. Birçok otobüsün dizili olduğu peronların önünden, çevrede kendilerine ayrılan yerlerde kısa süreliğine ihtiyaçlarını gidermeye çalışan kalabalık arasında koşturmaya başladı çünkü zaten az olan mola süresi, Baran yüzünden iyice azalmıştı.

Tuvalete koştururken, hemen sağ taraftaki markete gözü çarptı. Belki zamanı kalırsa birkaç şey alabilirdi oradan; çünkü şu an anlamıştı ki karnı acıkmıştı. "Of Balın, yürürken de pekâlâ düşünebilirsin!" diye kendisine kızarak devam etti koşar adımlarla yürümeye.

Tuvalete girdiğindeki karşılaştığı manzara, çişinin kaçmasına yetecek kadar korkunçtu. Kabinlerin önünde sıra vardı ve tuvalet ihtiyacını gidereceklerden fazla kişi ayna önünde kendine bakmakla cebelleşiyorlardı. Balın, karşısındaki hengâmeyi ürkek bakışlarla seyrederken, aynı zamanda da ne yapacağını düşünüyordu. Koşarak çıkmak en mantıklısıyken, bir sonraki molanın nerede olacağını, doğrusu başka mola olup olmayacağını bilmediği için beklemesi zordu.

Tuhaf bir şekilde on dakikalık bir beklemenin ardından nihayet çişini yapıp ellerini yıkadıktan sonra tam tuvaletteki işini bitirmişken, uyuduğu için dağılan saçlarını fark etti. "Ayy, tipe bak!" deyip güldü aynadaki yansımasıyla göz göze bakarken. Kabaran saçlarını düzeltmek için yapılacak en iyi şeyi yapmak üzere

çeşlerini karıştırıp toka aradı. Bulduğunda ise fazla gergin olmayacak şekilde toplayıp kötünün iyisi bir görünümle çıktı tuvaletten.

Tüm ihtiyacını karşılamış olmanın verdiği rahatlıkla, biraz öncekinin aksine ağır adımlarla markete girdi. Acıktığı için her ürün ayrı bir güzel görünüyordu gözüne, hangisini seçeceğini bilmiyordu.

Hızlıca birkaç parça... Tamam, bir poşet dolusu abur cuburu doldurup koşarak kasaya gitti. Birkaç kişinin ardından sıra kendisine geldiğinde, hızlıca cüzdanını çıkardı. Cüzdanıyla birlikte cebinden çıkıp yere düşen telefonunu almak için eğildiği sırada, kasanın ön kısmındaki stantta dizili sakızları da beraberinde yıkan Balın, içten içten küfrediyordu acele etmesi gereken zamanlarda sakarlığının tutuşuna. Yerdeki hiçbir şeye dokunmadan hızlıca doğrulup "Çok özür dilerim!" dedi çekingen bir sesle. "Ne kadar tuttu demiştiniz?"

"Yirmi üç lira kırk kuruş."

"Oha! Marketin kirasını sorduk sanki, yirmi üç lira ne?" diye içinden geçirirken, içi yana yana çıkardı parayı cüzdanından. "Buyurun!" Kasiyer, uzattığı yirmi beş liranın üstünü hazırlayana kadar eğilip önce telefonunu aldı yerden sonra da hızlıca etrafa yayılan sakızları topladı.

İçine doldurduğu sakız kutusunu yerine koyarken, kasiyerin uzattığı para üstünü de alarak hemen çıktı marketten. Bu kez dikkatlice cüzdanını yerine koyup telefonunu çıkardı. Çınar'dan mesaj geldiğini görünce, uyandıklarını öğrenip sevindi. Poşeti bileğine geçirdikten sonra Çınar'dan gelen mesaja tıkladı.

"Balın, neredesin?"

"Kızım, insan haber vermez mi?"

"İnsan uyandırır, değil mi?"

"Kafayı yedireceksin bana!"

"Çabuk geri dön bana!"

"Zaman az kaldı. Çabuk gel de karnımızı doyuralım."

"Neyse işini bitirince tesisin arkasına gel."

"Orada karnımızı doyuralım."

"Oha be, bu çocuk hangi ara attı bu kadar mesajı?" diye şaşkın şaşkın telefona bakarken, telefonu hızlıca cebine atıp tesisin çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Ah ulan, ben size ne diyeyim? Madem karnınızı başka türlü doyuracaksınız, bunca şeyi ne diye aldım ben?" diye söylenirken, çoktan tesisten çıkmıştı. "Hayır, adam akıllı gelin şuraya. Tesisin arkasında ne işiniz var?" Dikkatlice indi merdivenleri. "Arka tarafta olsa olsa çayır çimen olur. İnek miyiz biz, ot mu yiyeceğiz?"

Balın o an, ucu bucağı olmayan, dev bir binaymış gibi gözüne görünen tesisin çevresini dolanmaya başladığında, son adımlarını ayaklarını yerde sürüye sürüye atmıştı.

Tesisin arka tarafına geldiğinde, bir yere oturmuş eğlenen üç kişi göreceğini sandığı sırada bomboş bir araziyle karşılaşınca, tuhaf tuhaf etrafına baktı. "Eee?" dedi, yürümeye devam ederken. "Nerede bunlar?" Telefonunu çıkardı hemen. Son aramalardan Çınar'ın ismini bulup aramaya tıkladı hızlıca. Sonuna kadar beklese de çağrı cevaplanmayınca sinirlenmeye başladı Balın. "Hey Allah'ım, bunlar çıldırtacaklar beni!" deyip tekrardan aradı. Aynı şekilde yine sonuna kadar çalmasına rağmen arama sonlandığında, burada durmanın anlamsız olduğu düşüncesiyle, önce poşetten rastgele bir çikolatayı çıkarıp sonra yürümek için arkasını döndüğünde, elindeki çikolatayı o anki korkudan var gücüyle fırlatır fırlatmaz refleksle çığlık attı. Çikolatayı atması gereken yer ise çok yanlıştı. Evet, havaya veya yere atması gerekirken, Balın o andaki korkuyla, bir anda karşısına çıkan Baran'ın kafasına fırlatmıştı...

On Sekizinci Bölüm

Karışık duygular içerisinde olan Balın, en net hissettiği duygusu eşliğinde dişlerini sıktı. Şu an en yoğun hissettiği duygu, öfkeydi. Alakasız bir şekilde o kadar yolu yürütüp boşu boşuna kendisini buraya çağıran Çınar'a mı delirsindi, yoksa burada olmasından daha alakasız bir şekilde şu an karşısında olan Baran'a mı patlasındı, bilmiyordu. Sinirden çattığı kaşlarının altında öfkeyle parlayan gözlerini Baran'ın gözlerine dikti.

"Ne işin var burada kardeşim, manyak mısın?" diye bağırdığında, Baran kafasına çikolata yediğinden Balın'ı umursamak yerine, sızlayan başını ovalıyordu. "Hem yüzümü gördüğün yerde triplere girip bir ton laf edip hem de peşimden gel! Harbiden kafayı yemişsin oğlum sen!"

"Kısacık mola sürecinde burada ne aradığını bana açıkla, manyak olduğumu kabul edeceğim, söz!" dedi elini başından çekerken. "Sigara içmek için çıkmıştım, söylene söylene yanımdan geçip gidince de merak ettim!"

"Hayret! Egon ve kulaklığın izin verdi mi bari?" dedi, sinirli de olsa alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırarak.

"Sahiden, ne yapıyorsun burada?" diye sorduğunda, Baran'ın bu sakin ve önemseyen tavrı karşısında sataşası kaçtı Balın'ın ve daha otobüsteyken burnundan getiren çocuğun, şu an bu halde oluşuna şaşırmamak elinde değildi.

İlk karşılaştıkları gün, üç "sana ne" ile uğurlanışı geldi aklına, öfkeyle dudaklarını büzdü. İntikam vaktinin kapıya dayandığı gerekçesiyle de başını dikleştirip büyük bir zevkle, "Sana ne!" dediğinde, Baran'ın yüzünde oluşan ifadeyle zaferi tatmış oldu.

Baran, mesafeli bir sesle, "Gerçekten ne halin varsa gör!" diyerek arkasını dönüp gitmeye başladığında, Balın bu sefer eğlenceli olmadığını anlayıp hemen peşinden yürümeye başladı. Ne vardı hem? Kendisinin üç tanesine karşılık söylediği bir tanecik "sana ne"ye kızma hakkının olduğunu düşünmüyordu.

Baran, omzunun üstünden arkaya bakarken, "Peşimden gelmeyi keser misin?" deyip başını geri çevirdi. "...hatta mümkünse diğer taraftan dolan!" Baran'ın birkaç adım gerisinde koşturan Balın, koşmaya başladı, sırf önde gitmek, onun peşinde gidiyormuş gibi olmamak için. Bir anda yanından koşarak geçen Balın'ı gördüğündeyse, ellerini havaya kaldırdı sabır dilenircesine.

Birkaç dakikanın ardından, yeniden otobüslerin olduğu yere geldiler. Geldiklerindeki ilk duran çoğu otobüs, yolculuklarına devam etmek üzere ayrılmıştı tesisten. Haliyle ilk kalabalık da yoktu artık. Balın, yolunun üzerindeki insanlara çarpmamaya özen göstererek, seri adımlarla en baştan başlayıp otobüslere dikkatlice bakarak yürümeye başladı.

Tesisin sonundaki son otobüsün karşısına geldiğinde, yönünü tamamen otobüse dönüp durdu öylece. Ta ki Baran yanına gelene kadar...

"Eee?" dedi Baran'la aynı yere bakarlarken.

"Ne eee?"

"Otobüs nerede?" Önündeki otobüsten çektiği bakışları, diğer otobüslerin üzerinde gezinse de kendi indiği otobüsün aralarında olmadığını gördü ve yanılmadığına da emindi. "Pardon da şu an paniklemen gerekiyor, farkında mısın?"

"Neden?" diye sorduğundaki rahat tavrı, ciddi anlamda Balın'ı sinirden delirtecek türdendi, hatta sırf kendisine inat olsun diye bu şekilde davrandığını düşündü Balın.

"Ne demek neden? Hiç bilmediğin bir tesiste bırakılmaya alışıksın herhâlde?"

"İyi de en olmadı başka bir otobüse biner gideriz, ne olacak?" O sırada ceketinin cebinden çıkardığı paketten bir dal sigarayı ağzına götürüp aynı sakinlikle çıkardığı çakmağıyla tutuşturduktan sonra paketi Balın'a uzattı.

Yüzünü buruşturarak başını başka tarafa çevirirken eliyle de reddetti. "Nefret ederim!"

"Pekâlâ..." deyip tekrardan cebine attı paketi Baran.

"Ya abi... Öğrencileri tesiste bırakıp gitmek ne demek?" diye bağırırken, aklına Çınar'ı aramak gelince hızla elini cebine attı. "Hep o şerefsiz mesajcı yüzünden!"

Ağzındaki dumanı üfledikten sonra, "Mesajcı?" diye sordu, anlamaz bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Of, yüzüme üfleme şunu!" diye kızarken, bir yandan da son arama listesine girdi. Çınar'ın ismine tıklayıp aramayı başlattı ve daha telefonu kulağına götürürken duyduğu sesle şaşkın kaldı.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Bu anonsla birlikte sinirleri hepten bozulmaya başladı. "Şarjı bitmiştir!" derken, bu kez Beren'e bakındı rehberinde. Beren'i aradığında da aynı anonsu duyunca, hepten çıldıracak gibi oldu. Son çare olarak Emir'i aradı bu kez.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

"Ya bu ne?" derken, şaşkınlık içinde telefona bakıyordu. "Vallahi ağlayacağım şu an sinirden!" Bakışları biraz önce yanında olan fakat şimdi olduğu yerde olmayan Baran'ı aradı. Kısa bir arayışın ardından arkasındaki merdivende otururken buldu onu. "Gerçekten kafayı yiyeceğim!" diyerek, çaresizlik içinde Baran'ın yanına gitti.

"Fazla takıyorsun bence." Son nefesi de çektikten sonra parmaklarının arasındaki izmarite tekmeyi vurup gönderdi yere doğru.

Balın, Baran'ın hemen yanına oturduktan sonra, "Ne yapacağız o zaman? Söyle!" dediğinde, çaresizlik sesine dahi yansımıştı. "Güya sürpriz diye gideceğimiz şehri dahi söylemediler. Nereye gideceğiz şimdi?"

"Burada bekleriz. Yokluğumuz fark edildiğinde de bir şekilde ulaşacaklardır bize. Bu kadar basit..." Omuz silkip gayet sakin bir şekilde saçlarını düzeltişi, bir nebze olsun Balın'ın paniğini dindirir gibi olmuştu.

"İlk anda fark edilmedik yalnız, sonrasında nasıl fark edecekler?" diye yeni bir soruyla yeniden panikletmeyi başardı kendini.

"Seninkiler kış uykusuna dalmadıysa eğer, uyandıklarında fark edeceklerdir!" deyip dudak büzdü.

"Seni ben kış uykusuna yatırırım şimdi! İğneleyip durma!" diye terslendi Balın. Arkadaşlarına, özellikle Çınar'a laf sokması sinirlenmesine sebep olmuştu.

"Benim karnım aç." Konuyu bambaşka bir noktaya taşıyan Baran, umursamaz bakışlarını Balın'a çevirdi. "Senin?"

"Ay valla hiç sorma. Öleceğim açlıktan!" Ciddi anlamda çok acıktığı için bir anlık unutuverdi başına gelenleri.

"Kalk o zaman. Karnımızı doyuralım!" diyerek oturduğu yerden kalkıp destek çıkmak için Balın'a uzattı elini. "Gel..." Balın, inat gidip elini tutmamakla, ne kadar olduğunu bilmediği

bir zaman dilimini onunla geçireceği için, iyi geçinmek arasında gidip geldiğinden, birkaç saniye öylece eline baktı. Baran, alaycı bir tavırla, "Korkma ısırmaz!" dedikten sonra uzattığı elini sıkıca tutup kalktı. Üzerini hafifçe sirkelerken, Baran'ın yanında tesisin içine doğru yürümeye başladılar.

"Popon kirlenmiş!" dedi Balın, biraz önceki yaptığı inceliğe karşılık ortam daha da yumuşasın diye. Bu söylediğini gülerek karşılayan Baran hızlıca arkasını sirkelerken, Balın da ilk kez gülerken gördüğü Baran'ı güldürmüş olmanın verdiği saçma mutluluğu yaşadı içinde. Eh çünkü karşısında huysuzun teki vardı ve güldürmeyi başarmıştı.

Restoranda girdiklerinde, Balın açlıktan bayılacağını hissetti bir an. "Ben karışık tost istiyorum! İki tanecik..."

Baran şaşkınlıkla gözlerini ayırırken, "İki tane?" diye sorup hızlıca aşağıdan yukarıya süzdü Balın'ı. "Sen mi yiyeceksin iki tane?"

Balın, duruşunu dikleştirip tek omzunu silkerken, "Zorlasam üçü de gömerim!" dedi gülerek. "Ne var ki bunda?" Şaşkınlığını gizlemeyen Baran, alt dudağını sarkıtırken aynı zamanda kaşları da yukarı kaydı.

"Yanına çay alıyorum?" Balın, başıyla onay verdikten sonra boş bulduğu ilk masaya geçip oturdu. Baran siparişleri getirene kadar Çınar'ı tekrardan aramayı denedi fakat aynı şekilde telefonu kapalıydı.

Kısa sürede elinde bir tepsiyle masaya geldi Baran. Aslında Balın için hiç de kısa olmayan bu on dakikanın ardından tostlarına kavuşunca, o an her şeyi unutuverdi. Tepsiyi masaya koyduktan sonra Balın'ın hemen karşısındaki sandalyeye oturdu. Balın çayı bekleme gereği duymayıp çoktan ilk tostunu yemeye başlamıştı. O sırada masalarının yanından geçen, elinde çay tepsisiyle

dolaşan orta yaştaki adamı el işaretiyle masaya çağıran Baran, dikkatlice iki tane çayı aldı tepsiden.

Tostlarını yedikleri süre boyunca konuşmadılar. Sessizlik eşliğinde tostlarını bitirdikten sonra Balın bir şekilde konu açıp konuşmak istiyordu. Ortak konu açacak kadar tanımadığı için onun hakkında merak ettiklerini sormaya karar verip aklına gelen ilk soruyu sordu. "Neden sürekli kulaklık takıyorsun?" Ağzını sildiği peçeteyi tost kâğıtlarının arasına koyup geriye yaslanırken, Baran'dan gelecek olan cevabı beklemeye başladı.

Baran da son lokmasını çiğneyip ağzını silene kadar cevapsız bıraktı soruyu. Çayından da bir yudum aldıktan sonra, "İnsanları duymayı sevmiyorum. Çevremde insan sesine tahammül edemiyorum!" diye bir cevap verdi fakat Balın bu söyledikleri arasından sorusuna bir cevap bulamamıştı.

"...ama şarkı dinlemiyorsun?"

"Sessiz ortamlarda dinlemiyorum sadece. Onun dışında insanların sesini bastırması için dinliyorum elbet!"

"İlginç..."

"İlginç olan ne?" diye sordu Baran, geriye yaslanarak.

"Bilmem! Mesela ben insanlarla iletişim kurmayı severim. Onlarla konuşup kaynaşmayı... Seni gözlemledim mesela, kimse umurunda değil, hatta gördüğüm kadarıyla sadece benimle konuştun, o da mecbur kaldığın için. Değil mi?" derken, ilk andan beri atışmaları geldi aklına, istemsizce güldü.

Balın'ın söylediğini başıyla onaylarken, "Öyle..." deyip belli belirsiz tebessüm etti Baran da.

"Sıkılmıyor musun peki?"

"Sıkılıyorum."

"Neden aramıza katılmıyorsun peki?"

"Zaten aranızda olmaktan sıkılıyorum!" dediğinde, Balın'ın birkaç dakikalık süren sempatisi birkaç saniye içinde yerle yeksan oldu. Yine sinir olmuştu Baran'a.

"Peki neden bu kadar ukalasın?" diye sordu yine ilk anki tavrıyla.

"Ukala... Egoist... Kendini beğenmiş... Gerçekten insanlar kendisiyle iletişimde bulunmayan insanlara bu ve benzeri etiketleri yapıştırmak zorunda mı?" Baran'ın bir anda ciddileşen tavrı karşısında sinsice kıstığı gözlerini, normal haline getirdi hemen. "Hayır... İnsanları tanımadan yargılamak korkunç bir şey değil mi? Benim neden böyle bir tavır sergilediğimi bilemezsin sen ya da bir başkası. Belki kişiliğim böyledir, bu yüzden konuşmuyorumdur kimseyle veya yaşadığım bir olayın etkisiyle kendimi insanlardan soyutlamışımdır vesaire... Kimse kimsenin gerçeklerini tüm çıplaklığıyla bilemez Balın!"

Baran'ın yaptığı açıklama haklılığı karşısında Balın ezildiğini hissetti. Söyleyecek bir şey bulamayıp yapması gerekeni yaptı ve söylediklerinin doğru olduğunu dile getirdi tek kelimeyle. "Haklısın ama..." Susup önce aklında söyleyeceklerinin taslağını oluşturdu. "...ama insanlara kendini tanıma fırsatı vermediğin için haliyle dışarıdan göründüğün kadarıyla eleştiriliyorsun. Belki de öyle değilsindir ama kendini beğenmiş bir insan ne yaparsa onları yaptığın için, insanlar seni bu şekilde nitelendiriyor haklı olarak! Bence senin tutumun yanlış... Tamam, çok muhatap olmazsın, anlarım ama tek kelime etmeyip onlara kapılarını kapatırsan, bunlara da maruz bırakılırsın, üzgünüm Baran!" Günün çoğunda hatta normal zamanda tamamında telaffuz ettiği tek erkek isminin Çınar olması, başka bir erkek ismini dile getirirken garip hissettirmişti Balın'ı.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda, Balın buna cevap vermek için düşünmek zorunda kalsa da verebileceği bir cevap bulamamıştı.

"Hakkında hiçbir şeye sahip olmadığım için bir şey düşünmüyordum. Ta ki o ağacın altındaki huysuz bir ihtiyar ruha sahip genç adamla tanışana kadar!" diye cevapladığında, Baran bu kez keyifle güldü. "Öylesin ama yalan mı?" Balın da gülerek eşlik ediyordu Baran'a.

"Haklısın... Huysuzumdur biraz!"

"Biraz mı? Âdeta ömür törpüsüsün Barancığım!.." Yakasını silkeleyerek konuştu. "...ama ben senin neden kulaklıkla dolaştığını biliyorum sanırım!" Aklından geçirdiği bu cümleyi ne ara dile getirmişti ki? Kesinlikle dile getirmek istemediği şeyleri sesli düşündüğü için yanaklarının içini ısırarak cezalandırdı kendisini.

Tam sormaması için dua edecekken, Baran beklenen soruyu sarf etti. "Neymiş?"

Rahatsızca oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı Balın. "Şey..." Bir türlü oturuşunu ayarlayamamıştı. "Hani..." Düzgün bir oturuş ayarlamıştı fakat bu seferde ellerini nereye koyacağını şaşırdı. "Sen şeysin ya hani..." Ensesine attı elini, usulca saçlarını kaşıdı.

Bariz olan garip hareketlerini bir süre izledikten sonra, "Balın, ne oluyor?" diye sordu meraklı bir ses tonuyla.

"Ya hani şeysin ya sen... Of, dilime gelmiyor!" Söyleyeceği şey gayet aklındaydı fakat eğer bunu dile getirirse, istemeden onu kırmaktan korktu.

"Hadi ama... Cidden sıkıldım kıvranmandan!" dedi Baran sabırsızlandığından.

"Of... Gey olduğun için insanlar seninle alay eder diye korkup o yüzden kimseyle konuşmuyorsundur diye düşünüyorum!"

Tek seferde söyledikten sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Yaklaşık yarım dakika boyunca önünde duran boş çay bardağına baktıktan sonra cevapsız kalan Baran'ın tepkisini merak edip usulca gözlerini Baran'ın yüzüne çevirdi.

Baran hızla oturuşunu doğrulttu ve dirseklerini masaya koydu. "Bi' dakika, bi' dakika!" Öksürdüğü için susmak zorunda kaldı. "Ben gey miyim?"

"Ne bileyim ayol!" Son kelime, Beren yüzünden yapışmıştı ağzına ve kullanmak istememesine rağmen sürekli kaçıyordu ağzından. "Yani ben nereden bileyim! Kendi yönelimlerini bana mı soruyorsun, manyak mısın?"

"İyi de ben gey değilim! Kimden duydun bunu?" Balın, yaşadığı şokla kimsenin anlam veremeyeceği tarzda bir ses çıkarıp gözlerini ve ağzını kocaman açtığında, insanlıktan çıktığının farkında olsa da tepkisini gizleyemiyordu o an.

"Ay, inanmıyorum, ne demek gey değilim? Yani şimdi sen... Yakışıklı bir erkek görünce 'Of, yavrum be!' demiyor musun veya zengin koca hayalleri kurmuyor musun?" diye sorduğunda, Baran'ın attığı bakışlar en net cevabı veriyordu aslında. "Tamam, anladım, demiyormuşsun! Ay, şaşkınlıktan öleceğim şu an!" Ellerini ağzına kapattı. Gerçekten şaşırmış olsa da şu an tepkilerini abartması gerekiyordu çünkü kimden öğrendiğini sormuştu ve Beren'in ismini vermeye hiç niyeti yoktu. "Ay, o kadar zaman boşuna gey sandım seni resmen!"

"Nereden duydun bunu?" diye tekrarladı sorusunu.

"...ama bir değil iki değil, herkes senin öyle olduğunu sanıyormuş?" diye itiraf ettiğinde, Baran kaşlarını hafifçe çattı.

"Sen ciddi misin?" Şaşkınlıkla kaldırdı kaşlarını. Balın söylediğini onaylarcasına ağır ağır başını sallarken, Baran kendini

tekrardan geriye attı. "İnsanlardan neden uzak durduğumu anlıyor musun şimdi?" Sakin görünüyordu ama sinirlendiği de belliydi.

"Boş ver ya, sıkma canını!" diyerek teselli etmek istedi Balın. "Sen gerçekten güçlü bir karaktersin. En azından gördüğüm kadarıyla. Bence bir saçma dedikoduya kafa yormazsın sen?" deyip küçük bir tebessüm ekledi sonuna. "Hem bırak öyle bilsinler. Kimseyle uğraşmazsın ne güzel!"

"Tüm hayatımı tek başına geçirecek olmam mı güzel?" diye sordu, anlamaz anlamaz bakıp tek kaşını kaldırarak.

Birkaç dakika önce gözlerinde yer eden samimi ifade, yerini boşluğa bırakırken, "Değil mi?" diye sordu. "Aklım almıyor seni ha! Hani etrafında insan istemiyordun?"

"Ben etrafımda kalabalık istemiyorum. Hayatımda değer verdiğim, bana değer verecek birisi olsun istiyorum tabii!"

Ah Beren ah, diye kızdı içinden; senin şu gıybet aşkın olmasa, çocuğa yürüyecektim ne güzel! Bu cesurca itirafının şaşkınlığıyla hemen karşılık verdi kendi kendine. "Aman, ne yürüyeceğim buna be? Huysuzun teki!" Kendi kendine konuştuğunu, Baran'ın tuhaf bakışlarına maruz kalınca fark edip hemen toparlamak için, "Anlıyorum..." diyerek geçiştirdi.

"Peki sen?" diye sordu Baran, canını sıkan bu konuyu geçmek için.

"Ha? Yok..." deyip alnına koyduğu elini reddedercesine sallarken, "Ben de gey değilim!" Söylediği saçma şeyi birkaç dakika geçtikten sonra idrak edebilmişti ancak. Baran keyifle kahkaha atarken, Balın ellerini ağzına kapatıp şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerini sıkıca yumdu. Geri zekâlı, geri zekâlı, diye kızdı içten içten kendisine.

"Ben de senin gey olduğunu duymuştum. Çok şaşkınım şu an!" derken hâlâ gülüyordu Baran. "Gerçekten çatlaksın sen!"

Balın, her ne kadar aptalca davrandığını düşünse de şu anki durumlarından kendisi de eğleniyordu. Eğlendiğini belli etmemek için yüzünü asıp "Ben gülmüyorum?" dedi aksi bir şekilde. "...çünkü komik değil! Ayrıca arada bir insanlarla diyalog kur da gülmeyi unutup unutup benim her söylediğime gülme!" diye azarladı kollarını göğsünde birleştirirken.

"Tamam, tamam!" deyip gülmesini durdurdu Baran.

"Eee? Şimdi ne yapacağız?" Tıpkı Baran gibi rahatsız olduğu konuyu geçiştirmek için farklı bir konuya atladı. Baran telefonla ilgilendiği için cevap vermedi Balın'a. "Kime diyorum?" Hâlâ cevap vermeyince, masanın üzerindeki peçeteliği fırlatıverdi kucağına.

"Oha! Ne yapıyorsun? Ne var?" diye kızdı Baran, kucağındaki peçeteliği alırken.

"Soru sorduk oğlum, cevap versene!"

"Ne var?"

"Ne yapacağız şimdi dedim?" Baran'ın omuz silkerek yanıtlayıp sakin duruşuna, yeniden sinir olmaya başladı. "Bir yol bul, gidelim!"

"Tamam, sakin ol! Olmadı kamp kurarız arka tarafta!" deyip iğneleyişinin mutluluğuyla sinsice sırıtınca, Balın fark edip iyice çattı kaşlarını.

"Bak bu sefer tuzluğu yersin kafana!"

Baran yeniden gülmeye başladığında, "Tamam ben çadırda kalırım, sen de dışarıda uyursun. Hava kararır birazdan, yapacak bir şey yok!" diyerek, iyice Balın'ın moralini bozdu.

"Pardon da... Çadırı nereden bulacaksın? Gökten zembille inmesini falan mı umuyorsun?"

Bu haklı tespit karşısında ne diyeceğini bilemeyerek, "O zaman..." diye konuşmaya başladığında, Balın'ın masanın üzerinde duran telefonu titreyince susmak zorunda kaldı.

"Çınar arıyor!" diye bağırdı şaşkınlık ve neşenin hâkim olduğu bir sesle. "Ay, fark ettiler!" Mutluluktan titreyen elleriyle birkaç saniyelik güçlük içinde aramayı onayladı.

"Alo!.. Alo?" Çınar'ın endişeli sesini aldığı an kalbi yerinden çıkacakmışçasına çarpmaya başladı Balın'ın, nedensizce. "Balım?"

"Çınar!.." İyice sinirleri bozulan Balın, daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

"Balın, iyi misin? Balın?" Çınar daha da paniklemişti Balın'ın ağladığını duyunca. "Balın konuşsana, neredesin?"

"İyi miymiş Çınar?" Arkadan Beren'in sesini duyunca hepten kötü hissettiğinden cevap veremeyince, telefonu Baran'a uzattı.

Baran, şaşkın şaşkın birkaç saniye telefona baksa da en sonunda alıp kulağına götürdü. "Alo?"

"Alo? Kimsin?" dedi Çınar merakla. "Balın iyi mi kardeşim, sen kimsin?"

"Balın iyi Çınar!.. Ben Baran. Otobüs bizi burada bırakıp gitti. Biz de tesiste oturuyoruz."

"Kahretsin! Kimse nasıl olduğunu anlamadı zaten, herkes şaşkın. Ah lan! Salak gibi uyumuş kalmışım." diye kendi kendine kızdı Çınar.

"Sakin ol, sorun yok. Neredesiniz siz?" Baran yine aynı ruhsuz tavrını takınmış şekilde konuşuyordu Çınar'la.

"Biraz önce Muğla'ya girdik. Zaten yeni şehir burasıymış. Siz bekleyin orada, ben hemen bir otobüsle geri dönerim!"

"Gerek yok, biz geliriz."

"Olmaz öyle şey, beni bekleyin!" Çınar'ın bu saçma fikrine kaşlarını çattı Baran. Daha fazla konuşup çocuk gibi uzatmak istemediği için, biraz öncekine göre daha iyi görünen Balın'a uzattı tekrardan telefonu.

"Alo?" Burnunu çekti Balın. "Çınar?"

"Balın! Merak etme güzelim, hemen bir otobüse atlayıp geliyorum!"

"Gerek yok Çınar!.. Biz geliriz neredeyseniz. Ağladığıma bakma, sadece sinirlerim bozuldu, o kadar!" Sesinin olabildiğince düzgün çıkmasına çalışıyordu, Çınar'ın daha fazla telaş yapmaması için. "Neredesiniz siz?"

"Muğla'ya girdik. Yeni şehir burasıymış!"

"Tamam, Baran'la birlikte geliriz biz." dediğinde, Çınar'ın itiraz edecek gibi olmasını anladığı an devam etti konuşmaya. "Hem o da benim yüzümden kaçırdı otobüsü!"

"O ne alaka?"

"Gelince konuşuruz. Sen bize tam konumunuzu atarsınız gidince. Biz de yola çıkarız birazdan!"

"Balın!.. Emin misin?" Çınar'ın içindeki şüphe bitecek gibi durmuyordu.

"Ay, eminim! İyi ki bir kendimize hâkim olamayıp ağladık. Abartma işte!"

"Tamam o zaman... Dikkat et kendine."

Telefonu kapattıktan sonra ellerinin tersiyle iyice kuruladı yanaklarını. "Muğla'dalarmış."

"Biliyorum."

"Hayırdır, sen de mi ağlayacaksın, o ses ne öyle?" diye ilk andan sataşmaya başladı Baran'a. "Omzumu uzatayım mı?"

Sinirleri bozuk olduğu için sataşıyordu ilk zamanlar, şimdi ise morali düzeldiği için mutluluktan sataşmak istiyordu.

"İstemez. Kalkalım hadi." diyerek kalktı oturduğu yerden. Masanın üzerindeki telefonunu ceketinin cebine attıktan sonra restorandın çıkışına doğru yürümeye başladı.

Balın, "Hayda! Ne oldu buna şimdi? Deli mi ne?" diye söylene söylene hızlıca toparlanıp kalktı masadan. "Aman, neyse ne! Birkaç saat sonra Nar Tanem'e kavuşacağım nasılsa." dedi neşeyle sırıtırken.

"Otobüsü nereden bulacağız şimdi?" Etrafına bakındığında, girerken aydınlık olan havanın şimdi kararmış olduğunu gördü.

"Gel benimle." dedi Baran, Balın'ın önünde yürümeye devam ederek.

Baran'ın ne yapmaya çalıştığını anlamadığından durup "Otobüsler şu tarafta!" diyerek işaret parmağıyla otobüslerin durduğu yeri gösterdi. "Nereye gidiyorsun, dursana!" Baran yine de yürümeye devam edince, söylenerek yürümeye devam etti Balın da. "Tövbe... Harbi manyak bu çocuk!"

"Duyuyorum!" dediği anda korkuyla irkildi Balın.

Alay edercesine yüzünü buruştururken, "Gizli bir şey söylemiyorum zaten! Dengesiz oluşun herkesin malumu olan bir şey..." dedi kibirli bir tavırla. Hızlı attığı birkaç adımın ardından Baran'ın yanına yetiştiğinde, "Ya nereye gidiyorsun?" diye sordu ters bir şekilde, sinirlenmeye başladığı için.

"Ne çok konuşuyorsun sen? Takacağım kulaklığımı artık!" dediğinde, Balın iyice öfkelenip tam küfür edecekken, son anda zapt etti kendisini. "Gel..." derken az ileride duran taksiye el sallayıp adımlarını serileştirdi.

Balın, kocaman açtığı gözlerle peşinden koşarken, "Taksiyle gideceğimizi söyleme sakın?" dedi şaşkınlıkla.

"Tam da öyle yapacağız!" deyip elini uzattı Balın'a. Baran'ınkilere göre küçük kalan adımları yüzünden geride kalmaya sinir olan Balın, uzattığı elini tutup koşar adımlarla yürümeye başladı yanında. "Otobüsle uğraşacak değiliz ya?" Ufacık bir tebessüm edişini gördüğünde, istemsizce kendisi de gülümsedi.

Taksinin arka kapısını açıp yana çekilerek, Balın'a yol verdi Baran. Hemen ardından kendisi de bindi Balın'ın yanına. Dikiz aynasından kendilerine bakan taksiciye, "Muğla'ya gidelim." dedikten sonra, dizleri ön koltuğa değecek kadar oturduğu yerde kaydırdı kendini.

"Baran!.." diye fısıldadı Balın. Baran'ın bakışları kendisine dönünce de "Çok pahalıya patlayacak?" dedi tedirgince.

"Sorun değil!" Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattığında, Balın tüm gün attığı kaçamak bakışların aksine rahatça inceledi yüzünü. Yüzüne karşı söylemese de katlanılamayacak kadar kötü biri olmadığını düşündü o an, hatta biraz daha çenesini tutabilse eğlenceli dahi olabilirdi.

Demek ki zengin... Ay, resmen zengin koca! Çınar'la baş göz mü etsem acaba, diye sinsice bir plan kurdu aklında. Baran gey değil, aptal, diye düzeltti zihninde yankılanan diğer bir ses; kızlardan hoşlanıyor o! Son söylediği uzun uzun eko yaptı. "Kızım, gözün döndü senin ha!" diye mırıldanarak önüne döndüğünde, Baran'ın kendisine baktığını fark edip "Yok, bir şey demedim sana!" diyerek savdı başından.

Bir süre sessizliğin ardından, Balın, öne çıkan minnet duygusuyla konuşmaya başladı.

"Şey... Baran!"

"Efendim?" Yeniden kaldırdı başını.

"Benim yüzümden otobüsü kaçırdın sen de... Özür dilerim!" Minnettar bir ifadenin yer ettiği yüzünde küçük bir tebessüm

belirdi. "...ve gerçekten bugün iyi ki yanımdaydın!" Baran'ın ifadesiz olan yüzünde de aynı şekilde gülümseme oluşunca, bu kez onu rahatsız etmediği için sevindi Balın içten içten.

Yaklaşık yarım saat geçmişti. Balın, başını cama yaslayarak uyumuşken, Baran başını geriye yaslamış şekilde duruyordu, uyanıktı. Başını kaldırmadan gözünün ucuyla Balın'a baktı. Ellerini üşüdüğü için bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Baran, oturduğu yerde doğrulup şoförün camına baktı önce. Hafifçe aralanmış camdan içeriye giren rüzgâr sebep oluyordu üşümesine. "Camı kapatır mısın?" dedi Balın'ı rahatsız etmeyecek kadar kısık bir sesle. Sonrasında kapıya yaslanarak gitmesinin riskli olduğunu ve o şekilde uyursa boynunun ağrıyacağını düşünüp usulca elini camla yüzü arasına koyup başını yavaşça kendine doğru çekti. Yine aynı ağır hareketlerle başını kendi omuzuna yasladıktan sonra elini Balın'ın omzuna koydu. Tıpkı Balın, uyurken Baran hakkında ne düşünüyorsa, şimdi Baran da aynı şeyleri Balın için düşünüyordu. Tüm gün boyunca kendisiyle girdiği tartışmalar aklına gelince, "Deli kız..." diye mırıldandı gülerek. "Bugün iyi ki yanındaydım!"

On Dokuzuncu Bölüm

Murat Hoca ve Nehir Hoca'yla tartışmamızın ardından güçlükle yatıştırmışlardı beni. Haklı olduğum için ikisi de karşımda tek kelime edememişti –ki eğer karşılık verselerdi, o anki sinirle susacağımı sanmıyordum. Hava hepten kararmış olmasına rağmen, hâlâ gelen giden yoktu.

"Aklına sıçayım ben o Murat'ın!" dedim öfkeyle.

"Tamam Çınar, sakin ol! Mesafe çok yok zaten, gelirler birazdan!" diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı Emir.

"Hayır, benim anlamadığım... Bu ikisi ne yapıyordu da birlikte otobüsü kaçırdılar?" diye sorguladığında, Emir susması için gözlerini ayırarak baktı Beren'e.

"O Baran mıdır nedir, sinir oluyorum zaten!"

"Aman Çınar, git diğerlerini kıskan! Çocuğun Balın'a ilgi duymasının imkânı yok, nesini kıskanıyorsun?" dedi Beren, durumu yumuşatmaya çalışarak. "Of, çok kıskançsın Çınar! Allah, sevgiline yardım etsin!" Beren'e cevap vermeden oturduğum yerde daha da kayıp geriye attım başımı ve ayağımla yerde ritim tutmaya devam ettim. Balın'la biraz önce telefonda konuşmuştuk ve on dakika içinde attığım konumda olacaklarını söylemişti fakat hâlâ görünürde yoklardı.

Aramak üzere telefonu tekrardan aldım elime. Tam rehberde gezinirken, evin önünde duran taksinin içinde Baran denen çocuğu görmemle alelacele fırladım yerimden.

"Balın!" Taksinin öbür tarafına geçtiğimde, aynı anda Balın taksiden iner inmez hemen sarıldım bir şey söylemeden. "Çok meraklandım seni göremeyince!"

"Sorun yok Nar Tanem, sakin ol!" Sırtımı sıvazlayarak söyledikleri içimi az da olsa rahatlatmıştı. "Saçma sapan bir hata yapmışlar. Geçti gitti!"

Balın'dan ayrılırken, "Uyandırmadan çıktığın için sonra kızacağım sana! Önce bi' kendine gel..." deyip tehditkâr bir şekilde salladım başımı. Omzuna kolumu atıp eve doğru yürümeye başladık. Beren ile Emir evin önünde bekliyordu.

"Bu ev neresi oğlum?" diye sordu Balın, şaşkınlık içinde eve bakarken.

"Herif kafayı yemiş. Daldan dala atlayıp duruyor. Bu evde birlikte kalacakmışız!" diye açıkladığımda, şaşkınlıkla açtığı gözlerini tekrardan eve çevirdi. "Yine çiftli olarak kalacakmışız!"

"Ay... Oğlum, burası çok güzel!" dediği sırada, kolumun altından çıkmak zorunda kaldı, koşarak üstümüze doğru gelen Beren'i görünce.

"Ya çok özledim!" deyip sarıldı Beren sevinçle. "Ay, Balın, sana çok alışmışım ben!"

"Ben de çok özledim! Öldüm öldüm dirildim!" Birbirlerinden ayrılsalar da hâlâ birbirlerini kollarından tutuyorlardı. "Baran olmasa delirirdim bugün sanırım!" Tam o sırada Baran'ın yanımızdan geçiyor oluşu, hepten sinirlenmeme sebep olurken, neyse ki taktığı kulaklıktan Balın'ın o saçma itirafını duymamıştı.

"Hadi geçelim içeri. Uzun uzun anlat bakalım şu Baran Efendi'yle ne haltlar karıştırdığını!" dediğimde, Balın ile Beren kol kola girip öyle yürümeye başladılar.

"Hoş geldin Balın!" dedi Emir de yanından geçerlerken.

Kızların ardından kolumu Emir'in omzuna attım ve Balın sağ salim geldiği için gönül rahatlığıyla eve doğru yürümeye başladık. "Bugün de beraber yatıyor muyuz?" diyerek Emir'e sataştım, moralim düzelir belki diye fakat Emir'den hem küfür yiyip hem de omzumdan ittirdiği için pek de umduğum morali elde edememiştim.

"...Sonra ben de koştur koştur arka tarafa gittim. Kimse yok! Biraz orada oyalandım falan, tam arkamı döndüm, geri döneceğim... Şak! Baran karşımda bitiverdi."

"O ne alaka?" diye sordu Beren, yüzünü buruşturarak. Bir yandan heyecanla Balın'ın bugünkü hikâyesini dinliyor, diğer yandan dizinin dibinde oturan Emir'in örmek için yeterince uzun olmayan saçlarını örüyordu güçlükle. Ben de Balın'ın dizine yatmış bir şekilde dinliyordum konuşulanları.

"Onu ben de anlamamıştım ilk başta. Şimdi biz bunla sürekli zıt gidiyoruz, ne yapsak birbirimize batıyor, yani o derece... Ben alelacele yanından geçip gitmişim, o sırada o da sigara içiyormuş..." Beren bir anda atılıp sözünü kesti.

"Ay, sigara içiyor muymuş o?"

Balın'ın bakışlarını takiben bakışlarımı Beren'e çevirip tıpkı Balın'ın attığı gibi anlamsız bakışlar attım ona. "Konumuz bu mu Beren?" diye sordu ruhsuz bir sesle.

"Uf, aman! Devam et..."

"İşte, herkes otobüsteyken, benim tesisin arkasına gitmemi anlamsız bulup merak etmiş."

"Eee... İyi de kardeşim ona ne? İstediğin yere gidebilirsin, onun üstüne vazife mi seni gözetlemek?" diye aksileştiğimde, en sevdiğim şeyi yaptı hemen, elini saçlarıma daldırıp oynamaya başladı.

"Aman be Nar'ım, nereden bileyim ben ama iyi ki de gelmiş, yoksa beş kuruş param yoktu, rezil olurdum!" Alt dudağını dişleyip başını salladı ağır ağır.

"Ne olacak? Gelirdin, burada öderdim ben!"

"Ruh halimi de bir düşünür müsün acaba?" diye sordu almaz almaz yüzüme bakarak.

"Bir şey diyeyim mi?" diye lafa katıldı Emir. Sağlıklı bir iletişim için başını bize çevirmeye çalıştığı anda, "Ay, aşkım, dursana!" diye cırladı Beren. "Bozacaksın şimdi..." dikkatlice örmeye devam etti.

"De?" diyerek konuya geri döndürdüm sohbeti.

"Bu orta parmak olayının intikamını alıyor bu mesajcı şerefsizi!"

"Onun intikamını si..." Kızları son anda fark edip hâkim oldum kendime. "Bak... Yemin ediyorum, bu iyice zıvanadan çıktı! Oğlum ya bu Baran olmasaydı da Balın'ın orada başına bir şey gelseydi? O zaman var ya... Onu aldığı nefesten bulur, çıkarır, oksijensizlikten ölene kadar si... Yapardım yani bir şeyler!" Öfkeyle dişlerimi sıktım. Bugün yaşananlar yüzünden her zamanki gibi yine o gece gelmişti aklıma ve ardından zihnime hücum eden Balın'ı kaybetme ihtimalleri... Delirecek gibi oluyordum her seferinde.

"Hayır, bir de telefonlarımızı ne ara alıp kapattın anasını satayım?" dedi Emir hayret içinde. "Yemin ederim korkmaya başladım ben!"

"Ay, ben cidden çok korkuyorum bana yaptıklarından beri. Ya daha kötü şeyler yaparsa?"

Emir, yerinden doğrulduktan sonra Beren'i omuzlarından tutup kendine çekti ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Sen hiç merak etme! Sana kimse zarar veremez, izin vermem." Korktuğu şeyler yüzünden geceleri babasına sığınan küçük bir kız çocuğu gibi parladı gözleri mutlulukla. Tıpkı Balın gibi... O da benim varlığımla güvende hissederdi çoğu zaman kendini. O an Balın'la göz göze geldiğimizde, gülümsedim özlemle. Hem bugünün hem de anılarımızın zihnime düşüşünün özlemiydi bu.

"Neyse..." diyerek, koltuğun kenarından destek alıp yerimden kalktım. "Çıksak iyi olur. Yoksa gelir o herif, bir şey daha söylerse sallandırırım buradan!" Yattığım için açılan belimi kapattım tişörtü çekiştirip düzelterek. "İyi geceler kızlar!" deyip odadan çıkarken, arkam dönük şekilde el salladım.

Aşk kuşları, birbirlerinden iyi geceler öpücüklerini aldıktan sonra Emir de peşimden koştu fakat sanırsın ayağının altında parke değil de pembe bulutlar vardı. Öyle ki tazeydi ilk günkü heyecanı.

Beren, tek hamlede zıplayarak Balın'ın karşısına geçti heyecanlı bir şekilde. "Ne oluyor be?" diye sordu Balın, korkuyla sıçrarken.

"Ana konuyu öğrendik, bitti. Şimdi entrikasız olan kısımları anlat. Hadi, hemen!" derken, gıybete aç bir şekilde Balın'ın

ağzının içine bakıyordu. "Ayy!" Öyle bir bağırmıştı ki çıkan ince ses, Balın'ın kulaklarını tırmalamıştı âdeta.

"Of, ne var yine?" dedi Balın, buruşturduğu yüzünü düzeltirken.

"Çocuk gey! Ne yaşamış olabilirsiniz ki? Üf, anlatma istemiyorum!" deyip arkasına yaslandı üzüntü içerisinde. Gıybetsiz kalmanın verdiği acıyla yüzünü asarken, kollarını göğsünde birleştirdi sıkıntıyla. Yalnızca... Yalnızca bir dakika kadar sessiz kalan Beren, aklına gelen yeni bir şeyle tekrardan Balın'a yöneldi. "Ay, keşke ağzını arasaydın. Çınar'a falan âşıktır belki?" Odada yankılanacak kadar yüksek bir kahkaha attığında, Balın gözlerini devirip Beren'in sakinleşeceği ânı bekledi o şekilde. Beren yine ani ruh hali değişimini yaşayıp yüzünü astı. "Düşünsene, bir de Emir'e âşık oluyormuş? Vallahi paralarım onu. Yolarım!" Hiçbir şey söylemeden yalnızca izliyordu Balın şaşkınlık içerisinde. "Benim yakışıklı sevgilime bakan kızlarla uğraşmak bana yeter, bir de erkek rakip istemez!"

"Beren!.."

"Ay, Allah korusun!"

"Beren!.." Kesinlikle Balın'ı duymuyordu.

"Aman Allah'ım, benimle rekabet içine girip kendini Emir'e beğendirmeye falan çalışırmış!" Kulağını hafifçe çekip koltuğun kenarına tıklattı birkaç kez. "Of! Tüylerim diken diken oldu."

"Bi' sus kızım!" diye Balın bağırdığı an, yerinden sıçrayarak sustu Beren.

"Ne bağırıyorsun be? Korktum!" diye tersledi kendisini toparlarken.

"Ne yapayım? Susuyor musun sanki?" Balın daha çok azarladı bu kez. "Neyse..." Yüzünü rahatsız eden birkaç tel saçı çektikten sonra konuşmaya devam etti. "Kimseye söylemek yok ama?"

dedi, gıybet aşkıyla yanıp tutuşan Beren'e karşı şüpheli bakışlar atarak. "Söz mü?"

"Söz... Valla söz!" Dudağının kıyısındaki görünmez fermuarı uçtan uca çekerek ağzını kapattı, verdiği sözündeki ciddiyetini Balın anlasın diye.

"Baran gey falan değil!"

Yaklaşık yarım dakika boyunca kocaman gözlerle Balın'ın yüzüne aval aval bakan Beren, ummadık bir anda, "Ne?" diye çığlık attı. Şaşkınlığının dışa vurumu, diğerlerini uyandırmak olabilecekken, neyse ki kimse odalarına gelmemişti.

"Sus, Allah kahretmesin seni, sus!" diyerek, Beren'in dizine bir şaplak attı Balın. Şaplak yiyince acıyla yüzünü buruşturup eliyle dizini ovuşturdu Beren. "Ne şaşırıyorsun bu kadar?" dedi Balın çıkışarak. "Zaten gıybeti getiren sensin, doğru mu değil mi belli değildi!"

"Bak! Ben gıybet konusunda kolay kolay yanılmam, hakaret etme!" diye kendini savunmaya geçti Beren. "Abi... Şaşkınlıktan ölüyorum şu an!"

"Sen bir de onun ağzından duyduğum an görseydin beni! Yığılıp kalacaktım olduğum yere." derken, yaşadığı o anların eğlencesiyle yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Ay, inanmıyorum ya! Çok sevindim kızım!"

Balın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken, "Neye sevindin?" diye sordu merak içinde.

"Ya neden sevinmeyeyim? Çocuk, tövbe... Mitoloji tanrısı gibi maşallah!" dediğindeki rahatlığı, sevgilisi yokmuşçasınaydı.

"Kızım, senin sevgilin var, nesine seviniyorsun?"

"Hemcinslerim adına ayol!" deyip kıkırdadı. "Yoksa benim canım sevgilim hepsinden yakışıklı!"

"Beren!.." dedi Balın çekinerek.

"Oha!" diye bir kez daha bağırdı Beren, karşısında Balın'ın kıvranışlarını görünce. "Balın!.. Şaşkınlıktan aklımı yitiririm eğer aklımdaki şeyi söyleyeceksen?"

"Bilmiyorum ya..." deyip omuz silkti Balın. "Hoş çocuk sadece! Hani ilk tanışmamızı anlattığımda huysuz olduğundan falan bahsetmiştim ya..."

Ağzına kapattığı ellerini çekmeden, "Eee?" diye sordu.

"Aslında öyle olmadığını gördüm. İyi davrandığında eğlenceli olabiliyor ve... Ya, çok tuhaf birisi... Hayat tarzı, düşünceleri... Her şeyiyle şaşırtıyor gördüğüm kadarıyla..." Balın'ın her söylediği, Beren'i daha da şaşırtıyor olmalıydı ki gözleri kocaman olmuştu. "Hayır... Senin gibi bu erkek olaylarında çok işim olmadığından, yakışıklılığından dolayı beğenmişimdir sadece, geçer gider diye düşünüyordum." deyip susarak, kendine düşünmek ve dinlenmek için kısa bir zaman tanıdı.

"Eee? Ne değiştirdi fikrini?" Beren hâlâ gittikçe şaşırıyor olmasına rağmen verdiği tepkiler daha ciddiydi artık. Yani alay eden bir arkadaştan çok, dostunun derdini dinleyen bir konuma sokmuştu kendisini.

"Takside başımı cama yaslamış dışarıyı seyrederken uyumuşum." O an aklına gelince dudaklarının kenarları kıvrıldı hafifçe. "Uyandığımda Baran'ın kolları arasındaydım!"

"Yok artık! Bak hepsine dayandım da... Şu söylediğin beni benden aldı." Tekrardan kapatmıştı şaşkınlıktan açık kalan ağzını. "Nasıl kollarındaydın? Ne şekilde uyuyordun?"

Sanki aklına getirmeye çalışıyormuş gibi kısa bir süre cevapsız bıraktı. Sonra da "Başım onun omzundaydı ve koluyla da sarmıştı beni." diyerek, bu anlattıkları hoş olsa da alışık olmadığından utanıp ellerini yüzüne kapattı. Başka bir erkeğin omzunda

uyuduğu için zihninin derinliklerinde kendisine haykıran bir ses işitiyordu. Çınar'a ihanet ettiğini söyleyen bir ses... Haklı mıydı yoksa bu ses? Belki de sebep Çınar'ı gerçekten seven Hazal'ın ona yakınlaşmasını kesin bir tavırla reddedip buna engel olmaya çalışmışken, kendisinin ise başka bir erkeğin omzunda uyuyor oluşu... İçinde yeşeren ihanet tohumları canını acıtmaya başlıyordu. Çınar, Balın için bu konuma onu koyamayacağı birisiydi çünkü o çoğu zaman bir heves olan aşktan daha değerliydi ama yine de suçlu hissediyordu işte!

"...ve sorun şu ki Beren!.. O an hiç rahatsızlık duymadım biliyor musun? Benim tanıdığım Balın, kapıyı açıp o çocuğu arabadan aşağı fırlatırdı ama ben kendimi güvende hissediyordum o an!" dediğinde, durgunlaşıp bakışlarını kaçırdı Balın. Özelini konuşacağı bir kız arkadaşı olmamıştı hiç, hep Çınar vardı. Bu yüzden ilk kez böyle bir konuyu dile getiriyordu.

Beren, olabildiğince sıcak bir ses tonuyla, "Neden sorun diyorsun ki tatlım? Gayet güzel şeyler hissettiklerin!.." diyerek elini tuttu Balın'ın. Arkadaşının, bu hissettiği duygulardan dolayı kendisini suçlamasını istemediği için, destek çıkmak istedi Balın'a. "...ve bir şey söyleyeyim mi sana?" Balın, bir şey söylemeden gözlerini Beren'in gözlerine sabitleyerek, onun söyleyeceği şeyi bekledi. "Bir erkek... Kolay kolay bunu yapmaz. Adım gibi eminim ki onun da sana karşı hissettiği bir şeyler var da böyle bir harekette bulunmuş!"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı Balın.

"Ya kızım, kendine gel! Çok güzel bir şey hissetmişsin ve buna sahip çık!" diye tembihledi tam gözlerinin içine bakarken. "Her gün kalbine düşen bir şey değil bu ve şanslısın ki o da sana karşı boş durmuyor!"

"Gelirse o gelsin. Herhangi bir yaklaşımda bulunmam ben!" diyerek kendini oturduğu yerden geri çekti Balın.

"Tamam... Tamam! Sen bir şey yapmak istesen de ben engel olurum zaten ama çocuğa karşı en azından daha ılımlı ol!" diye tavsiyelerde bulunuyordu Beren.

"Yaklaşımım ona bağlı!" derken burun kaldırdı Balın. Tam yüzünün güleceği anda aklına gelen şey, tekrardan yüzünü asmasına sebep oldu.

Arkadaşının yine düşen yüzünü fark edip "Ne oldu yine?" diye sordu Beren.

"Ben istesem bile... Çınar istemezse unutmaya çalışırım!" dedi kararlılıkla.

"E yuh artık!" deyip elini bıraktı Balın'ın. "Çınar ne alaka abi?" Şaşkınlık içinde Balın'a bakıyor, ondan mantıklı bir açıklama bekliyordu.

"Söz verdik birbirimize!"

"Ne sözüymüş o?" diye sordu yüzünü buruşturup kaşlarını çatarken.

"Seveceğimiz, evleneceğimiz kişileri onaylamazsak o yola girmek yok diye!" Durağan bir hale bürünen Balın, ne yapacağını bilemediğinden dudaklarını yemekte buldu çareyi.

"Pardon da bundan Çınar'a ne? Hayır, arkadaşsınız anlıyorum. Aranızdaki bağın gücünün de farkındayım o da tamam ama hayatınızda yaşamanız gereken güzelliklerde bile birbirinize sadık kalacaksanız... Ne bileyim, çok saçma!" diye açıkladı tüm açık sözlülüğüyle. "Hayır, madem birbiriniz için bu kadar önemlisiniz... Madem başka bir kız veya erkeğe tahammülünüz yok... O zaman başka insanlara kapatacaksınız kapıları!" Her zamanki sevecen, tatlı kızdan eser yoktu şimdi.

"Nasıl?" diye sordu Balın, Beren'in söylemeye çalıştığı şeyi tam anlamadığı için.

"Yani diyorum ki aranızdaki bağı, yaşayacağınız aşk ile geçilmez yapacaksınız. Yani Çınar'la yaşayacaksın aşkı!.." Balın'ın şaşkın ve itiraz etmeye hazır gözlerine bakarak devam etti konuşmaya. "...ve Hazal'a müsaade etmediğin için Çınar da seninle yaşayacak o aşkı!"

"Saçmalıyorsun Beren!" diye kesin bir ifadeyle reddederek başını iki yana salladı. "Kesinlikle saçmalıyorsun!" Biraz da öfkelenmişti aslında. Çınar'la böyle bir durumda olamayacağını gayet iyi biliyorken böyle bir şeyden söz etmesi... "Dostum dediğim insanla bunu yaşamamı nasıl söylersin Beren? Çınar benim canım, dostum... Yıllardır hayatımda o ve bu söylediğini bir gün olsun düşünmedim, istemedim. Onu hayatımın en özel yerine kaldırdım ben. Aşkın dahi ulaşamayacağı kadar yüksek bir yere!"

"Tamam, kızma, anladım!"

"Yani Beren!.. Eğer Çınar istemediğini söylerse, balık hafızalı olur unutuveririm Baran'ı. Sonra giderim Nar Adam'ımın yanına, öyle bir sarılır ki bana... Unuturum her şeyi, olur biter!" diyerek duruşunu dikleştirdi. "İşte... Bizi Balın ve Çınar yapan da bu... Sadakat!"

Yirminci Bölüm

Bir haftayı daha geride bırakmıştık. İzmir'den daha eğlenceli geçiyordu Muğla'daki çalışmalarımız. Aslında yaşadıklarımıza kıyasla eğlenceli olan yeri seçebiliyor olsam da benim için bu proje süreci asla eğlenceli geçmiyordu. Hem başımızda ne olduğu, kim olduğu belirsiz bir mesajcı belası vardı hem de gittikçe koptuğumuzu hissediyordum Balın'la. Muğla'ya geldiğimiz günden beri daha da değişmişti hatta. Tüm zamanını bize harcayan Balın, artık zamanının bir kısmını bizden kısıp başkalarına da pay eder olmuştu. Mesela Baran... Onunla samimiyetleri artmaya başlamıştı ve bu gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı beni. Emir'le Beren de sevgili oldukları için, fırsat buldukça yalnız bırakıyordum onları. Hazal... Onunla zaman geçirmek eğlenceli olsa da yaşadığımız en ufak şeyin dahi ona umut vermesinden korktuğum için, olabildiğince ondan uzak durmaya çalışıyordum. Yani, yalnızdım. Kalabalık ortasında yalnız kalmıştım. Bu pek sorun değildi aslında ama her zaman yanımda, yanı başımda olan Balın'ı şu an yanımda görememek beni üzüyordu, hatta canımı yakıyordu, içimde bir şeyler kopuyordu sanki. Bu yaz projesi, bölümümde ve ileriki iş hayatımda bana bir şeyler katacak mı bilmiyorum fakat hayatımda birçok şeyin farkına

varmamı sağladığı kesindi. Balın'a ne kadar çok bağlandığımı anlamıştım mesela veya başka insanların aramıza girişine tahammül edemeyecek oluşumu...

Bugün, düşünceler, anılar ve tüm yaşananlar, âdeta bir okyanustu benim için ve ben dakikalar önce balıklama dalmış, boğulmadan yüzmeye çalışıyordum bu okyanusta. Gerçek hayattan soyutlanmak güzeldi, her ne kadar düşünceler insanın yakasını bırakmasa da... "Çınar!" Adımın telaffuz edilişini birkaç kez duyduktan sonra yakamı sıkıca tutan düşüncelere tekmeyi vurup silkelendim ve kendime gelip sesi duyduğum yöne çevirdim başımı. Sevecen bir gülümsemeyle bana doğru gelen Hazal'ı görünce gülümsedim hafifçe. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" diye sorduğumda, sevmediğim bir şeyi şu an yaşıyor oluşumun verdiği rahatsızlıkla biraz geriye hareket ettim ve engel olmak için hemen, "Otursana sen de!" deyip yan tarafımı elimle işaret ettim. Evet, otururken birisinin tepemde dikilmesini sevmiyordum.

"Ben de iyiyim!" derken yanıma oturup çantasını da hemen yanına bıraktı. "Neden yalnız oturuyorsun?"

Tam karşımda ayakta sohbet edip gülüşen Balın ve Baran'a takıldı gözüm, Hazal'ın bu sorusu üzerine. Bakışlarımı fark edip Hazal da aynı yöne bakınca, hemen başımı Hazal'dan tarafa çevirip "Canım öyle istedi. Kafa dinlemek istedim biraz!" diye bir açıklama yaptım.

"Rahatsız etmiyorum seni değil mi?"

"Yoo... Etmiyorsun." diyerek gülümsedim, kendisini kötü hissetmesin diye. "Çalışmalar nasıl gidiyor bakalım?"

"Çok sıkıcı!" deyip yüzünü buruştururken aynı zamanda da güldüğünde, istemeden de olsa onunla birlikte ben de güldüm. "Öyle değil mi ama?"

"Tahammül edilemeyecek kadar sıkıcı hem de!" diyerek, Hazal'ın söylediğine destek çıkmak istesem de bu şekilde söyleyişim, onun yüzünün düşmesine sebep oldu. "Yani insanın yazın ortasında çalışası gelmiyor!" diye olabildiğince toparlamaya çalıştım. Sonra konunun saçmalığı karşısında kilitlenip kalınca, elinde tuttuğu kitaba kaydı gözüm ve çareyi onda bulup "Ne okuyorsun? Güzel mi?" diye soruverdim.

Elindeki kitabı kastettiğimi anlayınca, havaya kaldırıp gülümsedi. "Güzel..." Tekrardan baktı bana. "Aslında buraya da bunun için gelmiştim!" Şaşkın şaşkın bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Kitaba güzel demek için mi?" dediğimde, güldük ikimiz de.

"Hayır... Şey... Bunu sana hediye etmek istiyorum ben!.." Hazal'ın benimle konuşurken çoğu söylediğini utana çekine söylemesi, kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyordu. Kitabı uzattığında teşekkür ederek aldım elinden. "...fakat bunun dışında bir şey isteyeceğim senden?"

"Nedir?" diye sordum, kitabı çevirerek dışını incelerken.

"Okurken kitabı çözmeni istiyorum. Çözerek okumanı yani..." diyerek gözlerimin içine baktı, az öncekinin aksine daha cesur bir tavırla.

"Nasıl? Anlamadım?" Ayrıca benden istediği şeyi anlamasam da bir şekilde kitabı okumamı istiyor olmalıydı. Oysaki ben kitap okumayı pek sevmezdim ki... "Aldın başına belayı!" diye geçirdim içimden.

"Yani... Kitabın içinde sırlar var. Onları çözmen çok önemli!" Kitabın kapağını açıp sayfalara bakmaya kalktığım an elimi tutuverdi. "Şimdi değil..." Gülümsedi. "Yalnızken! Not alarak..." İyice aklım karışmış, anladığım çok az şeyi de karıştırmıştım fakat yine de anlamış gibi gülümseyip başımı salladım. "...ve bu şifreyi çözdüğünde, ilk benim yanıma gelmeni istiyorum, lütfen!" İyice merak etmeye başladığım gizemli kitabı bir an önce okumak istiyordum.

"Tamam ama ya çözemezsem?"

"İnanıyorum... Çözebilirsin!" diye motive ettiğinde, iki yıl öncesine gitti aklım, gülümsedim.

"Sınav dönemindeyken bu kadar motive edilseydim şimdi ne bölümler ne üniversitelerde okuyor olurdum!" Hazal'ın kahkaha atmasıyla Balın'ın bakışları bize döndü. Ona kızgın olduğum için umursamayıp devam ettim gülmeye. Evet, muhtemelen başkasıyla zaman geçiriyor diye trip atmam çocukçaydı fakat engel de olamıyordum.

"Ya çok tatlısın sen!" deyip yanaklarımı sıktığında, gözlerimi yumup daha da sırıttım yanaklarım ortaya çıksın diye. Birkaç saniyenin ardından gözlerimi açtığımda ise Hazal'ın gözlerindeki mutluluğu gördüm. Öyle bir ışıldıyordu ki gözleri, kendime kızdım o an. Boşuna umut verdiğim için...

Yüzümün düştüğünü fark etmiş olmalıydı ki hemen ellerini çekip "Ben gideyim o zaman..." diyerek kalktı yanımdan.

Bir süre arkasından baktım, görünürde kaybolana kadar. Sonrasında hızlıca sayfalara göz attım. "Eee... Bildiğin kitap bu!" diye homurdanırken, bu kez daha dikkatli bakınmak üzere başa döndüm. Bazı yerleri karalanmış, çizilmişti fakat bu da gayet normal değil miydi? Kitap okurken

beğenilen yerler çizilirdi. Bunlarla alakalı bir şey mi acaba, diye geçirirken içimden, aniden sıkıldığımı hissedip "Akşam Emir'le bakarız!" diyerek kapattım kitabı, çantama atmak üzere.

Sıkıntıdan oflayarak başımı kaldırdığım anda, karşımda olan manzara, zaten sıcak olan havayı katbekat daha sıcak hale getirdi saniyeler içinde. "Ne yapıyor lan bunlar?" deyip ağır ağır kalktım oturduğum yerden. Gördüklerimi ancak sindirebilmiştim çünkü. Birkaç dakika daha izledim öylece. Güldükleri her an daha da arttı öfkem ve Baran denen çocuğun, Balın'ın saçlarına dokunması... Beni asıl delirten nokta da bu olmuştu.

Çantayı oturduğum yerde bırakırken, neredeyse koşacak kadar hızlı adımlarla gittim yanlarına. Son birkaç adım kala, "Balın!" diye dikilip bağırdığımda, irkilerek geri çekti kendisini.

"Çınar?" Yüzümü dikkatle inceleyip hissettiklerimi anlamış olmalı ki gözlerinde korku yer etti hemen.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sorarak, bir Balın'a baktım, bir Baran'a... Öfkemin gözlerimden belli olduğunu biliyordum fakat Baran'ın karşımda ifadesiz bir şekilde durup sanki yokmuşum gibi Balın'a veya etrafına bakması daha da körüklüyordu sinirlerimi.

"Bir şey yok Çınar!" deyip bir adım öne çıktı Balın. "Rüzgâr esince saçlarıma bir şey uçtu, onu çıkarmaya çalışıyordu!" diye açıklarken, ben gözlerimi dikmiş ters ters Baran'a bakıyordum.

"Kendi elin yok mu çıkaracak?" diye sordum kaşlarım daha da çatılırken.

Baran yönünü bana dönüp "Neyi sorun ediyorsun bu kadar?" diye sorduğunda, ilk birkaç saniye çevirmedim

bakışlarımı ona. Sessiz sakin olarak gördüğüm kişinin böyle hesap sorması şaşırtmadı değil açıkçası.

Şaşırsam da bunu belli etmeyip Baran'a diktim bakışlarımı. "Se-ni..." dedim heceleyerek. "Gidip kulaklığınla oynasana bir köşede sen!" Sırıtmaya başladı bir anda, sinir bozucu bir şekilde.

"Balın!" Öfkeyle tekrar Balın'a döndüm. "Ben nasıl sen istemiyorsun diye Hazal'dan uzak duruyorsam, sen de bu heriften uzak duracaksın!"

"Hazal'la Baran aynı mı Çınar? Saçmalıyorsun!" derken, Balın da sinirlenmeye başladı.

"Gey olması bir şeyi değiştirmez Balın! Hoşlanmıyorum bu çocuktan!" diye açık açık itiraf ettim, Baran'a bakarak.

Baran tekrardan, bu kez sesli bir şekilde güldü. "Birincisi..." deyip ellerini boynunun arkasında birleştirdikten sonra, "Ben gey değilim! Saçma sapan bir dedikoduya inanmışsın!" diye devam ettiği an, Balın'a çevirdim bakışlarımı. Yaşadığım şaşkınlığı Balın'da göremeyince, gerçeği bildiğini ancak anlamıştım –ki zaten Baran'ın bu itirafından sonra bakışlarını kaçırması, biliyor olduğu gerçeğini doğruluyordu.

"İkincisi, Çınar!.. Balın sadece arkadaşın, kendinde onun her şeyine karışma hakkını nasıl buluyorsun?" diye sorduğu saniye içinde daha fazla kendime hâkim olamayıp yakasından kavrayıp birkaç adım ittirdim.

Hâlâ yakasını var gücümle tutuyorken, "Sana ne lan?" diye bağırdım. "Bana bak! Kimse... Kimse Balın'la dostluğumu sorgulayamaz. Hele sen... Hiç!"

Kesinlikle beni kışkırtmak için yaptığını düşündüğüm gülüşü hâlâ devam ederken, kollarımdan tutup beni itekledi. "Bak Çınar!.." Yakasını düzeltti önce. "Balın'la olan

arkadaşlığınızı biliyorum. Seninle aramın bozulmasını da hiç ama hiç istemiyorum; çünkü Çınar!.." Balın'a doğru bir adım attı. "Balın'a en az senin kadar değer veriyorum!" Elini tuttu ve Balın'a bakarak gülümsedi. Tırnaklarım canımı yaktığında anladım yumruğumu sıktığımı. Kırmak istermişçesine sıkıyordum dişlerimi.

"Balın!.." diye fısıldadığımda, sinirden vücudumun uyuştuğunu hissediyordum. "Sen..." Düşünmek dahi istemediğim şeyi dile getiremeyeceğimi anladığımdan daha fazla zorlamadım kendimi. Bakışlarını sürekli benden kaçırması bir cevaptı aslında.

Sessizlik hâkimiyetinde, birkaç dakika durduk öylece. Hâlâ gözümün önünde Balın'ın elini tutmaya devam etmesiyle daha fazla tutamadım kendimi. Tekrardan yakasından bir elimle tutup sıktığım yumruğumu havaya kaldırdığım an, Balın'ın ellerini hissettim göğsümde. "Çınar, ne yapıyorsun?" diye bağırdı korkuyla titreyerek. "Kendine gel, aptal!" Daha çok bağırdı bu kez. "Ona vurursan ne olur biliyor musun?"

"Ne olur Balın?" diye sordum sinirden titreyen sesimle. "Kalbin mi kırılır, ha?"

Şaşkınlıkla ayrıldı gözleri. "İnanmıyorum sana Çınar!.. Şu haline, söylediklerine... Kendine gel!" Gözlerinin dolduğunu gördüğümde, canım acıdı onu üzdüğüm için fakat hâkim olamıyordum kendime işte... Onu üzüyordum, sırf daha fazla üzülmesin diye.

"Eğer ona dokunursan, bir yıl kaybedeceksin, geri zekâlı! Projeden atılacaksın!" Baran için korktuğunu düşünürken, beni düşündüğünü öğrenmek... Sinirimin çoğunu yatıştırmıştı o an, hatta Baran denen çocuk olmasa, özür dileyip sarılırdım kocaman.

Canını acıtmamaya özen göstererek bileğinden tutup çektim Balın'ı. "Gel benimle!" derken, seri adımlarla yürüdüm Baran'dan uzakta olabilecek kadar.

"Çınar!.. Ne yapıyorsun, kendine gel!" Onu dinlemeyerek yürürken, karşıdan Beren ve Emir göründü. Bizi fark ettiklerinde telaşlanıp koşarak yanımıza geldiler. "Çınar dedim!" Öfkeden gözüm dönse de fevri davranmamak için var gücümle zorluyordum kendimi.

Balın'ı bırakıp tam karşısına geçtim. "Sen ne hissediyorsun bu çocuğa karşı?" diye sorduğumda, yine kaçırdı gözlerini. "Balın!.. Benden mi saklıyorsun? Birini seveceksen eğer, bunu senden öğrenmeyecek miyim ben?" Olabildiğince sakin konuşmaya çalışıyordum. "Onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum Çınar!" dediğinde, gözlerimin içine baktı. "Bilmiyorum ama...aması yok işte, bilmiyorum!" Tekrardan kaçırdı gözlerini.

"Balın!.." Normalden bile daha sakin çıkmıştı sesim. "Sen mesajcı Hazal diye sabitlemişsin aklında ama... Günlerdir sendeki tuhaflığı fark ettiğim için gözlemliyorum çocuğu. Mesajcı bu!" dediğimde, sadece son söylediğimi duyan Beren şaşkınlıkla bağırdı.

"Ne?"

"Kim mesajcı abi? Ne oluyor?" diye sordu Emir.

Balın, hiçbir şey söylemeden şaşkınlıkla bakıyordu gözlerime. "Dünya yansın şeyimde değil diyen çocuk ne oldu da iki haftada bu hale geldi? Hatırlasana... İlk sana mesaj atmıştı mesajcı. Adını beğendiğine dair... Neden bana değil sana? Mesajları atan kişi çünkü erkek. Yani Baran... Anladın mı?"

"Yok artık..." dedi Beren şaşkınlıkla.

"Bence de o... Çınar, ne oldu oğlum, ne bu haliniz?" diye sordu Emir, omzumdan dürterek.

Bakışlarım hâlâ Balın'ın üzerindeyken, "Baran Efendi... Balın'a âşık olmuş! Aşkını ızdırabını... Kafayı yedirecek bana şerefsiz!" Kendi kendimi gaza getirmekten başka hiçbir işe yaramayan bu cümleleri kullanmayayım desem de durduramıyordum çenemi.

Beren, "Oha!" diye çığlık attığında hepimiz yüzümüzü buruşturunca, eliyle ağzını kapattı. "Baran da sana mı âşıkmış?"

"Baran mesajcı olamaz!" diye nihayet konuştu Balın, titreyen sesiyle. "Hazal bir şekilde Baran'a atmaya çalışıyor suçu. Kızda gizli çekilmiş fotoğraflarımız var. Kim neden çeksin gizli fotoğraf?"

"Balın?" Beren'in sesindeki tını, aklındaki düşüncelerin yapboz için önemli bir parça olduğunu söylüyordu. "Bloguna girdiği yazıda, ne kadar güzel güldüğünden bahsediyordu değil mi?" diye sordu şüpheyle. "İyi de o fotoğrafta ikiniz de gülüyordunuz? Ya o blog Baran'a aitse?"

"Ne blogu aşkım? Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Emir. O sormasaydı ben soracaktım zaten.

"Geçenlerde... Yani İzmir'deyken bir link geldi bana. Bir blog... Balın ve Çınar'ın habersiz çekilmiş fotoğrafı vardı. Yerde oturmuşlar ve ikisi de gülüyor. Bloga girilen yazıda da ne kadar güzel güldüğünden falan bahsediyor." diye açıklayıp durakladı birkaç saniye.

"Eee?" diye sordum, devamını merak ettiğimden.

"Biz de haliyle her şeye olduğu gibi buna da 'Kesin Hazal!' deyip kalktık gittik bunun odasını basmaya. Önce bir güzel parçaladık yellozu... O mendebur suratını mosmor edinceye kadar çaktık lafı, çaktık lafı!"

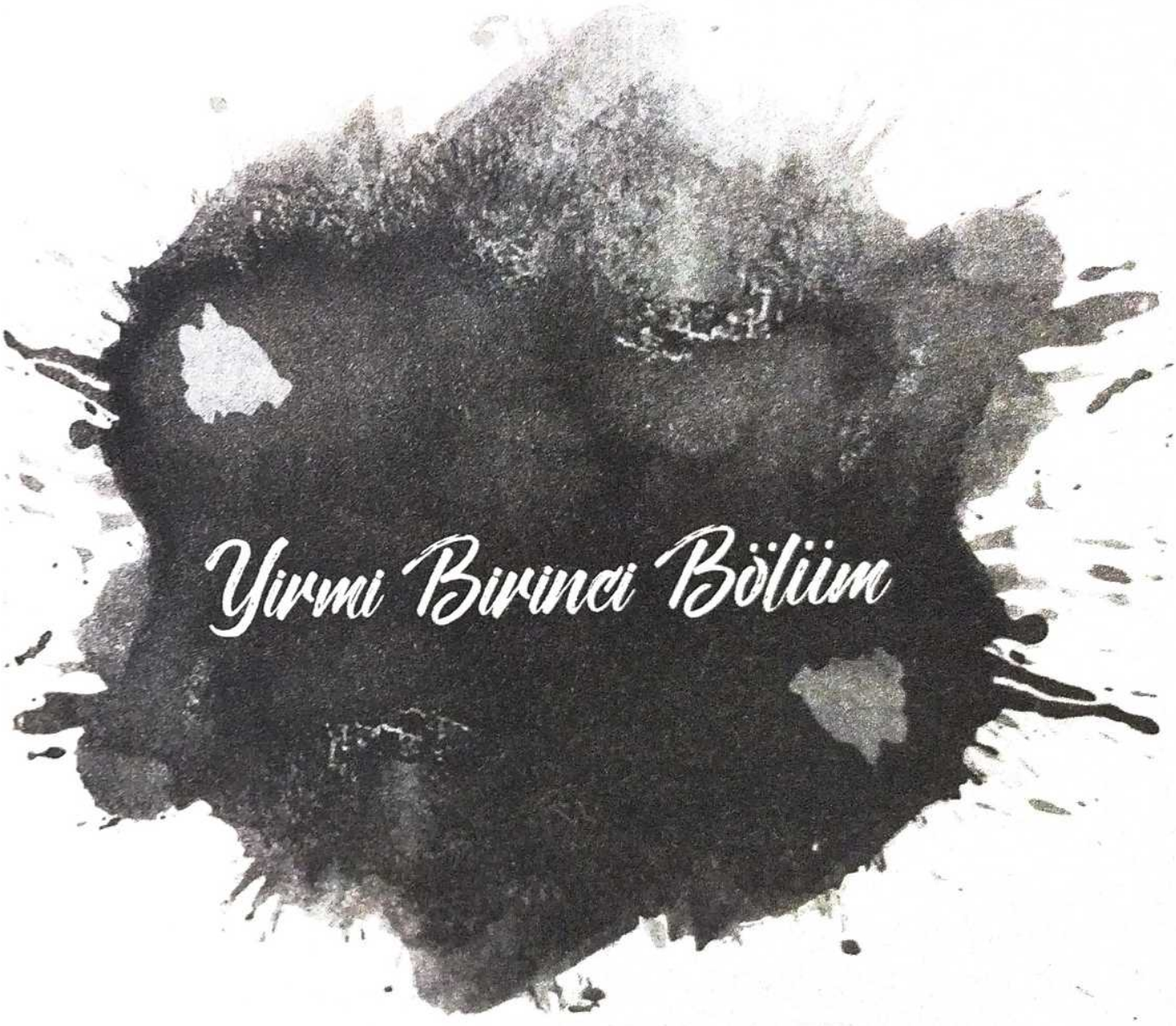
"Beren!" diye kızarak lafını kestim. "Gıybet anlatır gibi anlatma şunu!"

"Of, tamam!" deyip saçlarını yüzünden çekti ve devam etti. "İşte bilgisayarına baktık, blogdaki fotoğraflar yoktu ama yine de seni çektiği ve seninle çekildiği fotoğraflar vardı."

"Yani blog Hazal'a ait değil?"

Omuzlarını silkip alt dudağını sarkıttı hafifçe. "Bilmiyoruz!"

"Neyse ne Balın!" diyerek tekrardan Balın'a döndüm. "Neyse ne! Baran'dan uzak durman gerekiyor. Ne olursa olsun. Ne hissedersen hisset!" Kesin çıkan sesimin ciddiyetini anlaması için yüzümdeki sert ifadeyi bozmadım. "Tamam mı?" Yere bakan gözleri bana dönsün diye çenesinden tutup usulca başını kaldırdım. "Tamam mı Bal Kız'ım?" Başını, söylediğimi onaylarcasına salladığı anda ise dakikalardır yapmamak için kendimi tuttuğum şeyi yapıp kendime çektiğim gibi sarıldım sıkıca. En fazla bir dakika sonra ağlamaya başladığında, korkuyla titreyen bedeninin sarsılışından anlamıştım. "Eğer ona karşı yeşeren hislerin varsa, unut onları Balın!.. Vazgeç." Daha sıkı sardım kollarımı. "Her şey senin için Balım! Bir gün âşık olacaksın elbet. O adama da gün yüzü göstermeyeceğim ama... En azından sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım!.." Derin bir nefes soludum, yüzüm saçlarına gömüldüğünde. "...ve senin o adamı kocaman sevişine şahit olacağım. Senin mutluluğunda senden çok mutlu olacağım. Söz veriyorum..."

Yirmi Birinci Bölüm

Saatlerdir kitabın başındaydım. Hazal'ın bahsettiği şifreyi öyle merak ediyordum ki ömrümde yapmadığım bir şeyi yapıp ilk yüz sayfasını okumuştum kitabın. Belki kitabın kurgusundan bir şeyler çözmem gerektiğini düşünmüştüm ama okuduğum kadarıyla anlamı da bir işe yarayacak gibi durmuyordu.

Daha yarım saat önce birlikte oldukları sevgilisiyle mesajlaşan Emir'in kafasına, hemen yanımdaki yastığı fırlattığım için elindeki telefon yere düştü. "Ağzına sıçayım senin Çınar!" Aralanan küfür kapıları daha da ağırlarıyla kapanmak bilmedi. Hem bir ton küfür hem de kafama dört beş tane yastık yedim.

"Vay anasını! Sanırsın böbreğini söküp aldım, beynim sarsıldı şerefsiz!" derken, bir yandan da başımı tutuyordum. "Önemli bir şey var ki bulaşıyorum, ne itlik yapıyorsun?" Kitabı tekrardan aldım elime. "Gel şuraya!"

"Ne var?" Zombi gibi ayaklarını yerde sürüye sürüye geldi yanıma. "Ne?" diye sordu tekrardan, ben kitabı incelerken. "Kitap mı okuyacaksın bana, hayırdır?"

"Oğlum!.. Bunu Hazal verdi bana." Okumayı bırakıp sayfaları dikkatle incelemeye başladım.

"Oku o zaman... Bana ne?" deyip başını arkaya attı. "Hava atmaya mı çağırdın oğlum beni?"

"Bi' sus da anlatayım lan!" deyip kapattım kapağı sert bir şekilde. "Kız bana kitabı hediye etmek istedi, tamam eyvallah, oraya kadar sorun yok. Sonra demesin mi kitabın şifrelerini çözerek oku, bitirince yanıma gel!"

İşte şimdi Emir'in dikkatini çekebilmiştim. "Ney?" diye sorarken kitabı aldı elimden. "Ne şifresi lan?"

"Bilmiyorum işte. Bilsem şifre demezdim!" Emir de incelemeye başladı kitabı. O da ilk başta benim gibi hızlıca geçti sayfaları. Sonra ağır ağır baktı.

"Aha!" Kitabı iyice yakınlaştırarak baktı sayfalarına. "Galiba buldum oğlum!" Birkaç sayfa daha çevirip yine iyice yakından baktı.

"Ne buldun oğlum? Bana da söylesene!" Merakla doğruldum yerimden.

"Bak şimdi kardeşim!.." Kitabın ilk sayfasına döndü. "Şu altı çizili kelimeleri görüyor musun?"

Bilmeme rağmen yine de formalite icabı eğilip baktım çizili olan kelimelere. "İyi de ne var ki bunlarda? Kitap okurken böyle yapılmaz mı oğlum zaten? Sevilen yerler çizilir falan..." Emir gülünce, anlamaz anlamaz baktım yüzüne. "Ne gülüyorsun oğlum, yalan mı?"

"Oğlum, kitap okuma alışkanlığının olmadığı öyle belli ki!" dedi ezercesine. "Sevilen yerler çizilir tamam da kelime değil cümle olarak çizilir.

"Yani?"

"Gel gel!" Oturduğu yerde kayarak iyice yanıma geldi göstermek için. "Bak! Kız resmen gözünün önüne koymuş. Bak şimdi... Hani bu çizdiği kelimeler var ya, kız minik

minik rakamlar yazmış bak kenarlarına. Sanıyorum bu kelimeleri yan yana getirmen gerekiyor." Emir'in anlattıklarından sonra anlamıştım yapmam gerekeni, şifrenin çözüm yolu buydu. Kitabı Emir'den aldıktan sonra oturduğum yerden kalktım.

"Ben bunları yazayım o zaman!" Hazal not almamı istemişti çünkü. Ayrıca yazıp bir bütün olarak görmeden pek bir anlamı olacağını sanmıyordum.

Çantamdan çıkardığım bir defter ve kalemle tekrardan döndüğümde, Emir yatağa yüzüstü uzanmıştı. Masaya geçip yan tarafa defteri koyarak, kucağımda kitabı önüme açtıktan sonra başladım sırayla kelimeleri yazmaya.

~

"Balın, ne yapacaksın? Ne hissediyorsun? Paylaş benimle, olduğu gibi..." derken, karşısında oturduğu aynadan Balın'a baktı. Makyajını dikkatlice silerken, Balın'dan cevap beklese de birkaç dakika cevap gelmedi.

En kaçamak cevap ve tavırla kurtulmak istedi Balın. "Bilmiyorum..." deyip omuz silkerek.

"Hadi ya! Ne hissettiğini söylesene!" diye üsteleyince, Balın içten içten kendi kendini sorguladı. Bir türlü net cevap bulamıyordu insanların ve dahi kendisinin yönlendirdiği sorulara. Bulamamaktan ziyade korkuyor gibiydi. Eğer net bir cevabı gün yüzüne çıkarır, ona inanmaya başlarsa, aksini iddia etmek epey zorlaşacaktı kendisi için. "Seviyor musun sen de?" diye yeni bir soru yöneltti Beren. "Onun bu yaklaşımını ılımlı karşılayacak mısın?"

"Beren!.." diye başladığı cümleden emin olamayarak sustu.

"Evet?" Tamamen olmasa da makyajının büyük bir kısmını sildiği için aynanın karşısından kalkıp Balın'ın yanına geldi. "Hadi ama..."

"Sanırım... Sanırım ona bir şans vereceğim Beren!" Çekinerek söylediği bu kararına inanması dahi geri dönüşü güçleştirirken, bir de bu yönde harekete geçerse... Büyük ölçüde değişecekti hayatında bazı şeyler.

"Peki... Çınar?" diye sordu Beren, gözlerinin içine bakarak. Alt dudağını çenesinden sıkıp başını iki sallarken verdi cevabı Balın. "Eğer kalbin sana bunu söylüyorsa... Çınar da kabul edecektir bunu, rahat ol!"

"Peki ya... Çınar'la aramızda soğukluk olursa, ben bunu kaldıramam Beren!.." Güçlükle dile getirdiği bu ihtimal, ihtimalken dahi canını yakmaya yetmişken, gerçek olursa ne hale geleceğini kestiremiyordu. "...ama şöyle de bir şey var ki... İlk kez böyle hissediyorum. Heyecanlanıyorum onu görünce. Her gün farklı bir yönünü keşfediyorum. Her gün daha da derinine inip gizemini çözüyorum!" Beren'in mutlulukla parlayan gözlerini fark ettiğinde, yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. "Çınar'ın söylediklerinin aksine... O iyi birisi Beren!"

Beren'in yüzündeki gülümseme iyice yayılırken, "Sen en iyisini hak ediyorsun bir tanem!" deyip elini tuttu Balın'ın.

"Mutlu olacak mıyım sence?" diye sordu Balın, içinde bir türlü atamadığı şüphelere karşı koyamadığı için. Kurt gibi kemiriyordu şüpheler zihnini. En çok da Çınar yüzünden tedirgindi hislerinden, istediklerinden.

"Bunu yaşamadan bilemezsin ki..." dedi tüm sevecenliğiyle. "Hiçbirimiz... Yaşadığımız şeylerin, yaşadığımız kişilerin bize nasıl anılar bırakacağını bilemeyiz. Bunu ancak yaşayarak görmemiz

gerekiyor..." Destek çıkarcasına daha da sıktı elini. "...ama yine de mutlu olmak senin ellerinde!"

"Yaşayacağım..." diye mırıldandı Balın. "Mutlu olacağım! Çok mutlu olacağım ve Çınar mutluluğumla daha da mutlu olacak!" Söyledikleriyle kendini motive ederek, Beren'e bakıp kocaman gülümsedi, moralinin düzeldiğini belli etmek için.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Beren uyumuşsa da Balın hâlâ kurtulamadığı acabaları yüzünden yatağında öylece uzanıyordu. Karnının üzerindeki telefonu titreyince, ilk anda irkilse de Çınar'dan mesaj gelmiştir diye yüzüne yerleşen bir gülümsemeyle aldı telefonu eline fakat beklediği gibi değildi. Mesajın sahibi Çınar değil Baran'dı.

"İyi geceler."

Cevap yazmakla yazmamak arasında gidip geliyorken, kendisinin dahi farkında olmadığı bir anda parmakları yazmaya hazır hale gelmişti klavyenin üzerinde.

"Sana da... İyi geceler!"

Yazdığı mesajı göndermişti. Aptal kalbi ne ara hızlanmıştı? Bir türlü aklından atamadığı korku, zehir ediyordu bu güzel ânı.

Çok fazla geçmeden bir mesaj daha geldiğinde, Beren'i bildirim sesleriyle rahatsız etmemek için önce telefonu sessize alıp sonra mesajı açtı.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?"

Cevap yazmadan bekledi Balın.

"Bugün elini tuttum ya hani..."

"Bilmiyorum, sen ne hissettin?"

"Fakat eğer rahatsızlık verdiysem bile... İlk kez verdiğim bir rahatsızlıktan gurur duyuyorum. İyi ki tutmuşum bugün elini.

Yoksa... Gerçekten hislerimi içimde tutmaktan kafayı yiyecek safhaya geldim."

Balın şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle bakıyordu ekrana. Kalbinde kanat çırpan kelebekler vardı âdeta fakat Çınar'ın bugünkü hali gözünün önüne geldiğinde, uçuşan kelebeklerin kanatları birbirine dolanıp parçalandılar sanki.

"Sahi... Bugün ne hissettin?"

"Umarım rahatsız olmamışsındır."

Artık sıranın kendisinde olduğunu biliyordu. Bir cevap vermesi gerekiyordu ve bu vereceği cevap bundan sonraki Baran'la olan ilişkisi için de Çınar için de önem arz eden bir cevaptı.

Titreyen elleriyle cevap yazmaya başladı. Önce, bilmiyorum, yazdı... Sonra sildi onu, hayır, yazdı. Bir süre yazdığı bu cevaba baktıktan sonra onu da sildi. Derin bir nefes alıp yeni bir cevap için tekrardan yöneldi telefonuna.

"Aslında... Bugün o yaptığınla mutlu ettin beni fakat... Bilmiyorum. Çınar'ı üzmeyi asla istemiyorum. Aklım çok karışık..."

Dakikalarca düşündükten sonra cesaretini toplayıp gönder tuşuna bastığında, ilk anlarda nefesini tuttu.

Yaklaşık bir dakika sonra telefonu titrediğinde, gözlerini sıkıca yumdu. Öyle heyecanlanmıştı ki terlemeye başladı. Kalbinin sesini bastıramıyordu zaten, kulaklarında yankılanıyordu.

Çekine çekine aldı telefonu eline ve açtı mesajı.

"Gerçekten mi?"

"Balın!.."

"Şu an öyle mutluyum ki!"

"Sanırım şimdi asıl itirafımı yapabilirim."

Balın, merak ettiği için bu kez düşünmeden, hızlıca yazdı cevabını.

"Nedir?"

"Balın!.."

"Seni seviyorum!"

Balın kalbini hissetmiyordu artık. Öyle hızlı çarpıyordu ki... Göğüs kafesini parçalayıp bağımsızlığını ilan edecekti sanki. Kulakları kalp atışlarından başka ses duyamaz olmuştu. Ne yazacağını düşündü. Hiçbir cevap mantıklı gelmiyordu şu an. Ne diyebilirdi ki?

Ne olacaksa olsun, derken, yattığı yerden doğruldu Balın. Gerçekten sıkılmıştı artık. Çınar'ı bir şekilde ikna edeceği düşüncesiyle, biraz önce yanına koyduğu telefonu alıp mesaj bölümüne girdi.

"Sanırım... Ben de..."

Yazıp gönderdikten sonra telefonu kalbine bastırarak geriye attı kendini. "Ben de seni seviyorum." diye mırıldandı yüzünde tatlı bir gülümseme oluşurken.

∾

Emir çoktan uyumuştu. Ben de her ne kadar uyumak istesem de hâlâ bitmemişti yazma işi, bu yüzden bitirene kadar dayanacaktım çünkü ciddi anlamda merak etmeye başlamıştım.

"Bilerek mi seçtin duvar kalınlığında kitabı be kızım?" diye söylendim bir sonraki sayfaya geçerken. "Allah'tan, rakamlar var... Bir kelime kaçırsam resmen saçma sapan bir şey çıkar ortaya!"

Saatlerdir masanın başında oturduğum için belim ağrımaya başlamıştı. Son bir kelimeyi daha yazdıktan sonra kalemi bıraktım ve geriye yaslanıp esnedim iyice. Eğer ortam değişikliği yapmazsam, masa başında uyuyup kalacaktım ve bu yüzden kitabı, defteri alıp kalktım yerimden. Odamızın

bir balkonu olmadığı için, boydan camın önüne gitmeden önce çantamdan sigara paketini ve çakmağımı aldım.

Camı sonuna kadar açtıktan sonra oturdum önüne. Önce bir dal sigarayı yakıp sonra kaldığım yerden devam etmek üzere açtım defteri ve kitabı.

Yaklaşık bir yarım saatin ardından nihayet bitmişti Hazal'ın roman sayfalarına sakladığı satırları. Not aldığım kâğıdı aldım elime ve ortaya çıkan yazıyı tekrar tekrar okudum. Bu kadar ince düşünülmüş bir jestin içinde böylesine güzel cümleler saklaması... Gerçekten etkileyiciydi. Ciddi anlamda.

Ve bu güzel anların içine limon sıkan telefon bildirimi ile kalktım oturduğum yerden. Masanın üzerinde duran telefonumu aldım. Gelen mesajın günlerdir ses seda çıkarmayan mesajcıdan olması gözlerimi yaşartacakken, yine sinirlerimi zirveye taşıyacak bir mesaj yollamıştı gecenin bir yarısı. Yazdıklarına bir anlam yükleyemesem de sinirlenmiştim işte...

"Kaybettin Çınar Duman... Bu kez hiç olmadığı kadar büyük kaybettin!"

An gelir, ruhum kavuşur ruhuna
Dudaklarımda bir tebessüm
Mutluluğa kucak açarım
Sonra bir an gelir
Bir uçurtmanın ucuna bağlarım kalbimi
Peşimde düzinelerce kelebekle
Göğsüne düşerim
Öperim ruhunu dudaklarından
Küçük bir çocuk gibi kollarında huzuru beklerim

Final

1 Ay Sonra

Ben küçük bir çocuğum, işittiğim hikâyeleri hayranlıkla dinleyen. Ben küçük bir çocuğum, masallarda kol gezen, kötülüğe karşı minik kalbimle direnen ve göz diktiği masumiyete ilişen kötülüğe öfkeyle dişlerini sıkan. Ben küçük bir çocuğum, masal gibi bir hayatın ortasında, sevdiklerini kötülüklerden korumaya çalışan.

... ve...

Ben küçük bir çocuğum, dost olan yedi cücelerin tatlı telaşlarını umursamayıp aşk öpücüğünü bekleyen Pamuk Prenses'e bilenen. İşte tam da bu noktada, son cümlede gizli tüm hayatım. Rapunzel'in âşık olduğu adama ulaşmak uğruna saçlarına kıyışını dinlediğim günden beri masal gibi bir aşkı arzulamayı bıraktım.

Biraz büyüdüm... Çevresindeki onca şeyi görmezden gelip yalnızca âşık oldukları adamlar uğruna çabalayan süslü prenseslerin, perilerin, aslında bencil olduklarını idrak edebilecek kadar... Sonra döndüm onlara sırtımı. İşte tam o gün pasaklı bir prensese rastladım. Diğerleri gibi değildi o... Onu hayata döndürecek büyülü bir öpücüğe ihtiyacı

yoktu kesinlikle veya muhtaç değildi kimsenin dudaklarına, aşkına. Sadece bir sarılma... Bir sarılma ile bağlandık aşktan yüce dostluk denen kördüğümle ve çevirdik bakışlarımızı gökyüzüne. El ele tutuşup karanlık gökyüzünde beyaz bir yol çizen yıldızı izledik ilk önce ... ve sonra... Sonra masal gibi bir dostluğun sonsuzluğuna araladık dudaklarımızı. Ta ki... Sinsi bir düşman gibi Bal Prenses'in kalbini kuşatan aşka kadar...

Nasıl da değiştiriyordu insanın hayatındaki her şeyi, aşk denen zehirli elma. Neydim ben şimdi? Bal Prenses'in yumduğu gözlerini açmasına yardımcı olamayacak kadar gücü olmayan bir cüce mi?

Hep dua ederdim, âşık olacağı adamı benden çok sevmesin diye. Evet, bencilceydi belki fakat her insanın yüzleşmek istemeyeceği korkuları olurdu, değil mi? Benimkilerden birisi de buydu işte, Balın'ı kaybetmek... Haklıydı belki de mesajcı... Kaybetmiştim bu sefer. Ağır bir kaybedişti hem de.

Balın'ın sesi yankılanırken kulaklarımda, bir izmariti daha gönderdim kumsalın ilerisine.

"Bir şans vereceğim Baran'a..." Denizlerin sonsuzluğunda yankılanan bir haykırış gibiydi. Zihnimi tekmeliyordu o an konuştuklarımız.

"Bana rağmen mi?" diye soruşum geliyor hemen ardından ve Balın'ın gözlerimin içine bakarak söyledikleri...

"Sana rağmen..." Kalbimin sızlayışıyla buruşturdum yüzümü. Ben onun iyiliği için istemiştim oysaki ondan uzak durmasını fakat ilk kez... İlk kez bana karşı böyle davranmıştı. Alelade biriymişim gibi...

"İlk kez yaşıyorum böylesine bir şeyi Çınar!.." Sesinin titreyişine eşlik eden bir damla gözyaşını gördüğüm anki gibi yandı canım tekrar. Üzülmesine kıyamadığım Bal Kız'ım, bana rağmen üzülmeyi seçmişti. *"Onu da silip atamam!"*

En kötüsü de... Balın'a olan kızgınlığım yüzünden yaptığım saçmalıktı.

"Hazal!.." Elimde katlanmış şekilde duran kâğıdı arkama gizleyerek yürüdüm seri adımlarla, az ileride oturan Hazal'a doğru. Kalbimin bu kadar hızlı atmasının sebebi yorulduğum için değildi. Balın'ın, Baran'la aralarında başlayan ilişkisini günlerce saklayıp en son bana söyleyişine duyduğum öfkeydi.

"Çınar?" Oturduğu yerden heyecanla kalktı Hazal. "Yoksa?" Tam karşısına geldiğimde, öfkemi elimden geldiğince gizlemeye çalışırken, yüzüme zoraki olmamasına özendiğim bir gülümseme yerleştirdim.

"Evet..." Dişlerimi göstererek güldüğümde, aynı şekilde karşılık verse de utandığını kızaran yanaklarından anlayabilmiştim. "Günlerce uğraştırdı ama çıktı sonunda!" diye yalan söyledim. Ne diyecektim ki? İlk günden çözdüm ama sırf umutlanmayasın diye getirmedim, mi?

"Biraz fazla uğraştırmış sanki?" derken güldü neşeyle. "...ama..." Öksürdü yavaşça. "Çözmüş olmandan çok..." Bakışlarını kaçırdı her zamanki gibi. "Yanıma gelmiş olman beni çok mutlu etti!"

Elimi çenesine koyup usulca kaldırdım başını. Şu an yaptığım aptallığın bir gün gerçek olması dileğiyle baktım büyüleyici güzellikteki gözlerine. Öyle güzel bir maviydi ki gözleri, tarif edilmesi oldukça güçtü. "Yazarken olduğun

kadar cesur ol, Hazal!" diye fısıldadım, elimle hâlâ çenesini tutuyorken.

"Cesur olmamı mı istiyorsun?" diye sordu hafif bir tebessüm eşliğinde. O da tıpkı benim gibi, gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen zaten cesursun!" diye itiraf ettim; çünkü Hazal gerçekten güçlü bir kızdı. "Sadece bunu bastırmaya çalışmamanı istiyorum!"

Gülümsemesi daha da yayılırken, "Peki o zaman..." diye mırıldanıp tekrardan kaçırdı bakışlarını. Bu söylediğine hiçbir anlam veremezken, saniyeler içinde yeniden buluştu bakışlarımız ve ardından dudaklarıma uzanan dudakları... Ne olduğunu anlayamamıştım dudaklarını dudaklarımda hissedene dek. Şaşkınlığımı üzerimden atamayacak kadar kısa olan öpücüğün ardından dudaklarımız ayrılsa da alnımızı dayamıştık birbirine ve ayrılmadan durduk öylece bir süre. Hızlanmıştı nefes alış verişleri.

"Bunu kastetmemiştim..." diye fısıldadım usulca, gülümserken. "...fakat böyle hissedeceğimi bilseydim..." Derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Daha önce isterdim senden bunu!"

"Yeterince cesur muymuşum?" diye sordu kesik kesik alıp verdiği nefesleri arasından.

"Fazlasıyla..." diyerek beklediği itirafı gerçekleştirdim.

"Peki... Sen?" dediğinde, gözlerinde gördüğüm ışık, gözlerimi kamaştıracaktı neredeyse. "Sen ne kadar cesursun?" Meydan okurcasına sorduğu bu sorunun ardından, durdum birkaç saniye. Sırf aklı karışsın, cevapsız kalacağını sansın diye.

"Senden çok daha fazla!" diye fısıldamamla, dakikalar önce yabancı olan o dudakları yeniden tanımak istercesine bir öpücük bahşettim. Hazal'ın öpücüğüne göre daha uzun ve karşılıklıydı bu kez.

Tekrardan dudaklarımız ayrıldığında, "Sen... Tanıdığım en cesur... Adamsın!" diye itiraf etti nefes nefese. Dudaklarımda hissettiğim sıcak nefesi, sanki bıçak gibi saplandı o an ruhuma. Balın'ın yüzü aklıma geldi. Sırf onu cezalandırmak için buradaydım şimdi. İstemediğim bir şeyin aynısını yapıyordum fakat... Eğer bir fark arayacaksak, en büyük fark şuydu; Hazal saf hisleri olan bir kız, Baran ise menfaatleri olan adi birisi, mesajcıydı.

Zihnime aniden hücum eden düşüncelerin istilasına karşı direnirken, başarısız olacağımı sanıyordum ama Hazal'ın adımı telaffuz edişi ve bakışlarımı tekrardan çevirdiğimde karşımdaki gülen yüzü... Alıp götürdü tüm düşünceleri. Evet, Balın'ın yanlışına yanlışla karşılık verecek bir yola girmiştim ama şöyle de bir gerçek vardı ki Hazal'a herhangi bir şey hissettirip onun duygularıyla oynanmış gibi hissetmesini sağlayacak herhangi bir şey yapmamalıydım. Yapmayacaktım da!

"Çınar!.." diye fısıldadı mutluluktan titreyen sesiyle. "Sana bir şey itiraf etmek istiyorum..." Başımı onaylarcasına sallayıp dikkatle ağzına bakarak söyleyeceklerini bekledim. "...ama öncesinde..." deyip ayaklarımız birbirine değecek şekilde bir adım atarak boynuma sarıldığında eğildim hafifçe. Birkaç saniye boşlukta kalan ellerimi beline koyup sonra usulca sırtına doğru kaydırarak kollarımı, sardım sıkıca. Yüzünü boynum ile omuzum arasındaki boşluğa sakladı sonrasında. "Biliyor musun?" diye fısıldarken, sesi perdeli çıksa da söylediğini rahatlıkla anlamıştım sessizlik

içinde. Hiçbir şey söylemeden devam etmesini bekledim. "Bana, sarılmak nedir, diye sorsalar, cevap veremezdim." Derince bir nefesi doldurdu ciğerlerine, ben söylediklerini idrak etmeye çalışırken. "Bilmezdim çünkü taşıdığı anlamı." Tek omuzunu silkti usulca, son söylediğinin ardından. "...ama şimdi..." Kolları daha da sıklaştı. "Sana sarıldım, öğrendim."

Hazal'ın beni bu kadar çok seviyor oluşuna sevinmeli miydim, yoksa kalbimde hislerine karşılık bulamazken ona bunu yaptığım için üzülmeli mi? Emin değildim.

"...ve biliyor musun?" diye devam ettiğinde, tenime çarpan sıcak nefesleri eşliğinde yüzümü hafif esen rüzgârda savrulan saçları arasına saklayıp sıkıca yumdum gözlerimi. "Sen çok güzel sarılıyorsun!"

"Çok güzel seviyorsun!" dedim hemen ardından. "Gerçekten..."

Birkaç dakika sessizce sarıldık birbirimize ve geçen bu sürenin ardından kendini bir adım geriye çektiğinde ayrıldı bedenlerimiz. Hiçbir şey söylemeden baktım gözlerinin içine; çünkü belli ki onun söylemek istedikleri vardı. "Hatırlıyor musun?" Boşlukta olan elimi tuttu küçük eliyle. Avcumun içinde usulca kayan parmakları sıkıca kavradığında elimi, bedenini hafif çevirip yürümeye başladı yavaşça.

İtiraz etmeden peşinden giderken, neyden bahsettiğini merak edip sessizce dinledim söyleyeceklerini.

"Ortaokuldayken âşık olmuştun ilk kez..." dedi gülerek. "En çok saçlarını seviyordun hatta..."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum şüpheyle. nın tüm büyüsü savrulmuştu dört bir yana o an ve Balın'ın, Hazal hakkındaki ithamları doldu kulaklarıma. Mesajcı

olabilme ihtimaliyle çatarken kaşlarımı zihnim, hemen yeni bir hazırlık içine girip proje boyunca yaşadığımız o saçma anları dizdi önüme ve her kareye Hazal'ı ekledi.

Hazal, başını çevirdiğinde yüzümdeki değişikliği anlayınca, yüzü düşse de hemen açıklama yapmak için atıldı. "Size oyun oynayan kişi olduğumu düşündün, değil mi?" Cevap vermeden ifadesiz kaldım öylece. "Değilim, n'olur saçmalama Çınar!" diye itiraz etti hâlâ şüphe ettiğimi fark edince.

"Nereden biliyorsun peki bunları?" diye sordum ruhsuz bir sesle.

Tekrardan gülümsedi Hazal, hiç o konuya girmemişiz gibi. "...hatta sırf saçlarını izleyebilmek için arkasındaki sıraya otururdun hep!" İç çekti ben şaşkın şaşkın yüzüne bakarken. "Balın da sırf sevdiğin için kesmişti hatta o kızın saçlarını bir gün." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz abartıp fazla kesmişti saçlarını, hatırlıyor musun? O kız çok ağlamıştı bu yüzden." Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yer ederken, iyice aklım karışmaya başlamıştı.

"Neden bunları anlatıyorsun bana?" diye sorduğumda, sesimden gayet net anlaşılıyordu şaşkınlığım. "...ve nereden biliyorsun bunları?"

"...çünkü... O kız benim, Çınar!" dediğinde, aniden yoğun bir sıcaklık sardı bedenimi. Neye uğradığımı şaşırdığımda, karşısına geçip tüm dikkatimi vererek inceledim yüzünü. Gözlerine baktım önce, sonra yüzüne... Âşık olduğum o küçük kız çocuğunun yüzünü canlandırmaya çalıştım. Biraz zor olmuştu ilk önce fakat sonrasında... Oydu. Gerçekten âşık olduğum ilk kız karşımda duruyordu şu an. İlk aşkım...

"Tanırsın sanmıştım... O yüzden belli ettim o kadar hislerimi. Utanırdım yoksa, bakmaya bile cesaret edemezdim." diye eklediğinde, ben hâlâ ilk anki şoku atamamıştım üzerimden.

"İnanmıyorum!" dedim, hâlâ şaşkınlık içinde. "Gerçekten sensin!" Çocukluk hislerimdi, aşk bile değildi muhtemelen fakat yine de kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı. Ellerini tuttum heyecanla. "Hazal?" dedim gözlerinin içine bakarken. "Üşüyorsun?"

Ellerini tuttuğum ellerimi sıkıp tatlı bir gülümseme yer etti yüzünde. "Ellerimi bıraktığın her an üşüyorum ben Çınar!" Tekrardan sarıldığında, bu kez bir yabancıya sarılır gibi değildi sarılışı. "Hiç bırakma olur mu?"

"Bırakmayacağım." diye fısıldadım kulağına eğilip. "Söz veriyorum..." Âşık olduğum saçlarına daldırdım parmaklarımı usulca. Tıpkı söylediği gibi, sırf saçlarını görebilmek için arkasındaki sıraya otururdum. Çoğu zaman ise okşardım saçlarını usulca ve sonra parmak uçlarımı koklardım kokusu sinmiştir diye. Hasret dolu bir nefes soluyarak, saçlarının kokusuyla doldurdum ciğerlerimi. Tıpkı... Tıpkı eskisi gibi kokuyorlardı.

Yanlış ile doğru arasındaki çizgide attığım bu adımın tökezlememe sebep olacağını sanıyorken, ilk aşkımı bulmuştum aldığım karar sayesinde. Ne tuhaftır ki... O günden beridir Hazal'a her baktığımda masumiyetimi görüyordum. İlk kez kalbimin hızlı atışını, farklı bir ritmini duymuştum onun sayesinde. İlk kez onu görünce karnıma ağrılar girerdi. İlk kez onu özlemiştim en çok. Yılların alıp götürdükleri derdim Hazal için de fakat zaman acımasızdı.

Alırdı ama götürmezdi bazen. Saklardı kesesinde, biriktirirdi ve yıllar sonra getirir koyardı kucağına. Canın yansın veya mutlu ol... Umurunda olmazdı ki! Peki ben? Mutlu muydum şimdi? Belki... Emin olamıyordum bir türlü fakat Hazal'ın itirafından beri bazen kulağımda yankılanıyordu küçük bir oğlan çocuğunun hızlı kalp atışları ve... Tuhaf bir şekilde bu beni mutlu ediyordu.

Düşüncelerle verdiğim savaşımın tam ortasında enkazımdan kurtulmaya çalışırken, güneş yavaş yavaş terk ediyordu sonsuzluğu. Karanlıkta avının tuzağa düşmesini bekleyen vahşi bir hayvan gibi güneşin tamamen yerini terk etmesini bekliyorken, gökyüzünü kuşatan ışıklarını da alıp istirahatine çekilmişti güneş.

Bulutlar gecenin karanlığına gömülürken, tam aksine yıldızlar geceye kafa tutarcasına parladılar tüm ihtişamlarıyla.

Yarısı kumlara gömülmüş telefonumun ışığı dikkatimi çektiğinde, ismi görünmese de birisi tarafından merak edilmiş ve aranıyordum. Arama sonlanana kadar telefona donuk donuk bakarken, diğer yandan da yarım olan sigaramın sonuna gelip onu da diğerlerinin yanına gönderdim.

Uzatmış olduğum tek bacağımı da çektim karnıma doğru ve kollarımı bacaklarıma sarıp başımı yasladım. Düşünceler epey ağrıtmıştı başımı. Daha bir dakika bile geçmeden yeniden çalmaya başladı telefon. Bu kez uzun uzun titremesinden anladım birisinin ciddi ciddi aradığını. Yine açmadım ve tekrardan aradı aynı kişi. Tekrar, tekrar ve tekrar... Israrla çalan telefona söylenerek, başımı kaldırmadan elimi tahmini şekilde attım kuma. Biraz kumları karıştırarak aradıktan sonra bulabilmiştim. Arayan Emir'di. Şu an çalmadığı için tam geri bırakacakken yeniden çalmaya

başladı. Sıkıntıyla nefesimi dışarı üflerken, aramayı onaylayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?" Hiçbir şey söylemeden Emir'i dinledim öylece. "Çınar?" Sesinde panik duyuluyordu hafiften. "Alo? Neredesin oğlum? Çınar? ... Alo?"

"Efendim?" dediğimde, sesimdeki soğukluk beni bile neredeyse üşütecekti.

"Bu ses ne Çınar? Neredesin kaç saattir? Öldük meraktan!" Arkadan Beren de bir şeyler söylemişti fakat dikkatli dinlemediğim için anlayamamıştım.

"Hiç..." deyip durdum birkaç saniye. "Sahilde oturuyorum öyle."

"Geleyim mi? Konuşmak ister misin?"

"Gerek yok!" Yalnız kalmak istiyordum.

"Hiç iyi gelmiyor ama sesin?" diye üsteledi.

"İyiyim dedim ya! Yalnız kalmak istedim sadece." Kesin bir şekilde konuştuğumdan, daha fazla üstelemedi. İçine sinmeye sinmeye kapattı telefonu.

Evden çıkarken üzerimde hiçbir şey olmadığı için, sadece gri kapüşonlu bir ceket giyip öyle çıkmıştım hızlıca. Yaz mevsiminde olsak bile akşam olduğu için soğuktu hava. Doğrulup ceketin fermuarını yarıya kadar çektim ve sonra tekrardan başımı kollarımın üzerine koydum.

Yaklaşık on dakika geçmişti. Gözlerimi sıkıca kapatmış, bir türlü çözüm bulamadığım düşünceleri aklımdan savmaya çalışıyorken, ismimin telaffuz edilmesiyle kaldırdım başımı ve sesin geldiği yöne baktım.

"Çınar!" Seri adımlarla olduğum yere doğru gelen siluet, Emir'e aitti. "Sen misin?" diye sordu emin olmak

adına, karanlıkta tam görünmediğim için. Tekrardan başımı kollarıma yaslamamın ardından Emir gelmişti bile. Hemen yanımda bir yere otururken, elini sırtıma koydu. "Neden buradasın kardeşim?"

"Emir!.." diyerek başladığım lafımı kesiverdi ansızın ciğerlerimden firar eden bir nefes. Bir nefes daha çektim içime. "Ben... Çok kötüyüm be Emir!"

"Neden? Balın meselesi mi hâlâ?"

Aklıma geldiği an yine sinirlenip öfkeyle kaldırdım başımı. "Hâlâ ne Emir? Hâlâ ne?" diye Emir'e patladı sinirim. "Benden saklayarak o herifle bir ilişkiye başlıyor ve bunu o herifin tehlikeli olduğunu söylememe rağmen... Bana rağmen yapıyor!" Gittikçe daha da yükseldi sesim.

"Haklısın ama..." Söyleyecek, aramızı yumuşatacak hiçbir şey bulamayınca, susmak zorunda kaldı. "Düzelirsiniz be abi, ne olacak?" diye klasik bir teselli cümlesinde bulundu. "Hem... Belki yanılıyorsundur? Mesajcı Baran değildir?"

"Eminim ben!" dedim kesin bir tavırla. "Her boku yiyen o puşt!"

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, bulunduğumuz sessizlik, Emir'in ismimi söylemesiyle bozuldu. "Çınar?" Bakışlarımı Emir'e çevirip hiçbir şey söylemedim. "Sana bir şey soracağım?" Yine sessiz kaldım. "...ama kızmak yok?"

"Söyle hadi ne söyleyeceksen!"

"Senin tepkin Baran'ın mesajcı olduğu iddiasından değil bence; çünkü Baran mesajcı olsa bile Balın bunu öğrendiğinde çok çok ayrılırlar yani."

"Ne alakası var oğlum? Üzülmesini istemiyorum! Zaman geçirip daha çok bağlandıktan sonra öğrenirse? O zaman daha çok yanar canı." diye açıkladım.

"İyi de bunu güzellikle anlatıp ikna ederdi benim bildiğim Çınar? Böyle köprüleri yıkıp atmazdı hemen." Bakışlarımı Emir'in gözlerine diktim. Yaklaşık bir dakika boyunca bakıştıktan sonra, "Korkuyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Neyden?" diye sordum anlamayıp.

"Çınar!.." O an konuşmasına engel olan bir şey varmış gibi büyükçe yutkundu ve öyle devam etti konuşmaya. "Onu seviyorsun ve kaybetmekten korkuyorsun!" İlk söylediği yankılandı zihnimin en ücra köşelerinden tüm bedenime. Onu seviyorsun...

"Hayır! Bu konuyu daha önce konuşmadık mı Emir? Ne bu şimdi?" diye tersleyerek önüme döndüm tekrardan. "Balın benim dostum..."

"Bu söylediğine sen bile inanmıyorsun şimdi." diye üstelediğinde, öfkeyle dişlerimi sıktım. Bir şeylere, birilerine zarar vermek istemiştim o an. Tırnaklarımı avuçlarıma saplayıp dudaklarımı içten ısırarak sakinleşmeye çalıştım. "Paylaş benimle Çınar! Anlat... Rahatlayacaksın emin ol." Elini omzuma koydu. "Kendine dahi itiraf edememenin yükünü iyi bilirim. Ağır gelir, taşıyamazsın!"

"O gece var ya..." Başımı yere eğdim. "Bana oynadığı oyun..." Boğazıma çöken bir yumru konuşmamı güçleştiriyor, hatta engelliyordu. "Balın'ı kaybetme korkusunu yaşadığım ilk an..." Derin derin alıp veriyordum nefesimi, rahat konuşabilmek için. "Onu kaybedeceğim diye... Bir daha sarılamayacağım diye köpekler gibi korktum o gece Emir, anlıyor musun?" Tepkisini merak edip yüzüne çevirdim bakışlarımı. Şaşkın olmasını beklerken, aksine gayet sakin duruyordu. "Balın'ı kaybetme ihtimalini düşündüğüm her

an daha da bağlanmaya başladım ona." Ellerimle alnıma vurdum daha fazla öfkeme engel olamayıp. "Dostundu o senin geri zekâlı! Bal Kız'ındı!" Her an daha da büyüyen öfkemin kışkırtmasına gelip birkaç kez daha vurdum, canımın acımasına aldırış etmeden.

Kollarımdan tutup engel oldu bana hemen. "Şşş... Saçmalama, saçmalama!" Ellerimi iki yana usulca indirirken, devam etti konuşmaya. "Bu gayet normal, kardeşim! Hissettiklerin gayet normal... Neden kendini suçluyorsun?"

"Emir!.." Söylemek istediklerimi toparlayamadığımdan sustum. "Anlamıyorsun. Balın âşık olabileceğim en son kişi bile değildi. Ne ben onun için ne de o benim için! Bizim ilişkimiz farklıydı. Hep öyle kalacağımıza söz vermiştik!" Sesimin titrediğini işittim o an. "Sözümü tutamadım ben. Anladın mı? Sözümü tutamadım!" Sinirden göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Abartıyorsun Çınar!.. Dostluğunuz eşsizdi, aşkınız neden öyle olmasın? Siz çok özel bir çiftsiniz!" Emir'in her söylediği daha da acıtıyordu canımı.

"Bu siktiğimin kalbi sır tutamadı, o şerefsizin, benim Bal Kız'ıma sarıldığını görünce!" Sahiden taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı hissettiklerim. Bunu, gözümden süzülen bir damla yaşın ardından anlamıştım. "Onu kaybettim Emir!" İyice titriyordu artık sesim. "Bırak aşkı... Dostluğunu dahi kaybediyorum ve yavaş yavaş da kaybedeceğim!" Bu gerçeği dile getirmek, içimde bir yerlerin sızlamasına neden olurken, bir damlanın ardından firar eden gözyaşlarımı sildim elimin tersiyle. "Bunu kendime dahi itiraf etmemem, aklıma bile getirmemem gerekiyordu!.."

"Çınar!.." Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı ki!

"...ve bu yüzden bir başkasının canını yakacak şeyler yaptım biliyor musun?" Ceketin kol uçlarını ellerime kadar çekip tekrardan sildim yanaklarımı. "Hazal'ın yanına gittim. Karşılık verdim hislerine... Öyleymiş gibi yaptım sinirden!"

"Ne?" diye bağırdı Emir şaşkınlıkla. "Ne yaptın Çınar sen?"

"Kahretsin!" Bir yumruk geçirdim toprağa. "Aklıma sıçayım! O kızı da üzeceğim sırf öfkem yüzünden!" Pişmanlığa esir düşen kalbim, son nefeslerini yaşayan bir hasta gibiydi. Can çekişiyordu sanki.

"Üzme kendini kardeşim!" Kolunu omzuma attı desteğini belli etmek istercesine. "Hazal anlayışlı bir kız. Konuşur anlatırsın her şeyi güzelce. Sonra Balın'la arandaki sorunları halledersin." Sırtımı sıvazladı söylediklerinin ardından. "Baran'ı da dert etme. Eğer oysa, ipliğini pazara çıkarırız!"

"Hayır!" diye reddettim. "Kesinlikle hayır! Hazal'la devam edeceğim Emir! Saçma sapan duyguları kalbimden söküp atana kadar Balın'dan uzak duracağım. Gerekirse... Körkütük Hazal'a âşık olana kadar!"

"Çınar!.." Elimi havaya kaldırdım konuşmasını istemediğim için ve o arada oluşan sessizlikte zihnim, ilk kez bana karşı değil de benden yana olup içinde bulunduğum durumda yapmam gereken en mantıklı şeyi sundu.

Hışımla oturduğum yerden kalkarken, Emir de hiçbir şey anlamayıp kalktı benimle birlikte. "Ne oldu?" diye sordu merak içinde. Onu duymazdan gelip yürümeye başladığımda, arkamdan bağırdı. "Nereye gidiyorsun Çınar?"

"Gelme Emir!.." Elimi havaya kaldırdım. "Yapmam gerekeni yapacağım!" Neredeyse koşar adımlarla yürüyerek uzaklaştım Emir'in yanından.

Murat Hoca'nın kaldığı odanın önüne geldiğimde, kapısını çalmadan önce durup üzerimi silkeledim ve son kez gözlerimi sildim hızlıca. Derin bir nefesi ciğerlerimde hapsedip kapıyı birkaç kez tıkladıktan sonra kapıyı açmasını bekledim.

Duymama ihtimalini de göz önünde bulundurarak bir kez daha çalmak üzere harekete geçecekken, içeriden gelen ayak sesleri, havada hazırladığım elimi indirmeme neden oldu.

... ve nihayet kapı açıldığında, nezaketen gülümseyeyim dedim fakat beceremediğimden başımı yere eğdim Murat Hoca'yla göz göze gelince. "Çınar?" dedi meraklı bir sesle. "Hayırdır?" Kapıyı iyice açıp bir adım daha yaklaştı. "Bir sorun mu var?"

Başımı belli belirsiz sallarken, bakışlarımı yerden çekip Murat Hoca'ya döndüm tekrardan. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii..." deyip bir adım geriye çıktı. "Gel içeri!" Murat Hoca'nın iyice kenara çekilmesiyle, önden odaya girip ağır adımlarla yürürken, içimde tişört olmadığı aklıma geldi ve ilk kez Murat Hoca'nın karşısında nasıl göründüğümü önemseyip saygısızca durmasın diye fermuarı biraz daha yukarı çektim.

"Otur bakalım!" derken, kenardaki tekli koltuğu gösterdi ve benimle birlikte, oturduğum koltuğun tam karşısındakine de kendisi oturdu. "Seni dinliyorum?" Bir süre aldığım kararın ağırlığı altında ezilip söyleyeceklerimi ayarlamak için süre verdim kendime. "Hayırdır oğlum, ne bu halin?" Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Ev

mi geçindiriyorsun? Çökmüşsün, şu haline bak!" derken yüzümü işaret etti. "Sarhoş musun yoksa lan?" Öğrencileriyle ilgilenen, onlara arkadaşça yaklaşan iyi bir adamdı aslında. Onun hakkındaki bu iyi niyetli düşüncelere saniyeler içinde balyoz gibi inen yeni bir düşünce peyda oldu zihnimde. Balın'la o herifi mola yerinde unutmasaydı belki de yakınlaşmayacaklardı, diye aklımdan geçen bu düşüncenin ardından öfkeyle baktım Murat Hoca'nın yüzüne. Şerefsiz, diye geçirdim içimden. Senin iyi niyetini sikeyim, her şey senin yüzünden, diyerek öfkelendim zihnimde. Dişlerimi sıkarken, sinirlenişimi belli etme ihtimaliyle kendimi sakinleştirmeye çalıştım yeniden.

"Susmaya mı geldin oğlum, konuşsana ne konuşacaksan?"

"Hocam!.." diye başladım cümleme. Konuşmakta zorlanıyordum. "Daha bir buçuk ayımız var aşağı yukarı, değil mi? Belki daha da uzayabilir, öyle demiştiniz?"

"Evet?" deyip onaylarcasına salladı başını.

"Ben..." Kelimeler tutunuyordu boğazıma, çıkmak istemiyorlardı. Güçlükle koparıp atıyordum onları. "Mümkünse hatta..." Neredeyse hecelemeye başlayacak olmamdan korkuyordum. "Hocam ben..."

"Hadi be oğlum! Amma zorlandın he!" dediğinde, aklımı toparlamak için derince bir nefes alıp gözlerimi kapattım birkaç saniyelik.

Kendimi konuşmaya hazır hissettiğim an ise tek seferde söyleyiverdim kararımı. "Hemen yarın ödevden ayrılıp eve dönmek istiyorum!" Murat Hoca'nın gözlerine mürekkep gibi yayılan şaşkınlık, hemen ardından çatılan kaşları, bu kararımı uygulamakta zorlanacağımı söylüyordu bana.

"Ne?" dedi şaşkınlık ve öfkenin hâkim olduğu bir sesle. "Ne demek eve dönmek istiyorum? Alay mı ediyorsun benimle?" İyice sertleşiyordu sesi. "Oyuncak mı sanıyorsun bu ödevi sen?"

"Hocam!.."

"Ne hocam, oğlum? Güvenip seçiyoruz sizleri ve karşılığı bu mu?"

"Hiçbir çalışma yapamayacağım?" dedim, belki isteksizliğimi anlayıp ikna olur diye.

"Yapacaksın!" diye üsteledi emir verircesine bir tavırla. "Yapmak zorundasın!"

"Hocam!.."

"Daha fazla uzatma Çınar Duman!" Ayağa kalktı hışımla. Arkasını bana dönüp camdan baktı bir süre. Ben de o süre zarfında nasıl ikna etsem diye düşünsem de aklıma hiçbir sebep gelmiyordu. "Kız arkadaşınla kavga mı ettiniz?" diye sorarken tekrardan döndü bana. "Balın'la? Balın'dı, değil mi?"

"Önemli bir şey değil hocam!.." Kız arkadaşı diye kastedişinin sevgili olayı olduğunu anlasam da o an oturup biz dostuz muhabbetlerine girecek durumda değildim.

"Sebebi o mu?"

Cevapsız kaldım bu sorusuna. "O mu, değil mi?" diye üsteledi.

Başımı tekrardan yere eğerken omuz silktim yavaşça. "Biraz..." diye mırıldandım. Belki böylelikle ikna olabilirdi?

Sessizlik tekrardan ortama hâkim olduğunda, Murat Hoca yeniden camdan dışarıyı seyretmeye yöneldi. Merak içinde beklemeye başladım vereceği kararı çünkü şu anki

sessizliğin tek bir sebebi vardı, o da bu isteğim hakkında vereceği hükümdü.

Nihayet bana döndüğünde, ayağa kalktım heyecanla ve ellerimi önümde birleştirdim. Tüm dikkatimi ağzından çıkacak birkaç kelimeyi telaffuz etmesine harcamıştım artık. Birkaç kez öksürdükten sonra aramızda bir iki adım mesafe kalacak kadar yaklaştı bana ve tam gözlerimin içine bakarken açıkladı kararını. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" Kesin bir kararla söyledi bunu. "Çıkabilirsin!" Belki daha sonra tekrardan söyleyip ikna edebilirim düşüncesiyle şu an daha fazla sinirlendirmenin gereksiz olduğunu anlayıp hiçbir şey söylemeden çıktım odadan.

Çınar'ın odadan çıkıp kapıyı çekmesine kadar, olduğu yerde durup izledi öylece Murat Hoca. Dakikalar önce konuştuklarının şaşkınlığı ve öfkesiyle dişlerini sıkarken, masanın üzerinde bıraktığı telefonuna yöneldi hemen.

Hızlıca rehberde gezinip bakındığı numarayı bulunca da sert bir hamle yaparak tıkladı arama tuşuna. Telefonu kulağına koyup aramanın cevaplanmasını beklerken, sinirinden seri seri alıp veriyordu nefeslerini. İlk arayışta açılmadı telefon. İkinci sefer aradığında yine aynı şekilde cevapsız kaldı araması ve tam dördüncü çalışta arama cevaplandığında, karşıdaki kişiye kükredi neredeyse.

"Neredesin sen?" Sesi odanın içinde yankılandığında, birisi duymasın diye pencereyi kapattı hemen. "Neredesin, neredesin?" Kapıda Çınar'ın olma ihtimali geldi o an aklına. Koşar adımlarla kapıya yöneldi bu kez. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Kapıyı bir anda açtı. Görünürde kimse olmasa da emin olmak için eğilip baktı çevreye. Kimsenin olmadığını görünce kapıyı kapatıp girdi içeriye. "Ben sana demedim mi sadece birkaç

tane diye?" Karşıdaki kişi bir şeyler izah etmeye çalışsa da söyledikleri gereksiz gelmişti o an Murat Hoca'ya. "Bitti demedim mi ben sana?"

"Ben..." Karşıdaki kişinin konuşmasına izin vermiyordu bir türlü.

"Devam etmeyeceksin. Bitti, anladın mı, bitti!" Daha çok bağırdı Murat Hoca. "Bundan sonra ne halt edersen et ama bu yönde hiçbir şey yapmayacaksın!" deyip öfkeyle kapattı telefonu.

❧

Ertesi gün...

Öyle yorgundum ki o kadar gürültüyü, hareketliliği hissetmeden uyumaya devam ediyordum. Ta ki ayağımdan birileri çekene kadar! Emir'in ödev için geç kaldığımı söyleyip ayağımdan çekerek beni yataktan düşürmesi sonucu saydırdığım küfürler... Emir'in söylenmesi ve ölü adımlarla yürürken soyuna soyuna banyoya kadar sadece boxerımla kalıp kapıyı sertçe kapatmamın ardından, soğuk suyun altına attım kendimi. "Ben ödevden ayrılmaktan bahsederken, herif ödeve çağırıyor!" dedim, duşun altında elimi yüzümde kaydırırken. "Tek çizgi bile çizmeyeceğim, görürsün sen!" Saat epey geç olduğundan, muhtemelen kahvaltıyı kaçırmıştım. Olsun, canım hiçbir şey yiyip içmek istemiyordu zaten.

Kapının tıklandığını duyunca, suyu kapatıp dikkatle dinledim dışarıyı. "Çınar!" diye seslendi Emir. "Çıkıyoruz biz. Çabuk giyin gel sen de!" Hiçbir şey söylemeden tekrardan açtım suyu ve yıkanmaya devam ettim.

Tüm gün suyun altında durmak istiyordum. Musluğu yeniden açıp sıcak suyun gelmesini beklerken, birkaç saniye içinde ısınmaya başladı bedenim. Saatlerce durabilirdim

duşta. Belki hislerim buhar olup uçana kadar... Kollarımı duvara yaslayıp başımı da kollarıma yasladım. Yaklaşık yarım saat bu şekilde durup düşüncelerin kucağına attım kendimi. İzin verdim zihnimi kemirmelerine.

Belimdeki havluyu sıkıca tutturduktan sonra banyodan çıktım. Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak yürüyordum. "Sinirden başım çatlıyor!" Duş almış olsam bile hâlâ uykulu çıkan bir sesle homurdandım.

Ayılamamıştım henüz ve yalpalayarak yürüyordum. Ayağıma takılan pantolonum yüzünden olduğum yere az kalsın kapaklanıyorken, her ne kadar dengemi sağlayabilmiş olsam da hemen yanımdaki masaya çarptım ve üzerindeki bardak olduğu gibi yere düştü. Zeminle buluştuğunda, feryat ederek parçalara ayrılan bardağın çıkardığı ses, normalde abartılacak bir şey olmasa da şu an bir kurşunun beynimi delip geçmesi gibi hissettirmişti bana. "Hay, senin gibi bardağı sikeyim!" Ayağımın ucundaki pantolona öfkeyle bir tekme attım sonra. "Senin gibi pantolonu da sikeyim!"

Aniden odanın kapısı açıldığında, irkilerek döndüm arkamı. Odaya giren Emir'di. "Sen nereden çıktın lan?" diye sordum. Birkaç saniye önceki öfkem hâlâ devam ettiğinden sinirli çıkmıştı sesim. "Gitmemiş miydin sen?"

"Telefonumu unuttuğum için geri döndüm de sen ne yapıyorsun oğlum? Sesin odanın dışından bile duyuluyor, sikmediğin bir ben kaldım be kardeşim, sakin ol!" Bir yandan da telefonunu araştırıyordu. "Geçmedi mi sinirin?"

"Geçmedi Emir!" Boxerımı giydikten sonra havluyu belimden atıp tişörtümü geçirdim üstüme. "Geçmedi..." Bir

yandan giyiniyor, diğer yandan hâlâ ödevden ne yapsam da ayrılsam diye düşünüyordum.

"Geçer, geçer! Sıkma canını sen."

Saçlarımı kurularken merakıma yenik düşüp "Balın nerede?" diye sordum. Emir'in cevapsız kalıp mırın kırın etmesinden anlamıştım az çok fakat yine de duymak isteyip tekrardan sordum. "Sağır mısın oğlum, soru sorduk!"

"Şey ya..." Elini ensesine atıp düşünür gibi yaptı. "Şey işte... Baran'la birlikte olacaklarmış. Beren'e öyle demiş!"

"İyi... Ne halleri varsa görsün!" Pantolonumun fermuarını da çekip içinde ne olduğunu bilmediğim çantamı aldım hemen. Sadece sigaram ve telefonumu kontrol edip onların da çantam da olduğunu görünce, gönül rahatlığıyla çıktım Emir'in peşinden.

Saatlerdir süren çalışma sürecinde bir an bile ne Baran'ı ne de Balın'ı görememiştim ortalarda. Hazal yarım saattir benden uzakta çalışırken, ben ise önümdeki defteri karalıyor, dünden beri başıma bela olan düşünceler eşliğinde bir çıkış yolu arıyordum fakat düşündüğüm her yol çıkmaz sokaktan başkası olmuyordu.

Defteri yanıma koyarken saçlarımı karıştırdım sıkıntıyla. Beren ile Emir'e takıldı o an gözüm. Beren, Emir'in dizine yatmış ve kucağındaki deftere bir şeyler çizip gülüşüyorlardı o esnada. Öyle mutlu görünüyorlardı ki... Tıpkı bundan bir ay önceki Balın ve ben gibi...

Tam o sırada arka cebimdeki telefon titreyince, aniden Balın'dan geldi diye düşünüp heyecanla kalçamı hafif kaldırarak çıkardım telefonumu cebimden. Heyecanımın sönmesi çok uzun sürmemişti...

"İşte tam bugünü unutma Çınar Duman... Balın'sız geçen hayatının ilk günü ve inan sonu olmayacak!"

Öfkeyle başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Tam o sırada gördüğüm ilk kişinin Baran olması ve daha da kötüsü Balın'la el ele geliyor olmaları... İçimde bitmek bilmeyen öfkemi kışkırtmıştı. Kalbim ilk kez atıyordu böyle. Acımadan tekmeliyordu göğüs kafesimi.

Yerden destek alıp hızlıca oturduğum yerden kalktığımda, Balın'la göz göze geldik. Tartıştığımız günden beridir görüşmüyorduk hiç. Bedenim uyuşuyor sandım ilk kez. Benim yalnızlığım bile tek kişilik olmazdı hiçbir zaman. "Yalnız kalacaksan bile benimle kalacaksın!" derdik birbirimize fakat şimdi... Onsuzdum, yalnızdım.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de olduğumuz yerde durup baktık birbirimize. Şu an, içinde bulunduğumuz duruma içimden küfrederken, güçlükle bir adım attım onlara doğru.

Attığım birkaç adımın ardından, aklıma artık yapabileceğim en son şey geldi. Balın'ın gözlerine bakarken ondan uzağa gitme planları yapmak... Aldığım her nefes yakıp geçerken ciğerlerimi, attığım her adımda vücudumun titreyişine şahit oldum.

Ağır ağır attığım adımlarım serileşti, serileşti ve öfkemden aldığım güçle birkaç koşar adımla yanlarına yaklaştığımda, çevredeki insanların odak noktası olmuştuk çoktan. Balın başta olmak üzere kimse beklemiyordu herhangi bir olay olacağını. Ben de dâhil... Farkında olmadan, sinirden iki yanımda yumruk yaptığım ellerimden birisi hangi ara kalktı havaya, hangi ara Baran'ın yüzüne vurduğumu ben bile çok sonra idrak edebildim.

Balın'ın korkuyla çığlık atarken söylediği adım... Alışık değildim bu tonla ondan adımı duymaya. Sevgi dolu bir sesle, "Nar Tanem!" deyişine alışıktım onun ve ardından kocaman sarılışlarına... Şimdi ise yaptığım hareketle onu korkutmuş, bana karşı başkasını korumasına sebep olmuştum.

"Yeter lan, yeter!" diye bağırdım, Baran yere tükürüp dudağının kenarını yoklarken. "İlk günden beri hayatımın içine sıçtın!" Yakasını kavradım sıkıca. O sırada Emir ve Beren'in adımı haykırışlarını duydum. Hazal ise koluma sarılmış bırakmamı söylüyordu korkuyla.

"Çınar!" Omzumda elini hissettiğim an, anlık dahi olsa unuttum öfkemi. İlk kez görüyormuşçasına hızlandı kalbim, anlamsızca heyecan sardı kalbimi. Gözümün ucuyla Balın'a bakarken, hâlâ sıkıca tutuyordum Baran'ın yakasını. Gözleri hızla dolmaya başladığında, "Sen..." diye mırıldandı güçlükle. "Bu sen değilsin!" Gözlerindeki korkuyu gördüğümde canım yandı çünkü bu korkunun benim için olmadığı öyle belliydi ki... Sevdiği adam için korkuyordu. Dostluğumuzu üstün tuttuğumuz aşk, çoktan alev olup yakmıştı verilen tüm sözleri, aramızdaki yıpranmaz güçlü gözüken bağı... Külleri savrulmuştu kalplerimize, zihinlerimize. Düşünemez olmuştuk.

... ve sonra dönüp Hazal'a baktım. "Lütfen yapma Çınar!.." dedi yalvarırcasına. "Seni seviyorum, lütfen..." Belki de sadece ben duyabilmiştim söylediklerini.

Biraz önce korkuyla bakan gözlerinde öfke yer etmişti şimdi. "Aptal!" diye bağırdı Balın. "Boktan bir sebep yüzünden bir yıl kaybedeceksin!"

"Biz birbirimizi kaybediyoruz Balın! Bir yıl kimin umurunda?" dediğimde, ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

"Çınar!.. Yapma!" diye bağırdı Emir de.

"Vur hadi... Birkaç yumruk daha at. Bitir iyice her şeyi!" diye daha da bağırdı Balın, gözünden bir damla yaş süzülürken. Hiçbir şey söylemeden öylece baktım yüzünde süzülen gözyaşına, kızaran gözlerine ve titreyen dudaklarına.

"Özür dilerim Bal Kız!.." diye geçirdim içimden. "Bu aptal, kalbine söz geçiremiyor." Dudaklarımı birbirine bastırıp yanmaya başlayan gözlerimi yumdum. "Bunu yapmak zorundayım..." diye tekrardan iç sesime kulak verdikten sonra kendimin dahi zor duyacağı şekilde, "Özür dilerim!" diye mırıldanıp Hazal'ı ittim ve bir yumruk daha geçirdim Baran'a.

İttiği Hazal afallayıp yere düşerken, Beren ve Balın korkuyla çığlık attılar tekrardan. Bu kez Baran da düşmüştü yere, hiçbir tepki vermeden.

Geri geri attığım birkaç adımın ardından, Balın'a baktım son bir defa. "Bir gün anlayacaksın Balın!.." Geriye doğru birkaç adım daha attıktan sonra koşarak uzaklaştım, herkesi, her şeyi geride bırakıp.

Daha fazla tutmama gerek yoktu artık kendimi. İlk andan beri gözlerimi yakan yaşlardan bir tanesi süzüldüğünde, diğerlerine de açıldı kapılar. Seri adımlarla nefes nefese yürüyordum nereye gittiğimi bilmeden. Balın'ın, peşimden gelmek yerine Baran'ın yanına, dizlerinin üstüne çöktüğü canlandı gözlerimin önünde. Emir'in yapma etmelerine kulak asmayışım ve Hazal'ı gözyaşları içinde zorla orada kalmaya ikna edişim...

Kahretsin ki mesajcı haklıydı. Kaybetmiştim Balın'ı. Gökkuşağının üzerinde el ele koşturduğumuz günler, tozlanmış bir kitap gibi raflara kaldırıldı, zihnimin en ücra köşelerinde.

Ondan uzağa gitmek üzere attığım her adımda, kalbim biraz daha sızladı. Balın'la kahkahalarımız çalındı kulaklarıma ve hafiften esen rüzgâr, saçlarının kokusunu taşıdı sanki burnuma.

Öfkeyle adımlarımı yere çarpa çarpa yürüdüğümden, sarsılıyordu bedenim. Elimi boynuma attığımda, dokunuşumla göğsümde hissettiğim elime gelen zinciri tutup yolu takip ederek, en uca kadar geldim. Göğsümün üzerinde biten zincirin ucundaki narı tuttum titreyen elimle. En güçlü bağımıza dokundum, sonsuzluğumuza...

Gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Ne için bakmıştım ki? Neyi dileyecektim? Kimin sonsuzluğunu?

Aldığım yol boyunca, zihnimde kurduğum mahkemede yargıladım onu, uzunca bir süre. Saatler peşi sıra dizilirken, kıyamadım ona ceza vermeye. Ben de ona olan hislerime verdim müebbeti ve tıktım kalbimin en ücra köşesindeki odaya onları. Böylelikle, kalbimde aşkın kuşatmaya başladığı Bal Kız'ımın katili, müebbet yemiş duygularım olacaktı.

... ve ben Çınar Duman... Gülen bir yüz çizdim hayatımın buğulu camına. O camların ardından alıp verdiğim nefeslerim ısıttı. Isıttı, ısıttı ve bir damla süzüldü gülen yüzün gözünden ve işte ben tam da o bir damla yaşta hapsoldum.

Sonra

Balın, hâlâ o günün üzüntüsünü üzerinden atamazken, Çınar'ı merak etmeye başlıyordu günden güne. Nerede, ne yapıyordu? Kim bilir...

"Nar'ım..." diye fısıldadı, koltuğa dirseğini dayayıp çenesini avcuna yaslayarak pencereden dışarıya bakarken. "Nar Tanem..." Küçük bir tebessüm yer etti yüzünde. "Bir tanem..." Ne de çok özlemişti bunu haykırarak söylemeyi. Söyledikten sonra Çınar'ın yüzünde oluşan o aptal gülüş eşliğinde gülmeyi... Koşup Çınar'a kocaman sarılmayı... Didişmelerini... Küs oldukları zaman bile göz göze geldikleri an kendilerini tutamayıp gülmeye başladıkları anda eski hallerine dönecek kadar güçlü bir bağa sahip oluşlarını...

Soluduğu nefesi ciğerlerinden atmak için dışarı verdiğinde, göğsünde bir sızlama hissetti. Nefes sıkışıp kalmıştı sanki, baskı yapıyordu. Acıyla yüzünü buruşturarak, elini göğsüne attı. Gözlerini kapatıp nefes alış verişlerini düzene bindirmek için kısa kısa nefes çekti içine.

Birisi göğüs kafesine vuruyormuş, nefesi kesiliyormuş hissini neyse ki çok sürmeden atlatmıştı. İhtiyaç duydukları için haykıran ciğerlerine derin nefes soluyarak temiz bir hava bahşetti.

Biraz önce tedirginlikle göğsünün üzerine koyduğu elini kıpırdattığında, narlı kolyesini hissetti avcunun içinde. Bir anda

hücum etti sanki yaşlar gözlerine, ağlamamak için zor tuttu kendini. Gözleri yanıyor olsa da sıkıyordu kendini. Aramak istiyordu Çınar'ı, en azından sesini duysa, iyi olduğunu bilse fakat gittiği günden beri kapalıydı telefonu. Murat Hoca'ya yalvarmıştı o kadar, yıl kaybetmesin diye. Ne olacağı da belli değildi. Murat Hoca severdi Çınar'ı, belki sorun çıkarmayacaktı fakat asıl sorun Çınar'a ulaşamıyor oluşuydu.

Sanki üzüntüsünü, acısını hissetmiş gibi hemen yanında duran telefon titrediğinde, korkuyla iç çekip aldı eline. Çınar'dan mesaj gelmiştir diye bir ümit kapladı içini. Heyecanlanmıştı da...

Mesajı atan mesajcıydı. "Nefret ediyorum senden!" diye bağırdı telefonun ekranına. "Nefret ediyorum, nefret ediyorum!" O sırada mesajı açtı öfkeyle. Her şeyi allak bullak ettiği yetmiyormuş gibi hâlâ mesaj atmaya devam etmesi... Günlerdir sesi çıkmıyordu oysaki... Bitti sanmıştı. Amacına ulaştı, Çınar'la arasındaki bağı kopardı ve bitti... Bitmemişti demek ki. Hâlâ istediği bir şey olmasa yazmazdı, değil mi?

Titreyen dudakları arasından bıraktı tuttuğu nefesini. Biraz önce açtığı mesaja ürkek bir şekilde çevirdi bakışlarını.

"Sence de vakit gelmedi mi artık Balın?"

"Bu kez çıkacağım karşına!"

"Ama önce sahildeki kayalıkların oraya gel..."

"Çimlerin üzerinde bir not var. Onu bul!"

Hışımla kalktı yerinden. Telefonu cebine atıp koşarak çıktı odadan. Beren odada olmadığı için şükrediyordu; çünkü eğer Beren yanında olsaydı, binlerce soruya maruz kalır, üstelik de mesajcıyla yüzleşmeye tek başına gidemezdi. Meraklıydı çünkü anında peşine takılır her şeyi mahvederdi.

İntikam hırsıyla dolup taşmıştı kalbi. Çınar'ın belki de bir yılına mal oluşunun, kendisi için dünyada paha biçilemez

dostluğuna kirli ellerini uzatışının, haksız yere yaşattığı korkuların hesabını sorma vaktinin çoktan geldiğini düşünüyordu artık. Şimdi gidip onunla yüzleşecek, bu aşağılık oyunu oynayıp aylardır onlara dünyayı dar eden her kimse... Ona unutamayacağı bir ders verecekti!

Balın, sahil boyu koştuğundan nefes nefese kalsa da bir an olsun durmadan devam etti. Koşmaktan yorulan bacaklarını, ciğerine yapışıp kalan soluklarını görmezden gelebiliyordu; kalbinde yeşerip hızla büyüyen intikam ateşi yüzünden. Öfkesi dinç tutuyordu bedenini.

Nihayet kayalıkların olduğu yere geldiğinde, hemen sol tarafta kalan çimlerin oraya doğru koştu.

Dakikalardır koştuğu için kalbi öyle hızlı atıyordu ki hemen yanında durduğu ağaçtan tutunarak nefes alış verişi biraz da olsa düzene girsin diye bekledi bir süre. Daha fazla dayanamamıştı çünkü. Aldığı nefesler yakarak geçmeye başlamıştı artık. Kalbi yerinden çıkmış da kulaklarında atıyordu sanki.

Nefesinin düzene girmesini beklediği sırada, mesajcının bahsettiği notu bulabilmek umuduyla bakışlarını çevrede gezdirmeye başladı. Görünürde bir şeye rastlayamayınca, uzaktan bulabileceğinden umudunu kesti.

Kalp atışları biraz da olsa düzene girdiğinde, çimlerin üzerinde ağır adımlarla ilerledi. Bir süre yürüdükten sonra yerde, hemen önünde duran mektuba baktı birkaç saniye. Mesajcının bir oyunu olduğunu düşünüyorken, gerçekten bir not bırakmıştı buraya.

Eğilip aldı mektubu ve hızlıca zarfı yırttıktan sonra içindeki sayfayı çıkarıp katlı yerden açtı. Heyecandan elleri titremeye başlarken, titremesine engel olmaya çalıştı elinin, yazıları okuyabilmek için.

Kaçmak istedim senden delicesine fakat bunu düşündüğüm her an üşüyorum. Ruhum aciz düşüyor. Sensiz bir gün daha geçirmekten korkuyorum artık. Sensizliği düşününce bile kalbim acıyor, dindiremiyorum. Sen; yıldızların gölgesine sığınmış, huzur saçan gözlerinle aşkı sunuyorsun kalbime.

Seni seviyorum kalbi güzel, gülüşleri huzur saçan kadın. Seni seviyorum...

Balın, şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerle okuduğu satırları tekrar tekrar okudu. Okuduklarını idrak edemiyordu sanki. Okumak için okuyor, yazılanları bir türlü anlayamıyor gibiydi.

Başa sardı tekrardan okumak üzere. Her okuduğunda daha hızlı çarptı kalbi, her okuduğunda daha da yayıldı şaşkınlık bedenine.

Başını kaldırıp hemen etrafına bakındığında, görünürde kimse yoktu. Tam o sırada telefonu titrediğinde, yine irkildi korkuyla ve hemen elini cebine atıp çıkardı telefonunu. Kalbinde yer eden korku telefonuna bakma isteğini köreltse de bir şekilde güçlükle cesaretini toplayıp açtı mesajı.

"Tam arkandayım..."

Gelen mesajı okumasıyla elindeki not parmaklarının arasından kayıp düşüverdi yere. O sırada bir ses ilişti kulaklarına. Tam omzunun üstünden geldi bu ses...

"Arkana bak!"

Devam Edecek...

Bir gece ansızın düştüler onlar zihnime, en ihtiyacım olduğu günümde. Aldılar birer yastık ellerine, savurdular kahkahalar eşliğinde birbirlerine. Bütün sabah izledim onları. Gülüşlerine şahit, dağınık evlerine misafir oldum. Karanlık gecemin sabahına doğru uzattıkları ellerinden tuttum sıkıca. Onların dileklerine kattım nefesimi. "Lütfen." dedim. "Lütfen sonsuz olsunlar!" ve sanırım o gece dileğimiz kabul olmuştu. Bu iki aptalın bana uzattıkları ellerini size ulaştırdım satırlar eşliğinde ve sizlerin kalplerine düştükleri an sonsuz oldular. Bu yüzden... Bu bir son değil. Farz edin ki Nar Adam sizlere masalını anlatırken uyuya kaldı, Bal Kız'ının dizinde. Merak etmeyin, uyandığı an devam edecek masalına...

Biliyorsunuz, onlar her gece uyuduğunuzda geliyorlar başucunuza. Bu yüzden onlar uyanana kadar, açık tutun kapılarınızı geceleri. Kapıda kalmalarını istemezsiniz, öyle değil mi?

İnsanın hayatı rengârenktir. Siyah, beyaz, pembe, kırmızı ve daha nicesi... Kimi zaman siyahın ellerini hissedersin boğazında. Sıkar... Sıkar... Yine sıkar. Boğulursun. Bazen de tozpembe bir rüzgârın, ruhunu kasvetinden arındırdığını, onun güzelliğiyle okşandığını hissedersin ve hayallerinle kurduğun bağda rengârenk bulutların üzerinde gezindiğini...

Bu zamana kadar okuduğunuz satırlarda, çoğu rengi yaşadınız karakterlerimle. Onların dostluğuna, sevgilerine, heyecanlarına, korkularına... Eğlencelerine, gözyaşlarına... Her anlarına şahit oldunuz. Kalemimden çıkan satırların, bir fırçanın ucundan dökülen gökkuşağından meydana gelen o tatlı karelere şahit olmak için, lütfen sayfa çevirin.

Dostluk da aşk da engebeli yolları aştıktan sonra dinlenmek için ihtiyacın olan ev misaliydi.

Ben nasıl onun Nar'ı isem, o da benim Balım'dı.

Ne aileler ne kan bağıydı bizi birbirimize teslim eden.
Sanki yaratılırken birbirimize sahip çıkmamız
tembih edilmişti.

Kendi evrenimiz var bizim. Mars görse kıskanır.
Jüpiter görse Satürn ile gıybetini eder.

Benim korkularımdan birisi de buydu işte,
Balın'ı kaybetmek...

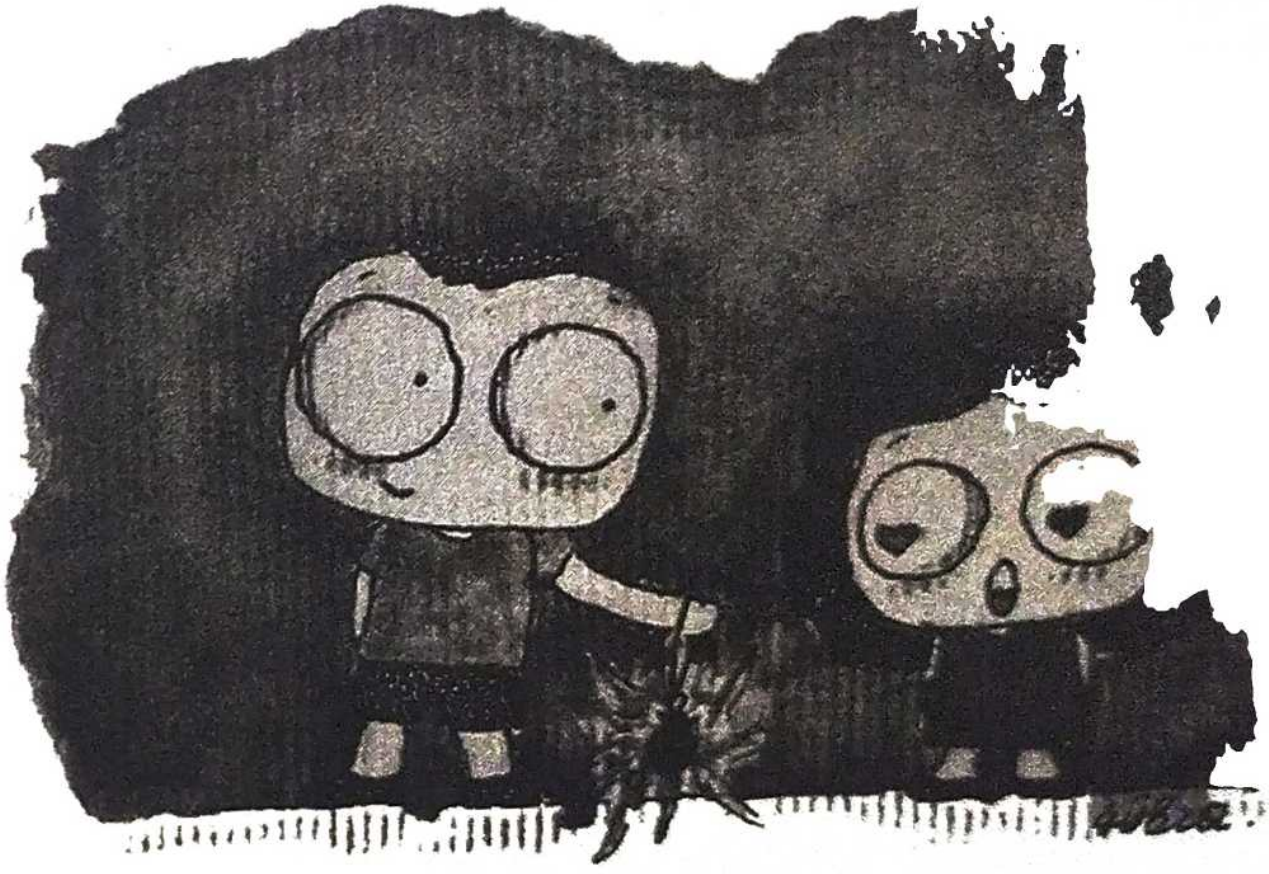
Asla... Bal Kız, Nar Adam'ını asla bırakmayacak!

Saadet Teyze... Ruhu gençmiş, o yüzden Sado demeliymişiz, öyle istedi. Evet... Kendisi apartmanın minnoşlukla kutsanmış yegane insanıydı.

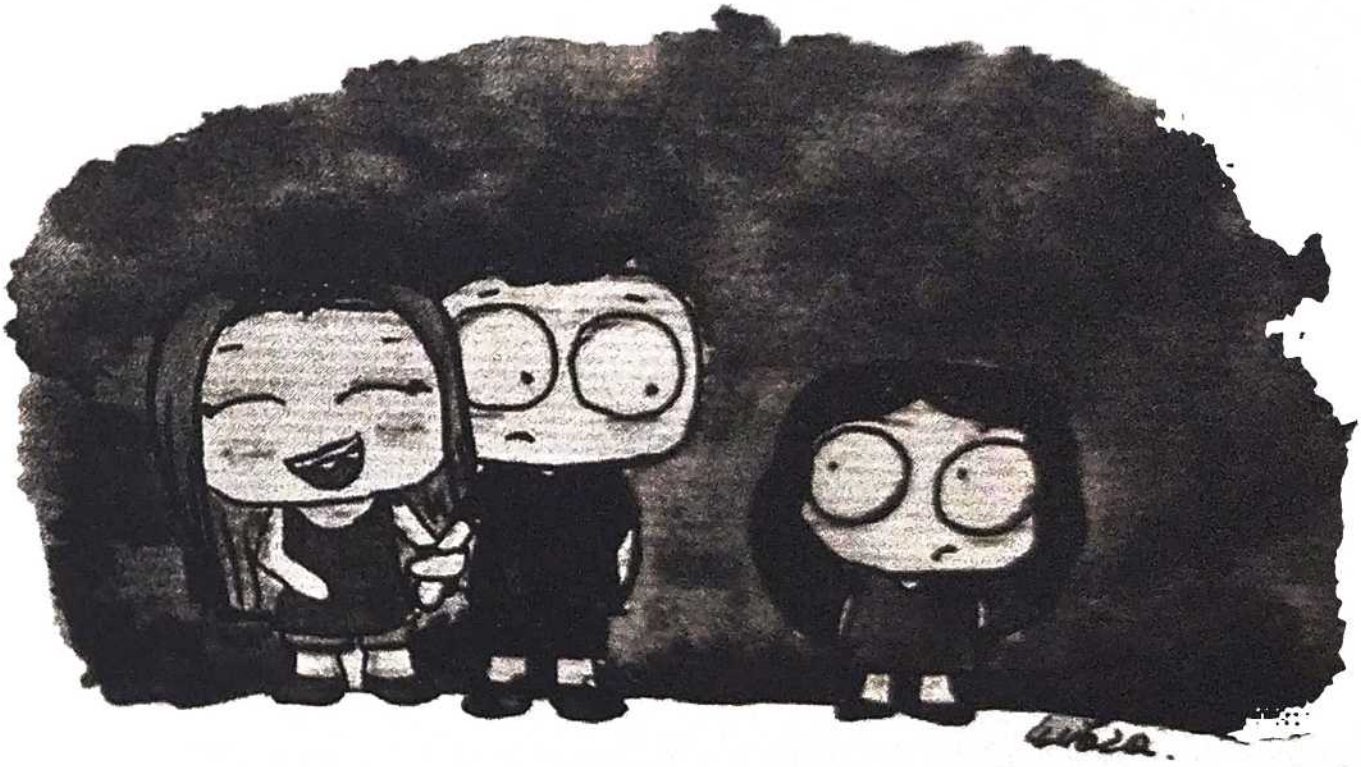
Gökyüzünde beyaz bir yol çizen yıldızı izledik ilk önce.
Ve sonra... Sonra masal gibi bir dostluğun sonsuzluğuna
araladık dudaklarımızı.

En güçlü bağımız bu kolyeler olsun, tamam mı?

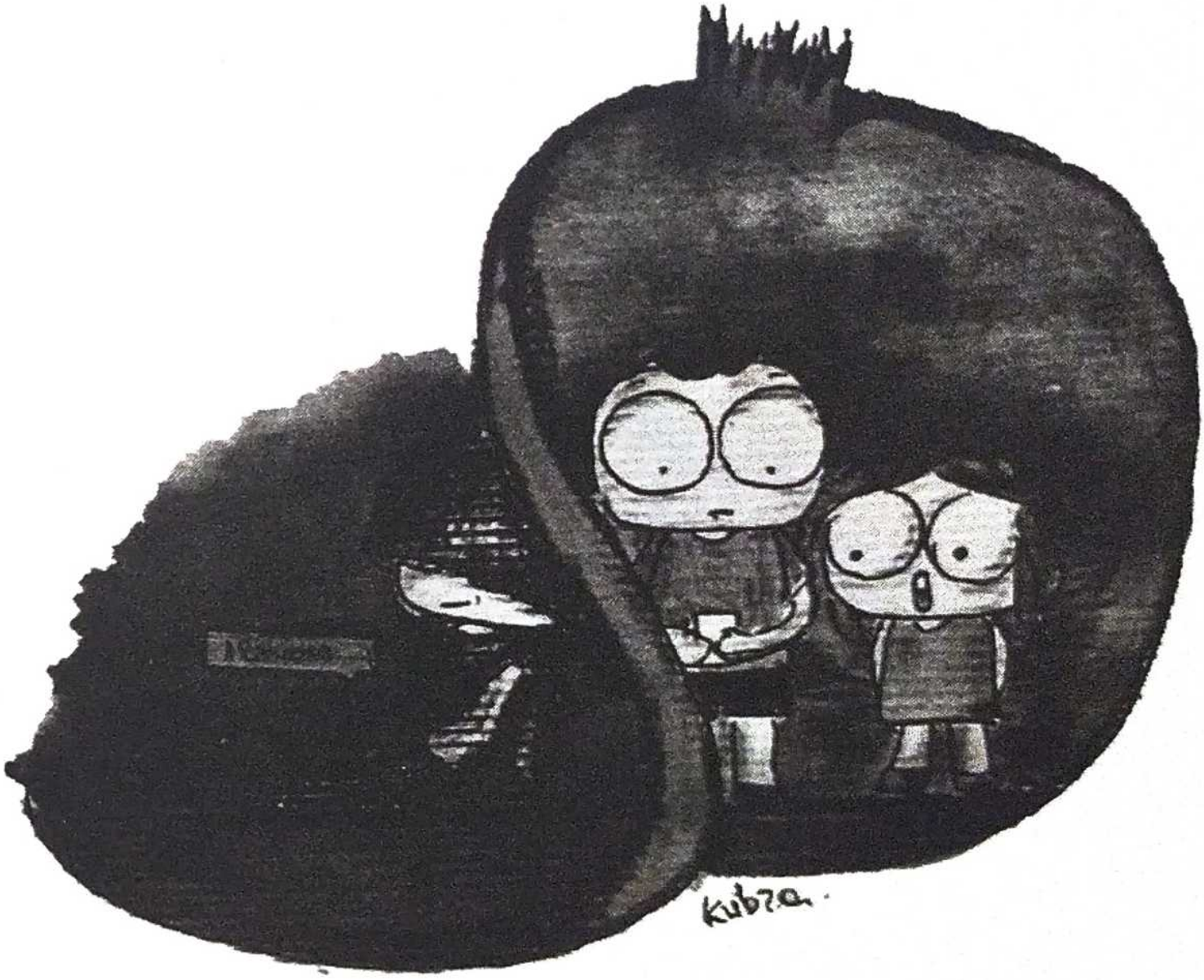
Sessizlik... Dinlenebilecek en güzel şarkı.
Şayet dinlemesini bilirsen!

Hazal'la vakit geçirdiğim için Balın diri diri gömecekti beni!

Masallar "bir varmış bir yokmuş" la başlardı değil mi? Onlar var olmuşlar, bir olmuşlar ve yok olmamak için çabalamışlar.

Bu mesajları atan kim, amacı ne? Bilmiyorum ama ne olursa olsun bize zarar veremeyecek, anlıyor musun?

Hep yıldız kayarken dilek tutulurdu, değil mi? Onlar saatlerce bir yıldızın kaymasını bekleyip, o kaydıktan sonra tutmuşlardı dileklerini. Çünkü onlar için, kayan yıldız gökyüzüne ihanet etmişti. Bu yüzden dileklerini ona değil, gökyüzünden vazgeçmeyen tüm yıldızlara sunmuşlardı.

Sırf âşık olduğu adama ulaşmak uğruna saçlarına kıyan Rapunzel'in hikâyesini dinlediğinden beri, masal gibi bir dostluğun, masallardaki aşklardan daha değerli olduğuna inanan Çınar Duman'ın, dört yıldır aynı evi paylaştığı bal kızı Balın İmge ile olan dostluğu bir yaz tatili projesiyle bir şehirden diğerine uzanacaktır.

Proje için seçilen diğer altı öğrenciden kimisi bu ikiliyle samimi dostluklar içerisine girer, kimisi de gizli kimlikler ardında çeşitli oyunlar düzenlemekten geri kalmaz.

Ve bir de mesajcı...

İkili, hemen her gün bir şekilde kendilerine ulaşan mesajcıyı bulmak için çabalar. Çıktıkları yolda daha birçok şeyi de beraberinde getirir zaman. Bir şeyler değişir, bir şeyler gelişir fakat ikili her şeye rağmen dostluklarına sıkıca tutunmaktan vazgeçmez.

"LÜTFEN... LÜTFEN SONSUZ OLALIM!"

THG
0489785
RYS
0489785 RYS

epheususyayinlari.com
facebook.com/epheususyayinlari